

BLYTHE BRADLEY

Magia unui bărbat

ALCRIS

Capitolul 1

Erau fără îndoială foarte bune. Cele mai bune din câte realizase până atunci. Întrebarea era ce va face cu ele. Așezată pe canapea, cu picioarele lungi adunate astfel încât bărbia să i se sprijine pe genunchi, Sorrel Valentine analiza desenele răspândite pe măsuța joasă din fața ei.

Timp de cinci ani, încă de când părăsise Școala de Giuvaiergii din Birmingham la sfârșitul celui de-al treilea an, muncise constant la construirea carierei ei. Avea motive să creadă că se descurcase destul de bine. Avea un contract cu o firmă producătoare de accesorii pentru costume, cărora trebuia să le furnizeze câte patru colecții pe an. În plus, un magazin din Sherherd Market începuse să-i vândă creațiile în mod regulat. Deocamdată însă nu prea avusese și alte contracte mai interesante. Era vechea poveste cu oul și găina. Cum ar fi putut proiecta pentru o firmă puternică și cunoscută, dacă propriul ei nume nu era cunoscut? Și cum ar fi putut deveni cunoscută, dacă nimeni nu vorbea despre creațiile ei?

Sorrel suspină. Își prețuisese mult independența în ultimii cinci ani, dar acum se întreba dacă nu fusese un pic prea independentă. Pe de altă parte, se gândi ea, nimeni nu-i oferise vreodată o mână de ajutor. Cine știe, poate că din cauză că nu suferise niciodată de foame. Deși niciunul dintre prietenii ei artiști nu știa, ar fi putut foarte bine să trăiască din renta care-i revenea din moștenirea lăsată de nașa ei. Ar fi putut să nu ridice un pai de pe jos toată viața. Era condusă însă de alte considerații decât cele de ordin material. Simțea nevoia să-și folosească darul pe care i-l dăruise Dumnezeu și calitățile pe care le dobândise la colegiu. Aceasta era însă numai o parte din adevăr.

Ambiția de a deveni designer de bijuterii se născuse când avea doisprezece ani, după ce Fred Mullins o dusesese în vizită la Valentine & Co și-i prezentase personalul companiei. Aceștia îi arătaseră și o lăsaseră să atingă

câteva din diamantele prețioase cu care făcea afaceri tatăl ei. Ajunsă adult, trebuia să recunoască faptul că această ambiție adolescentină avea legătură cu nevoia ei de a simți că are ceva în comun cu tatăl ei, care doar rareori părea să-și aducă aminte de existența ei. Trebuia să-l facă s-o observe, să se gândească și la ea. Chiar și acum, se cunoștea suficient de bine ca să știe că ambiția ei arzătoare era alimentată de dorința de a le dovedi părinților ei că se putea face apreciată de lumea întreagă, chiar dacă nu și de către ei.

Ochii căprui străluciră când sunetul unei voci familiare pătrunse în meditația ei și o clăie de păr de culoarea marmeladei se văzu ivindu-se în deschizătura ușii de la cameră.

— Pisicuțo!... Oh, ești aici. Era atâta liniște încât mă întrebam... Lui Charlie îi e foame și ia ghicește! Am uitat din nou să iau pâine. Râsul fără reținere al lui Tammy se răspândi în toată casa. Nu cred c-ai putea.

Era o rugămintă cunoscută și Sorrel zâmbi, ridicându-se în picioare. Tammy uita întotdeauna câte ceva: pâine, lapte.

— Am o idee mai bună, spuse ea. Cheamă-l și pe Charlie și mâncați cu mine. Am o friptură și un pateu care au nevoie de numai câteva minute în cuptorul cu microunde.

Restul corpului lui Tammy urmă mișcarea capului cu păr de culoarea marmeladei și intră de-a binelea în cameră. Era o femeie corpulentă, la fel de înaltă ca Sorrel, dar construită pe un tipar mult mai mare. Trupul ei generos se odihnea într-un pulover la fel de colorat ca și sticla cu care lucra.

— Ești sigură că nu te reținem din treabă? Întrebă ea, încercând să aducă o nuanță de ezitare în vocea ei, fără a fi prea convingătoare.

— În clipa asta, orice întrerupere e binevenită, îi răspunse Sorrel pe un ton gânditor. Poate că tu și Charlie puteți să mă ajutați să găesc o soluție la problema mea.

— Ce e dificil, rezolvăm pe loc, imposibilul durează

puțin, rânji Tammy și se dădu puțin în spate, cât strigătul ei să se facă auzit pe scară:

— Charlieeee!...

Sorrel se îndreptă spre bucătărie.

— Un depozit de pe docuri! exclamase mama ei plină de oroare când, după ce terminase colegiul, îi spuse că găsise un loc unde să-și înceapă afacerea. Dar, imediat ce Sorrel îl văzuse, știuse că era tocmai ceea ce avea nevoie. Nu numai că avea spațiu suficient în care să se instaleze, o vedere minunată asupra unui râu în continuă transformare și un atelier la parter, dar, în plus, îi oferise și șansa de a aparține unei comunități unite de artiști.

Dorința lui Sorrel de a-și găsi un loc într-o lume care până atunci păruse că nu avea spațiu și pentru ea, o făcu să rămână tare pe poziții și mama ei capitulase, fără măcar să se ostenească să arunce o privire asupra locului în care flica ei urma să locuiască. Nici tatăl ei n-o vizitase, doar se mulțumise s-o asigure că Valentine & Co o va aproviziona cu câte pietre prețioase va avea nevoie.

Moștenirea nașei sale o ajutase să dispună de mijloacele necesare mobilării casei. Ceea ce mai întâi fusese doar o încăpere enormă, foarte înaltă, acum era o bucătărie la un capăt, și o baie la celălalt. Între aceste două încăperi se afla ușa principală și un hol de intrare. Urma o scară în spirală care ducea la dormitorul de la etaj.

Primele săptămâni ale instalării fuseseră petrecute în spațiul imens, cu ecou, pe un pat și un scaun fragil. Cinci ani reprezentaseră un interval de timp care adusesese multe modificări și casa ei arăta acum într-un fel pe care nici mama ei nu-l putea critica, dacă s-ar fi deranjat să-i facă o vizită. Covorașe erau răspândite pe podeaua strălucitoare a sufrageriei. Draperii de culoarea verdelui marin, ascunzând acum întunericul unei seri de februarie, atârnav peste trei ferestre mari, aproape acoperind în întregime spațiul dintre tavan și podea. Fotoliile și scaunele erau capitonate într-un material de aceeași culoare cu draperiile, doar mai închis. O masă cu șase scaune și un vechi șifonier galez, culese la o licitație, fuseseră minunat

lustruite de către un meșter din partea locului. Tot el proiectase și construisese și rafturile de cărți care acopereau un perete în întregime și care adăposteau și colecția de CD-uri. Dormitorul avea un covor de culoarea caisei palide, ca să se armonizeze cu nuanța deschisă a pereților, în timp ce cuvertura portocaliu aprins, care acoperea patul, oferea privirii o pată puternică de culoare.

Bucătăria era, de asemenea, bine echipată. Era primă dată când avea una care să-i aparțină și descoperise că-i plăcea să gătească. Sorrel luă o bucată de carne și pateul din congelator și le introduse în cuptorul cu microunde. Tăie o franzelă și unse feliile cu unt cu usturoi și le înfășură în folii, pentru a le încălzi după ce pateul era gata.

Se grăbi să iasă din bucătărie să pună masa, dar se ciocni de Charlie. Era un bărbat care se apropia de cincizeci de ani, cu părul și barba, odinioară negre și rebele, acum gri. Avea o statură gigantică, era lat în umeri și cu un piept de taur. Tricoul lui nu avea niciodată, nicio șansă, să reușească să atingă catarama blugilor. Brațele pline de mușchi și pumnii ca niște ciocane îl făceau să pară un luptător mai degrabă decât un artist. Nasul lui susținea pe deplin această idee. Rupt de mai multe ori în viața plină de ciocniri violente pe care o avusese, îi dădea un aspect de răufăcător inveterat, aparență dezmințită de o pereche de ochi albaștri, strălucitori, care te izbeau prin bunăvoința pe care o puteai citi în ei.

— Bună, drăguț! Tam te-a convins încă o dată să ne hrănești, nu-i așa? Uriașul o ridică în brațe, aproape la un metru deasupra podelei.

— Pune-o jos, Charlie, îl certă Tammy. Nu e bine să agresezi bucătărul, decât după ce-am mâncat.

O dată ajunsă din nou pe teren solid și cu aerul revenit în plămâni, Sorrel reuși să spună:

— Știi unde e berea, Charlie. Și dacă ai deschide o sticlă de vin pentru mine și Tammy.

Cu o cutie de bere într-o mână și cu o sticlă deschisă de vin în cealaltă, Charlie se duse să se așeze pe canapea, lângă Tammy. Erau încă acolo, atât de absorbiți în

contemplarea desenelor ei, încât nici măcar nu observară că mâncarea fusese adusă la masă.

Sorrel îi privi cu afecțiune. Erau prietenii ei cei mai apropiați. Amândoi buni la suflet și plini de toleranță. Tammy era cu vreo zece ani mai tânără decât el, deși juca mai degrabă rolul unei mame, decât al unei iubite. Și totuși, cuplul părea să funcționeze, și încă atât de bine, încât Sorrel se trezea deseori că-i invidiază. Ea nu avusese niciodată, niciun fel de îndemânare, în ceea ce privea relațiile.

Se certă că devenea prea sentimentală și-i chemă cu voce tare, înfigând cuțitul în pateu:

— Gata. Doar pe voi vă mai așteaptă.

Charlie sări imediat de pe canapea, dar Tammy mai zăbovi o clipă asupra modelelor desenate de bijuterii, toate minunat colorate, însoțite de observații meticuloase scrise alături.

— Sunt într-adevăr fabuloase! Nu-i așa, Charlie?

Aduse unul dintre desene la masă, un lănțșor realizat din zale alungite, din aur, cu un peridot mare, plasat în centru.

Ochii albaștri ai lui Charlie sclipiră veseli.

— Cu siguranță! Tocmai îmi închipuiam cum ar arăta pe tine. și nu pot să mai văd altceva.

— Numai la asta îți stă gândul! Tammy se pregăti să-i dea o lovitură prietenească, dar el reuși să se ferească, înainte de-ai spune lui Sorrel:

— Sunt rezultatul tuturor orelor petrecute pe la muzee?

Sorrel aprobă din cap și se servi cu o altă felie de pâine cu usturoi.

— Îmi plac cu adevărat bijuteriile medievale. Montajele sunt puțin cam greoaie după standardele de azi, dar execuția e superbă.

— Atunci, sunt copii? întrebă Tammy, curioasă și Charlie se grăbi să nu piardă ocazia de a glumi pe socoteala ei:

— Se vede cam cât timp petreci prin muzee!

— Nu, nu sunt copii, Tam. Sorrel aruncă o privire rapidă asupra desenelor încă răspândite pe măsuță: pandantive, cercei, ornamente de păr, brățări, catarama, lăntișoare lungi, din jad și aur, presărate cu pietre prețioase, inele gemene, destinate să fie purtate pe două degete simultan. În ziua de azi ar fi imposibil să faci copii după ele. Pe atunci, tăierea pietrelor prețioase se afla într-un stadiu primitiv, așa că foloseau pietrele în forma lor naturală sau le șlefuiuau puțin, atât cât puteau. Rezultatul este prea puțin atrăgător pentru femeia modernă, care vrea ca bijuteriile ei să strălucească. Am încercat să intru în mintea meșteșugarilor de atunci și să-mi imaginez ce ar fi putut crea, dacă ar fi dispus de mijloacele moderne existente astăzi.

— Și ai reușit, completă Charlie.

O roșeață ușoară, fericită, coloră obrajii lui Sorrel.

— Deși în câteva cazuri am folosit pietre mai moderne, gen opal, piatra lunii și ochiul pisicii, pentru a mări efectul gotic. Îi veniră în minte pietrele lunii, albe și albastre, pe care le folosiseră la crearea unui lăntișor, un model timpuriu, pe care îl dăruiseră drept cadou de Crăciun surorii ei, și pentru care încă nu primiseră niciun „mulțumesc”.

Mai târziu, în timp ce-și beau cafeaua, Tammy întrebă, curioasă:

— Atunci, care e problema când ai terminat asemenea creații, Sorrel?

— N-am cum să le scot pe piață.

— Sper că nu-i lași pe cei de la Mellings să pună mâna pe ele! se grăbi Charlie să intervină.

— Ar fi o adevărată risipă, adăugă și Tammy și trăsăturile ei plăcute se strâmbară într-un zâmbet plin de dispreț.

— Nici mie nu-mi surâde ideea, dar asta nu-mi lasă ca posibil de bușeu decât magazinul din Sherherd Market, suspină Sorrel.

— Și ei nu și-ar permite să le comercializeze, înțelese Tammy și dădu din cap, în semn de simpatie. Doar dacă

luăm în considerare costul aurului și prețul ar deveni prohibitiv. Mulțumesc lui Dumnezeu că munca mea nu necesită materiale atât de scumpe! Ceea ce ai tu nevoie, continuă ea, este să fii observată de către unul din băieții de sus. Cineva ca Bulgari, de exemplu.

În fața sprâncenelor ridicate în semn de neîncredere ale lui Sorrel la auzul numelui faimoasei firme internaționale, Tammy se grăbi să-și apere ideea:

— Cu asemenea desene, nu e chiar imposibil sa.

Charlie o întrerupse și readuse discuția la problema de bază:

— Întrebarea e cum reușește să obțină o întrevedere cu cineva de talia asta. Nu e atât ce poți face, cât e pe cine cunoști, și Sorrel nu se pricepe mai bine decât mine când e vorba de cultivarea oamenilor cu influență.

— Bănuiesc că firme ca Bulgari și Amoroso dispun de crema creatorilor în domeniu. Ca să ajungi la ei, chiar că ai nevoie de relații și influență, spuse Tammy posomorâtă.

Amoroso. Numele îi produse un ciudat fior interior. Tatăl ei avea multe relații în lumea companiilor de bijuterii, dar una era cu deosebire importantă. De-a lungul anilor, în paginile revistelor, îl văzuse de multe ori alături de Lucas Amory. Uneori doar ei doi dar, în majoritatea cazurilor, tatăl ei alături de soția lui și Lucas Amory însoțit de diverse femei frumoase, privindu-l cu un aer adorator. Sorrel cunoștea genul acesta de bărbat. Avusese de suferit tocmai din cauza unuia ca el. Dar Lucas Amory era Amoroso și nu era de neimaginat că tatăl ei i-ar putea oferi un mijloc de acces.

— Pari foarte gânditoare, Sorrel, îi spuse Charlie. Ți-a venit vreo idee?

Cât de mult putea să le spună?

— De fapt, răspunse ea încet, cunosc pe cineva care îl știe pe Lucas Amory.

— Trebuie să fie o femeie, își dădu cu părerea Tammy, avidă cititoare a paginilor cu bârfe mondene. Dar mă îndoiesc că vreuna din doamnele din preajma lui ar fi dornică să-i recomande o altă femeie.

— De fapt, e vorba de un bărbat. Era mai bine să nu menționeze numele tatălui ei. Acesta fusese mereu cât se poate de dornic de a ține ascunsă relația lor de rudenie.

— În cazul acesta, ce mai aștepți? Întrebă Tammy, surprinsă. Dacă ești sigură că acest prieten va risca să te aducă la o distanță mai mică de un kilometru de Lucas Amory. Oh, nu da atenție la ce spun eu, adăugă ea repede, la vederea expresiei de panică de pe fața lui Sorrel. Pe de altă parte, nu-i așa că superbul domn Amory are o relație de lungă durată cu modelul acela italian? Poate că a încetat să-și mai facă de cap și se pregătește să se așeze la casa lui.

Sorrel nu făcu niciun comentariu. Își amintea cât de distant și greu de abordat era tatăl ei și se simți descumpănită.

— Haide, Sorrel, o presă Tammy. Sună-ți acum prietenul.

Sorrel clătină din cap. Nu era o mișcare prea înțeleaptă să-l sune pe tatăl ei acasă, atâta timp cât ar fi putut răspunde soția lui.

— Nu-i știi numărul de telefon de acasă, spuse ea, și realizează, pe când rostea aceste cuvinte, că nu știa nici măcar unde locuia acum. îl voi suna mâine, când e la serviciu.

* * *

— Domnul Valentine vă primește acum.

Sorrel se ridică în picioare, inspiră puternic și înaintă, fără să observe curiozitatea prost ascunsă a secretarei. Încercă să-și potolească nervozitatea strângând puternic mapa pe care o ținea în mână. Se bucura acum că optase pentru costumul scump pe care îl purta. Știa că arăta bine și avea nevoie de toată încrederea în sine pe care o putea aduna.

Îl pironi cu privirea pe bărbatul slab, înalt, care se ridică din spatele biroului în întâmpinarea ei. Sorrel nu observă retragerea secretarei. Analiza bărbatul din fața ei. Arăta mai în vârstă decât îl ținea minte, dar era firesc. Trecuseră cinci ani de când nu-l mai văzuse. Părul care pe

atunci începuse să se rărească, acum aproape că dispăruse. Își păstrase distincția și trăsăturile fine, care doar arareori denotau ceea ce simțea. I se păru că ochii lui îmbătrâniseră, că nu mai păstrau culoarea alunei deschise pe care și-o amintea și că dobândiseră o nuanță mai apropiată de gri. Dar poate că se înșela, poate că impresia ei se datora doar costumului închis pe care îl purta.

Deveni conștientă că și el o studia, dar cu o privire mai prudentă, în care nu exista nicio urmă de bucurie. Nu-i părea bine c-o vedea, era doar un străin.

De fapt, nici nu se așteptase la altceva. Era prea puțin probabil ca în cinci ani să se fi operat vreo transformare miraculoasă. Erau străini. Ochii ei căprui străluciră de ironie, în timp ce-i întinse mâna.

— Bună ziua, tată.

— Sorrel. Vocea lui era politicoasă, ca și cum ar fi fost vreo cunoștință îndepărtată și mâna lui o atinse doar în treacăt pe a ei. O invită să se așeze, adăugând: îmi pare bine să te văd arătând atât de bine.

Împunsătura de resentiment pe care o simți în fața acestei platitudini fără importanță fu repede acoperită de masca ei obișnuită, de cinism amuzat.

— Într-adevăr, tată? Chiar îți pare bine că mă vezi? Am fost prin apropiere destul de des în ultimii cinci ani. Dacă ai fi vrut să ne vedem, s-ar fi putut și fără să fiu nevoită să-mi fac programare.

În mod surprinzător, el păru să dea înapoi.

— Sorrel. trebuie să înțelegi.

Ironia rece din ochii ei ascundea durerea pe care o resimțise în întreaga ei copilărie. Nu înțelesese niciodată de ce. De ce tatăl ei plătise școlarizarea ei și-i dăduse întotdeauna mulți bani de buzunar, dar n-o vizitase niciodată. Nu înțelesese niciodată de ce, atunci când soseau vacanțele, și era rândul să stea la el, era dusă mereu la Fred Mullins, șeful securității de la Valentine & Co și pe el îl vedea doar ocazional. îi plăcuse să locuiască la familia Mullins, în casa lor liniștită și plină de afecțiune. Se simțea bine acolo, mult mai bine decât în conacul imens

în care se mutase mama ei, după ce se recăsătorise. Fred Mullins îi fusese mai apropiat decât omul care stătea acum în fața ei. Fiica și fiul lui erau adevărata ei familie, mai dragi decât sora și fratele vitreg de la Thorley Hall, și cu siguranță însemnau mai mult pentru ea decât cei doi fii ai tatălui ei, pe care nu avusese privilegiul să-i cunoască.

Privi cum buzele lui se strângeau într-o linie subțire. Era sigură că-i va refuza rugămintea și își simți stomacul strângându-se din cauza dezamăgirii. Apoi se gândi: „la naiba! Nu e chiar așa de mare favoarea!”

— Tată, îi spuse ea aplecându-se înainte, fără să-și dea seama de rugămintea pe care o exprima mișcarea trupului ei subțire. Am fost atentă să nu te deranjez acești cinci ani, dar acum vreau să te rog ceva.

Se lăsă o liniște bruscă și traficul de pe bulevardul ce se afla cu patru etaje mai jos se făcu auzit în cameră. Într-un sfârșit, el ridică privirea:

— Dacă e vorba de ceva ce pot face...

Nerăbdarea animă trăsăturile delicat sculptate ale lui Sorrel și-i făcu ochii să strălucească.

— Am câteva desene pe care Amory ar putea să fie interesat să le producă, dar dacă reușesc să le scot pe piața cu unul din contractele mele, probabil că nimeni important nu le va remarca. Lucas Amory e unul dintre prietenii tăi, nu-i așa? Dacă ai putea aranja o întâlnire în care mi-ai putea face cunoștință cu el, s-ar putea să pot să-l conving să arunce o privire.

Se opri fiindcă îl văzuse pe tatăl ei mișcându-se neliniștit în fotoliu.

— Dar, de ce Amoroso? Sunt cei mai buni de pe piață cu propria lor echipă de creatori. Mă îndoiesc că Luc Amory primește de la creatori străini.

— Ei bine, măcar aruncă o privire peste ele. Își deschise repede mapa și-i goli conținutul pe birou. Dacă spui că nu sunt destul de bune ca să-mi fac un nume ca designer.

Își țină respirația, căutând indicii în expresia tatălui ei în timp ce acesta examina cu atenție fiecare foaie pe

rând. Își simți inima cum i se strânge când el începu să se încrunte.

Privirea întunecată a lui Felix Valentine se ridică de pe birou și se fixă asupra fetei încordate care se afla în fața lui. Părul roșcat, cu o nuanță puțin mai închisă decât fusese al lui, gura largă și sprâncenele bine desenate îi reamintiră cum arăta mama lui, în zilele tinereții ei. Avea aceeași privire în ochii căprui, deși mama lui nu îl privise niciodată cu atâta fatalism cinic, cum se uita acum la el fiica lui.

Fiica lui. Când intrase în biroul lui, cu un mers de regină, devenise brusc conștient de acest lucru. Dumnezeu, dar nu era normal să fie un străin pentru ea! Un val de vină și de regrete cu care nu era obișnuit îl cuprinseseră. Era o fată de care orice tată ar fi fost mândru: frumoasă, inteligentă și, deduse de la prima privire aruncată desenelor din fața lui, foarte talentată. Nu știuse deloc că Un alt indiciu privind performanța lui ca părinte. Dar exista Marcia.

— Spui că domnul Amory nu acceptă munca unor designeri din afara echipei lui, dar Simon Smylik? Întrebă Sorrel când liniștea devenise insuportabilă. Amoroso i-a creat un nume. Este exact ceea ce am și eu nevoie pentru cariera mea.

Tatăl ei vorbi în sfârșit:

— Ești deci, ambițioasă?

Era prima întrebare care conținea o urmă de interes pe care i-o pusese vreodată. Aceasta împreună cu tonul blând o făcură să se înroșească ușor și să spună pe negândite:

— Desigur. Nu m-am priceput niciodată în ceea ce privește relațiile cu oamenii, așa că ce altceva am, în afară de munca mea?

Privirea apăsătoare, scrutătoare, pe care o primi, o făcu să-și ridice garda. Întrebă net:

— Atunci, nu crezi că Amoroso ar fi interesat de aceste desene?

— Din contră. Cuvintele păreau să iasă în ciuda

voinței celui care le rostea. Cred că Luc va fi foarte interesat de ele.

La aceste vorbe, nu se putu stăpâni să nu tresară de bucurie, dar dezamăgirea nu întârzie să apară în momentul următor.

— Din nefericire, rugămintea ta mă pune într-o situație foarte neplăcută.

— Nu văd de ce. insistă Sorrel. îi smulsese această recunoaștere a meritelor ei și nu voia să scape avantajul pe care-l obținuse.

— Pentru că Luc Amory e un prieten de familie, nu numai al meu, dar și al Marciei. Ar putea deveni complicat.

— Vrei să spui că soției tale nu i-ar plăcea să fac cunoștință cu un prieten, în calitate de fiică de-a ta, fiindcă respectiva persoană n-a auzit niciodată de existența mea, completă sarcastic Sorrel.

Din expresia tatălui ei, înțelese că nu-i plăcea să audă adevărul spus în cuvinte atât de lipsite de echivoc.

— Nu trebuie să dai vina pe ea, Sorrel. I-am făcut mult rău. Ca și cum ar fi fost împins de o forță interioară, se ridică brusc și merse să privească pe fereastră. Mama ta nu ți-a spus niciodată? Vreau să spun, nimic referitor la felul în care ne-am căsătorit?

Sorrel clătină din cap.

— Foarte rar vorbește despre tine... adică, aproape niciodată. O izbi faptul că, pentru prima dată în viață, ea și tatăl ei vorbeau cu adevărat.

— Dar trebuie să-ți fi spus câte ceva despre trecutul familiei ei? Întrebă el, încercând să abordeze pe ocolite subiectul.

— A. nu. Simți că negația aceasta francă avea nevoie de o clarificare. A fost atât de ocupată cu noua ei familie, încât, n-am vorbit aproape deloc.

Erau niște simple cuvinte, dar părură că distrug o iluzie cu care omul de la fereastră trebuie să se fi hrănit. Crezuse întotdeauna că fiica pe care o abandonase după divorț, găsisese un loc în noua familie a mamei ei.

— Sir Charles, tatăl tău vitreg, s-a purtat urât cu tine?

— Nu. Sorrel clătină din cap. Erau momente când se purta chiar foarte frumos cu mine. Dar trebuie să fi știut că am locuit cu Ellie în primii trei ani după ce tu și mama v-ați despărțit. Aveam nouă ani când l-am cunoscut pe sir Charles și, în acest interval, apăruse pe lume Julia. Formau o familie și eu. nu făceam parte din ea.

Regretele și vina pe care Felix le îngropase timp de aproape jumătate din viață apărură brusc la suprafață. Era prins între ciocan și nicovală, între soția pe care o iubea și fiica față de care greșise. Nu-i plăcea ideea de a se destăinui, dar dacă i-ar fi spus lui Sorrel adevărul, poate că ar fi înțeles de ce nu putuse.

— Părinții mamei tale erau aristocrați, începu el să povestească încet, în continuare cu fața la fereastră, fiindcă ceea ce se pregătea să spună nu putea fi dezvăluit sub privirea plină de dispreț cinic a fiicei lui. Fără titlu, dar cât se poate de sigur se trăgeau dintr-o veche familie.

Sărăciseră. Casă, o abație, se aflase de generații în posesia familiei. Era destul de confortabilă, dar nu aveau bani ca s-o întrețină sau să plătească niște servitori. Poate că acesta a fost motivul pentru care s-au apucat să curețe singuri lacul. S-au înecat amândoi și Elizabeth a rămas singură pe lume, la optsprezece ani, cu o casă imensă și un munte de datorii. Tot ce mai rămăsese din averea familiei erau bijuteriile. Erau desăvârșite, dar trebuiau vândute împreună cu casă, ca să se poată plăti datoriile. Am fost trimis să fac o evaluare preliminară.

Sorrel asculta vrăjită. Vorbea despre bunicii ei, acești aristocrați care avuseseră un sfârșit atât de nefericit. Se trezi că devenise curioasă în privința casei, a abației. Se întrebă unde se afla și cine o stăpânea acum. Era prima oară în viață când înțelegea de ce mama ei se stabilise atât de ușor la Thorley, după divorț. În primii șase ani ai vieții ei, trăiseră la Londra și crezuse întotdeauna că era londoneză din naștere. De-abia acum reușea să priceapă că mama ei nu făcuse altceva decât să se reîntoarcă la viața

pentru care fusese crescută.

— Mama ta era foarte frumoasă, chiar și la optsprezece ani. Vocea tatălui ei devenise mai apropiată, mai puțin rece. Era, firește, doborâtă de durere, blondă și fragilă, cu totul incapabilă să poarte povara care îi căzuse pe umeri. Nici eu nu eram mult mai în vârstă. Avea nevoie de un bărbat puternic pe care să se bazeze și mi-am închipuit că eu sunt acela. Ceea ce a început doar ca o încercare de consolare. a dus la o intimitate mai mare. Timp de câteva săptămâni m-a făcut să simt că stăpâneam lumea. Bănuiesc că mă simțeam flatat că o femeie din înalta societate avea nevoie de mine. Cei din familia Valentine aveau bani, dar niciun pic de noblețe. Era atât de neajutorată! Vocea lui avea acum o nuanță de furie. Oftă și continuă: a fost ușor să confundăm compasiunea cu ceva mai adânc și de mai lungă durată. Nu mi-au revenit mințile decât după ce a rămas însărcinată.

Își întoarse fața de la fereastră și întinse o mână către Sorrel. Părea că vrea să-și ceară iertare, dar nu știa cum, cu ce cuvinte.

— Lumea mea, viața și munca mea se aflau la Londra, în timp ce Elizabeth nu voia să știe decât de viața la țară. Nu-i păsa decât de cai și de călărit. Nu avea nicio importanță dacă acoperișul lăsa apa să se scurgă în casă, atâta timp cât se aflau destui cai în grajd... Infatuarea mea s-a sfârșit destul de repede, dar responsabilitatea mea pentru rezultatele ei, abia începuse.

Traversă camera, deschise un dulăpior și își turnă un pahar de whisky.

— Deci, te-ai căsătorit cu ea, spuse Sorrel încet.

Se întoarse spre ea și fața lui mai păstra urme ale disperării de atunci.

— Ce altceva puteam face? Ceea ce a început ca o încercare stângace de a ușura din durerea ei, s-a transformat într-o povară în plus. Nu puteam s-o abandonez, indiferent cât au insistat părinții mei. Și Marcia. Doamne, când îmi amintesc că a trebuit să-i spun fetei pe care o iubeam și care mă iubea, că urma să mă

căsătoresc cu altcineva!

Fiind o fire înclinată spre compasiune, Sorrel își putea imagina cu ușurință dilema lui. Se trezi că se simte apropiată de el, de tatăl ei aflat mereu departe. În momentul acela, aproape îl plăcea.

— Nu e, deci, de mirare că Marcia nu suportă să mă vadă.

Tatăl ei suspină adânc.

— Tu și Marcia ați fost victimele inocente ale situației și tocmai voi ați suferit cel mai mult.

— Și totul s-a întâmplat din cauza unei căsătorii care de la bun început nu avea nicio șansă de reușită, spuse Sorrel sec. De ce n-ai plătit-o pe mama să plece?

Felix își termină băutura.

— Tata voia să fac asta. Dar chiar dacă îi dădeam destui bani, tot era ca și cum aș fi abandonat un copil în plină furtună. Elizabeth era atât de dependentă de ceilalți. Pentru câteva luni, cele de dinaintea nașterii tale, totul a mers destul de bine. Era ocupată cu decorarea casei și cu cele necesare pentru nașterea ta. În timpul acela n-am văzut-o deloc pe Marcia. Era rănită, furioasă și mândră. Mă evita mereu. După ce noutatea de a avea un copil a trecut, Elizabeth a început să se plictisească în Londra. Îi era dor să călătorească și nu putea să se adapteze cercului nostru de cunoștințe. Se plângea că nu avea nimic în comun cu ei și avea dreptate. Prăpastia dintre două stiluri diferite de viață se adâncea mereu și, fiindcă nu exista dragostea care să creeze un pod de legătură. Și apoi, nici Marcia nu mă putea evita la nesfârșit, mai ales că tatăl ei și al meu erau parteneri.

— N-am știut asta! strecură Sorrel.

— Nu, cred că nu, oftă el. O vedeam pe Marcia și nu mă puteam gândi decât la ce renunțasem. Trebuie să recunosc că și ea nu pierdea nicio ocazie ca s-o enerveze pe mama ta. Poate că dacă n-ar fi făcut asta, Elizabeth ar fi fost de acord să divorțeze mai repede. Dar era geloasă pe Marcia. Presupun că, din cauză că era nefericită, nu voia s-o vadă pe Marcia fericită pe socoteala ei. Oricum, eram

blocați în situația asta și era o viață de iad! Cred că nu-ți mai amintești.

— Ba da, îmi amintesc. Chiar dacă era un copil lăsat mai ales în grija doicii, ținea minte certurile amare și tăcerile care se așterneau apoi, parcă și mai dureroase.

— Apoi, Elizabeth a mers să stea câteva zile la niște prieteni de-ai ei de la țară și l-a întâlnit acolo pe Berisford. După câteva săptămâni, nu numai că era de acord cu divorțul, dar chiar îl aștepta cu nerăbdare.

Putea vedea din expresia feței lui cât de ușurat se simțise atunci.

— Așa că v-ați căsătorit amândoi cu parteneri mai potriviți și niciunul dintre voi nu avea loc în noua lui viață pentru mine. Concluzia realistă și rece a lui Sorrel ascundea faptul că, chiar după ce înțelesese de ce eșuase căsnicia părinților ei, durerea nu dispăruse.

— Îmi pare rău. Obrajii, de obicei palizi ai tatălui ei, se împurpuraseră. Credeam că vei fi fericită alături de mama ta. Nu aveai decât șase ani.

Ironia rece din ochii ei îi reaminti că nici mama ei n-o voise.

— Intenționasem să stai cu noi în timpul vacanțelor, dar Marcia. Expresia lui aproape că denota lașitate. Mi-a iertat căsătoria, dar n-a uitat nimic. La urma urmei, am trădat-o, și amândoi am suferit șase ani din cauza infatuării mele copilărești. Tu erai o amintire vizibilă a tuturor acestor lucruri.

Trecu nervos paharul dintr-o mână în alta și continuă, fără s-o privească:

— Și încă ești. Adăugă apoi, cu o voce care implora înțelegere: dacă fac ceea ce-mi ceri.

— Va trebui să recunoască public că ai un copil care ar trebui să aibă aceleași drepturi ca și fiii ei, încheie ea pentru el. Deci nu voi face cunoștință cu Lucas Amory. Se ridică și își adună desenele. Dezamăgirea era puternică, nu numai din cauza carierei ei, dar și fiindcă ea, singura lui fiică, conta atât de puțin pentru el.

— Îmi pare rău, Sorrel. Una din mâinile lui se așeză

peste a ei. Crede-mă că aş fi mândru să spun tuturor că eşti fiica mea, dar nu pot să-i fac asta Marciei.

Sorrel simţi cum lacrimile pândeau momentul în care să apară şi îşi plecă ochii repede. Privirea îi căzu pe mâna tatălui ei, încă aşezată peste a ei. Ciudat, dar nu-şi putea aminti să mai fi primit vreodată ceva ce semăna a mângâiere de la el.

— Da. Mulţumesc pentru discuţie, spuse ea când simţi că putea să fie sigură că vocea nu-i va trăda tulburarea. Dar permisesse ca masca ei de toleranţă amuzată să dispară şi durerea se afla în ochii ei, uşor de văzut chiar şi pentru tatăl ei.

— Aş vrea totuşi să te ajut, se grăbi el să spună. Oricum ar fi durat ceva timp până aş fi putut aranja o întâlnire cu Luc. Marcia şi cu mine plecăm în vacanţa mâine, în Barbados. Dacă ţi-aş scrie o scrisoare de recomandare?

Sorrel începu să-şi recapete speranţa.

— Ai face asta pentru mine?

Tatăl ei se îndreptă din nou spre dulăpiorul cu băuturi şi turnă nişte coniac într-un pahar. I-l întinse şi spuse:

— Mă duc să vorbesc cu secretara mea. Bea asta cât timp aştepţi.

Sorrel rememora ceea ce-i povestise tatăl ei. O poveste veche: doi oameni tineri, prinşi în vârtejul propriilor greşeli până când pierduseră controlul. Mai avea dreptate şi într-o altă privinţă: ea şi Marcia fuseseră cele care suferiseră cel mai mult.

Fu surprinsă să-şi găsească paharul gol, când tatăl ei reveni. Ținea în mână o scrisoare într-un plic nesigilat, pe care i-l întinse.

Scrisoarea era scurtă. O prezenta ca fiind o persoană a cărei muncă l-ar fi putut interesa mult pe prietenul lui. Un singur rând îi captă atenţia. Îşi ridică privirea şi şopti tulburată:

— Ai. ai recunoscut că sunt fiica ta. Nu mă aşteptam.

Gura lui încercă să schiţeze un zâmbet şi ochii îi

părură dintr-odată mai calzi.

— Cred că pot să contez pe discreția lui Luc.

— Mulțumesc. Pentru o clipă îngrozitoare crezu că va izbucni în plâns. În loc de asta, dădu frâu liber unui impuls și își sărută tatăl pe obraz. Fu recompensată cu o atingere ușoară pe umăr. Dacă vrei, adăugă ea, când îl văd pe domnul Amory, îi voi spune să nu menționeze niciodată numele meu în fața Marciei.

Tatăl ei aprobă din cap.

— Sorrel, când mai treci pe aici după pietre, spune-le să mă anunțe. Îmi dau seama, cu întârziere, că aș vrea să-mi cunosc fiica.

Simți un nod în gât.

— Și eu aș vrea să te cunosc.

Când ajunse în stradă, ținea încă strâns în mână scrisoarea, de parcă era ceva prețios. De fapt, și era. Fiindcă în ea scria: „fiica mea, Sorrel Valentine”.

Pe atunci, nu avea cum să bănuiască câte probleme va avea din cauza acestei recunoașteri și de unde vor apărea ele.

Capitolul 2

„Nu va mai exista niciodată alt timp ca prezentul” își spuse Sorrel. Era deja vineri după-amiază și, dacă ar fi mers acasă și ar fi telefonat de acolo ca să facă o programare, probabil că numai săptămâna viitoare ar fi reușit să-l vadă pe Lucas Amory. Aproape fără să simtă pământul sub picioare, străbătu distanța care o separa de sediul firmei Amoroso.

Trebuie să dea dovadă de insistență ca să treacă de portarul masiv. Secretara blondă arăta întocmai cum își închipuise având în vedere reputația de seducător a domnului Amory. Dar, cel puțin se străduia să fie folositoare.

— Mă tem că domnul Amory nu este aici astăzi, îi dezvălui ea, când Sorrel își spuse numele și problema. Dar, fiindcă e vorba de o chestiune legată de design, poate că ar fi mai bine să vorbiți mai întâi cu domnișoara Killingley. Ea conduce echipa noastră de designeri.

Nu era tocmai ceea ce voise, dar simți că nu putea refuza și o lăsă pe secretară s-o conducă printr-un coridor lung, în fața unui birou.

Dacă Lucas Amory își alesese secretara pentru înfățișarea ei, în defavoarea meritelor, nu la fel stăteau lucrurile cu domnișoara Killingley. Era o femeie de aproximativ patruzeci de ani, slabă și nervoasă. Înainte ca Sorrel să poată deschide gura, îi spuse plictisită:

— Oh, altul! Domnișoară Valentine, Amoroso nu cumpără niciodată lucrările unor designeri străini de companie.

Așa cum făcuse și cu tatăl ei, Sorrel întrebă:

— Niciodată, domnișoară Killingley? Dar cum rămâne cu Simon Smylik?

Femeia își strânse buzele și ripostă:

— Și de atunci suntem invadați cu oameni ca voi, plini de speranța de a găsi o cale ușoară de a ajunge în vârf.

Sorrel decise imediat că nu o plăcea deloc pe femeia aceasta impertinentă, dar își menținu calmul.

— Niciodată ușoară, vă asigur. Și vin cu recomandări bune. Arată spre scrisoarea de recomandare pe care o pusese pe birou, între ele. Cred că ar trebui să-i dați o șansă domnului Amory s-o citească și să hotărască singur.

Femeia întinse disprețuitor mâna spre plic și, o clipă mai târziu, îl deschise. Știind natura informațiilor conținute de scrisoare, Sorrel protestă imediat:

— Hei! Era adresată domnului Amory, dar nu fu luată în seamă.

Măcar ceea ce citise o aduse pe domnișoara Killingley la o atitudine mai conciliantă. Aruncă o nouă privire asupra lui Sorrel și-i spuse pe un ton mai puțin aspru:

— Foarte bine. Bănuiesc că nu fac nimic rău dacă arunc o privire. Fără a cere permisiunea lui Sorrel, deschise mapa și începu să analizeze desenele. În afară de faptul că-și mușcă îngrijorată buza inferioară o dată, nimic nu-i trădă reacția în fața lor. După ce le studie pe toate, luă

scrisoarea de pe masă și o citi încă o dată.

— Foarte bine, domnișoară Valentine, spuse ea într-un sfârșit. Lasă aceste desene la mine și eu le voi arăta domnului Amory.

— Dar. Fără să știe de ce, Sorrel simțea că nu prea îi surâdea această propunere. Îl voi putea vedea? Nu pot să stabilesc o întâlnire?

Gura domnișoarei Killingley se strâmbă într-un surâs disprețuitor și Sorrel era sigură că o considera o altă femeie dornică să atragă ochiul rătăcitor al șefului ei.

— Dacă el va crede că e necesar, domnișoară Valentine.

Sorrel simți că începea să se înfurie, dar știa că nu-i putea explica pe îndelete că singurul ei interes de a-l întâlni pe Lucas Amory era speranța că Amoroso îi va folosi desenele. Aruncă o privire asupra lor și se ridică în silă.

— Foarte bine, domnișoară Killingley. N-ar fi mai bine să notați numărul meu de telefon?

De mai multe ori în weekend-ul acela lung și deprimant, Sorrel se întrebă dacă antipatica domnișoară Killingley va reuși să-i împiedice o întâlnire cu Lucas Amory. Era sigură că va încerca să facă asta dar luni dimineață, pe când repara o brățară în atelierul ei, telefonul sună.

— Domnișoara Valentine? Sunt secretara domnului Amory. Domnul Amory dorește să vă vadă în această după-amiază, la ora două și jumătate, dacă vă convine.

— Da. E bine. Vă mulțumesc foarte mult. Sorrel repuse receptorul în furcă și simți cum inima îi bătea cu putere. Palmele ei transpiraseră brusc și le șterse de blugii murdari pe care îi purta întotdeauna când lucra. Renunță să mai muncească în dimineața aceea. Îi tremurau mâinile prea tare și, oricum, trebuia să spună cuiva vestea cea bună. Charlie era plecat în oraș, dar Tammy trebuia să fie în atelier. Închise brățara la care lucra într-un sertar, își rearanjă uneltele și se grăbi să dea o fugă până la prietena ei.

— Vrea să mă vadă, Tam, năvăli ea în atelierul lui

Tammy. Vocea îi tremura de emoție. Lucas Amory. Vrea să mă vadă în după-amiaza aceasta!

— E minunat, Sorrel! Tammy își ridică ochii de la masa plină cu fragmente de sticlă colorată. În timp ce Charlie se zbătea din greu să-și vândă picturile, sticla colorată a lui Tammy era foarte cerută, mai ales la decorarea catedralelor. Dar eram sigură că va vrea să te vadă imediat ce va vedea desenele tale. Mă bucur că prietenul tău a reușit să te ajute cu recomandarea.

Din respect pentru tatăl ei, Sorrel nu le spusese care era relația ei cu prietenul care îi asigurase introducerea atât de necesară.

— Ai reușit, draga mea, continuă Tammy bucuroasă. Acum, cu ce te vei îmbrăca?

Sorrel izbucni în râs.

— Cu o haină de ploaie, bineînțeles. Ai aruncat o privire pe fereastră astăzi? Luna februarie își arăta puterea: ploaia căzuse întreaga dimineată și umflase râul cenușiu și agitat care trecea pe lângă clădire. Chiar contează? Sper să-l fac pe Lucas Amory să se intereseze de desenele mele, nu de mine! Apoi, la vederea expresiei care se așternuse pe fața prietenei ei, se grăbi să adauge: oricum, am de gând să iau o pereche curată de blugi.

— Nici să nu te gândești! declară Tammy, convinsă. Firește că are importanță. Știu că desenele le va cumpăra, dar dacă vrei să ajungi în vârf, trebuie să-ți promovezi imaginea. Sorrel Valentine, designer profesionist! Haide, să aruncăm o privire în garderoba ta.

Îl strigă pe Kit, gravorul pe sticlă care lucra în atelierul alăturat, și-i spuse că se vor afla la Sorrel, dacă le căuta cineva. Apoi o grăbi să iasă pe ușa din spate și să urce cele trei etaje până în apartamentul ei.

— Nu cumva ți-a mai rămas ceva mâncare prin frigider? întrebă Tammy plină de speranță, în timp ce se așeza pe canapea să-și tragă sufletul.

Zâmbind, Sorrel îi tăie o bucată de friptură și o puse pe o farfurie, alături de o ceașcă de cafea.

— E aproape timpul pentru masa de prânz, spuse

Tammy pe un ton de scuză. Tu nu mănânci?

— Glumești? După cum îmi tremură stomacul de emoție?

Tammy termină bucata de friptură și continuă veselă:

— Zău, așa, draga mea! E doar un bărbat.

— Poftim?

— Lucas Amory. Din cauza lui ai emoții, nu-i așa? Să-ți dau un sfat, scumpo. De fiecare dată când simți că te cuprinde venerația, încearcă să ți-l imaginezi tăindu-și unghiile de la degetele de la picioare.

Sorrel izbucni în râs.

— Și dacă vreo femeie arogantă se portă urât cu mine, îmi imaginez că Tammy rânji bine dispusă. Nu, mai bine să nu-ți murdăresc urechile inocente cu astfel de vorbe. La urma urmei, de ce să fii nervoasă? Lucas Amory e cel care are noroc că-i oferi desenele tale, să nu uiți asta nicio clipă, fata mea. Haide acum, să vedem ce vei purta. Ce zici de costumul acela de mătase pe care te-am terorizat să-l cumperi de la Solly Green? Solly era unul din numeroșii prieteni ai lui Tammy, care își vindea costumele la diverse magazine pentru prețuri de trei sau chiar de patru ori mai mari decât cele la care izbutea Tammy să-i cumpere creațiile. Nu te-am văzut niciodată purtându-l.

— Asta fiindcă n-am avut ocazia potrivită, ripostă Sorrel și se îndreaptă spre scara în spirală. În plus, dacă n-ai observat până acum, afară toarnă cu găleata.

— Și? Tammy deschise ușa de la garderob și răscoli prin el până găsi ce căuta: o fustă și o bluză de mătase grea, negre. Doar ai o umbrelă prin casă, nu-i așa? O să iei un taxi din fața ușii, care o să te conducă până acolo. Ba da, vei lua, adăugă amenințător, fiindcă Sorrel începuse să protesteze. Dacă nu-ți permiți, o să plătesc eu. Prima impresie contează.

Parcă avea de înfruntat o tornadă.

— Bine, spuse Sorrel slab, fără să-și dea seama dacă voia sau nu să poarte hainele pe care le recomanda Tammy. Dar o să plătesc eu taxiul. Se simțea întotdeauna prost când Tammy și Charlie credeau că era la fel de

săracă precum ei. Oare ar fi privit-o altfel dacă ar fi aflat că era o femeie bogată? Era o întrebare al cărui răspuns se temea să-l afle.

Tammy preluă conducerea și, în timp ce Sorrel făcu o baie, călcă costumul. Apoi o ajută să-și usuce părul lung, cu bucle roșcate, care îi cădea pe umeri, și o obligă să poarte un machiaj mai puternic decât cel pentru care opta de obicei. Sorrel acceptă totul fără să protesteze, dar când îmbracă jacheta de mătase neagră care se asorta cu fusta mulată pe talie, începu să aibă îndoieli.

— Tammy, nu pot să port asta, fără o bluză sub ea. Nu e decent!

— Și să strici efectul? Tammy era scandalizată. Firește că e decent. Încheie doi nasturi din talie și îl lăsa pe cel de la piept desfăcut. Decolteul adânc lăsa la vedere gâtul minunat modelat și partea de început a sânilor. Din moment ce ai, trebuie să arăți, rânji Tammy și o învălui într-un nor de parfum. Se potrivește de minune cu restul!

Luă colierul și cerceii asortați și-i dădu lui Sorrel să și-i pună. Pentru Tammy totul părea limpede:

— Astăzi trebuie să arăți ca un manechin dintr-o vitrină. Totul e pentru munca și cariera ta.

„E mai degrabă pentru altceva „se gândi Sorrel în timp ce-și examina cu neîncredere imaginea din oglindă.

— Doamne! M-am gândit că figura ta ar fi bună de pus într-un tablou, dar niciodată până acum nu mi-am dat seama cât de atrăgătoare ești.

Comentariul lui Tammy era parcă ecoul gândurilor ei neliniștite. Crăpătura adâncă a fustei și nasturele deschis îi dădeau senzația că era prea expusă privirii. Ignoră protestele vehemente ale lui Tammy și-și încheie cu hotărâre nasturele.

Încă își mai făcea griji din cauza înfățișării ei când coborî din taxi, în fața sediului companiei Amoroso. Avea senzația neplăcută că se afla în pielea altei persoane. Din fericire, portarul era la fel de încăpățânat și o lăsa să treacă numai când menționează că avea o întâlnire cu Lucas Amory. Secretara nu păru nici ea șocată de ținuta ei și-i

spuse liniștit că domnul Amory încă nu se întorsese de la masa de prânz. O invită politicos să ia loc.

Încăperea nu semăna deloc cu biroul tatălui ei, unde exista o notă fină de vechime. Se părea că Lucas Amory prefera modernitatea: pereții erau tapetați în nuanțe de gri și stilul scandinav domnea asupra mobilei. Existau o mulțime de fotografii pe pereți și toate înfățișau femei frumoase și celebre purtând bijuterii Amoroso.

Avu la dispoziție un sfert de oră ca să admire încăperea, până când ușa se deschise. Prima persoană care intră fu o femeie, cea mai frumoasă pe care Sorrel o văzuse în viața ei. Ochii și părul negru ca smoala, fața cu pomeți înalți, tenul de culoarea măslinii și gura roșie, surâzătoare, formau un ansamblu încântător.

Sorrel o recunoscuse imediat ca fiind modelul italian Bianca Fratelli, dar bărbatul care intră în urma ei fu cel care îi captă imediat toată atenția. Întunecat și periculos, la o primă impresie. Purta o jachetă neagră care îi încadra minunat umerii lați și pantaloni de culoare închisă. Părul negru ca smoala contrasta puternic cu cele câteva șuvițe albe pe care le avea în zona frunții. Avea ochi strălucitori, gene și sprâncene la fel de negre ca părul, și doar pielea bronzată mai aducea o nuanță deschisă în acest amestec de culori închise. Trebuia să fi fost mai tânăr decât vârsta pe care o sugerau firele de păr alb din zona frunții. Luat trăsătură cu trăsătură, nu era neapărat frumos: pomeți înalți și largi, bărbie puternică, linii care făceau legătura între nasul ușor acvilin și gura frumos modelată. Zâmbea protector fetei de lângă el, pe umerii căreia își ținea un braț.

Fotografiile pe care le văzuse cu el înfățișau un bărbat arătos, dar ele nu putuseră dezvălui aura aproape vizibilă de virilitate pe care o degaja și pe care Sorrel o simți ca un șoc.

Nu o văzură în timp ce intrau și Sorrel avu timp să remarce cât de mult semănau. Amândoi bruneti, amândoi italieni. Aproape că i-ai fi putut lua drept frate și soră, sau chiar tată și fiică, fiindcă fata nu putea să aibă mai mult de

optsprezece sau nouăsprezece ani.

Ochii aceia negri se fixară apoi asupra ei, dar fără nimic din plăcerea leneșă cu care o învăluiseră pe fata de lângă el. Sorrel simți cum o străbate un fior lăuntric și nu-și dădu seama când se ridică în picioare.

— Ah! Domnișoara. Valentine? Vocea lui era adâncă și gravă. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

Era o scuză politicoasă și convențională, dar oferită cu o asemenea lipsă de sinceritate încât Sorrel simți imediat cum se înfurie. Nu arătă însă nimic din schimbarea ei de dispoziție și-și reluă, pe nesimțite, masca pe care o purta de obicei.

— Nu e nicio problemă. E frumos din partea dumneavoastră că ați acceptat să mă vedeți, domnule Amory.

— Sper că vei continua să crezi asta, domnișoară. Valentine. Era a doua oară când ezitase în a-i rosti numele și Sorrel se simți, fără să știe de ce, neliniștită. Tulburarea ei crescuse la cote maxime când văzu cu cât calm impertinent o analiza. Privirea lui trecu, fără să se jeneze deloc, de la buclele ei roșcate până la picioarele subțiri și gleznele fine, stăruind speculativ asupra șoldurilor parcă scuiplate și asupra a ceea ce ea simțea acum ca fiind o parte prea dezvelită a pieptului ei. Se înroși și-și blestemă în gând slăbiciunea de a fi ascultat de Tammy. Își dorea cu ardoare să se fi îmbrăcat în costumul de lână ușoară pe care îl purtase la întâlnirea cu tatăl ei.

— Foarte drăguț, dar mă tem că mărfurile prezentate nu mă tentează suficient încât să trec cu vederea înșelăciunea, cum sunt sigur că ai plănuvit, îi spuse el târăgănat și batjocoritor. Atât tonul, cât și privirea lui fără echivoc, dădeau de înțeles că nu se referise la desenele ei.

Sorrel îl privi, redusă la tăcere de insolența lui. Câteva sentimente se luptau pentru supremație în interiorul ei: șocul în fața turnurii bizare pe care o luase situația, furia stărnită de faptul că el era atât de sigur că motivul pentru care îl căutase era doar ca să se prezinte drept candidată pentru patul lui, rușinea de a fi astfel

insultată în fața secretarei și a prietenei lui, uluirea în fața mențiunii lui despre o înșelăciune.

Uimirea avu câștig de cauză.

— Înșelăciune, domnule Amory? Nu știu despre ce vorbiți.

— Nu? Sub privirea lui rece și ironică, Sorrel începu să se întrebe neliniștită la ce putea face referire. Se lămurii când el continuă: firește, fac aluzie la falsul pe care l-ai comis. Doar nu-ți închipuiai că vei scăpa cu el?

— Fals! începuse să se întrebe dacă nu cumva nu nimerise unde trebuia. Sau dacă nu era în mijlocul unui coșmar din care se va trezi într-o clipă. Doar nu credeți că am copiat desenele de la altcineva?

— Știi foarte bine că vorbim despre scrisoare, răspunse rece și sigur pe sine Lucas Amory. Așa-zisa scrisoare de recomandare. Un fals excelent, trebuie să recunosc, și aș fi foarte curios să aflu cum ai reușit sa.

— Dar nu e un fals! izbucni Sorrel plină de indignare. Eram acolo când tatăl meu.

— Tatăl tău! râse disprețuitor. Draga mea domnișoară. Valentine, dacă acesta e într-adevăr numele tău, dacă ți-ai fi făcut treaba un pic mai atent, ai fi aflat că Felix Valentine e un prieten foarte apropiat de-al meu. Îl cunosc de mai bine de cincisprezece ani, pe el și familia lui. Se apropie amenințător de ea și continuă: Felix Valentine are doi fii pe care-i cunosc foarte bine. Fii, domnișoară oricare ți-ar fi numele. Nu are nicio fiică.

Sorrel închise ochii. Nu se gândise deloc până acum la posibilitatea ca Lucas Amory să nu dea crezare scrisorii tatălui ei și probabil că nici lui nu-i trecuse prin minte. Ce era de făcut? O tenta să-i spună întreaga poveste, dar erau prea multe persoane în jur care să audă lucruri pe care tatăl ei preferase să nu le dezvăluie: secretara cât se poate de curioasă și modelul care părea că-i arăta simpatie.

— Dacă îi veți telefona tatălui meu, vă va spune că începu ea să spună, dar fiindcă el se uita la ea cu o privire și mai sarcastică decât înainte, se întoarce către secretară și i se adresează: vă rog, chemați-l la telefon pe la. pe domnul

Valentine.

— Foarte convingător, domnișoară misterioasă, se auzi din nou vocea rece și batjocoritoare. Realmente își admir curajul. Pe de altă parte, te-ai pregătit îndeajuns, nu-i așa? Trebuie să știi că Felix Valentine e plecat din țară, acum.

„Și încă pentru patru săptămâni” se gândi Sorrel cu disperare, amintindu-și de-abia atunci de vacanța pe care tatăl ei plănuise să și-o ia.

— Da, uitasem. Cum l-ar fi putut convinge că spunea adevărul? Pentru câteva clipe, își simți creierul funcționând cu viteză maximă și-și aminti că mai era cineva care știa despre scrisoare și despre conținutul ei. Secretara tatălui meu! exclamă ea. I-a dictat-o ei. Ea vă va spune că e autentică.

Ideea aceasta nu avu efectul scontat. În timp ce secretara își privea șeful ezitând, acesta surâse sarcastic:

— Cu siguranță, ești la curent cu faptul că doamna Oliphant își ia mereu concediu în același timp cu „tatăl tău”?

Umerii lui Sorrel se lăsară în jos. Era ultima șansă pe care o avusese de a dovedi că spunea adevărul. Adio speranțelor că scrisoarea tatălui ei îi va deschide o ușă. Avusese dreptate în trecut, când își prețuisese independența. Să te adresezi altor oameni nu făcea decât să te pună în puterea lor, să fii umilit și rănit. Ei bine, era o lecție pe care o va ține minte. În viitor, nu se va mai baza decât pe ceea ce putea face singură, chiar dacă i-ar lua întreaga viață ca să reușească.

— Dacă doar de asta m-ați chemat, domnule Amory, ca să mă acuzați că aș fi o impostoare. Se depărtă de el și se îndreptă spre ușă.

— Nu chiar așa de repede, domnișoară misterioasă. O prinse de umăr ca s-o rețină. Trebuie să-ți reamintesc că falsul e un delict? Cred că e mai bine o să te predau direct poliției.

Ceea ce o făcu să fiarbă era mai degrabă atingerea mâinii lui, decât amenințarea cu poliția. Știa că, din

punctul de vedere al rațiunii, nu putea să-l învinovățească pe Lucas Amory că nu credea în povestea ei, din moment ce stătuse atât de mult timp în preajma familiei tatălui ei fără să audă vreodată menționat numele ei. Dar îi plăcea să se joace cu ea asemenea unei pisici cu un șoarece, distrându-se pe seama umilinței și a neputinței ei. Simțea cum îl ura pentru asta.

Se întoarse brusc spre el și-și smuci brațul astfel încât să se elibereze de mâna lui.

— Da, fă-o, domnule Amory, și o să vezi ce mult o să-ți placă să arăți ca un idiot. Și dacă tatăl meu te va ierta că i-ai târât numele în ziarele de scandal, mă cam îndoiesc că soția lui va proceda la fel.

Tânărul model se apropie brusc de el, îl luă de braț și-i șopti ceva la ureche. Se încruntă în timp ce o asculta, dar arăta în continuare sceptic.

— Domnișoara Fratelli sugerează că ai putea spune adevărul și că ar exista un motiv plauzibil pentru care n-ai fost niciodată menționată în cercul lor familial. Ești un copil nelegitim de-al lui Felix?

Sorrel detectă imediat o simpatie veritabilă în ochii întunecați ai fetei, dar Lucas Amory părea mai degrabă prudent, ca și cum pândea să vadă dacă se va reperi la această ocazie de a ieși din situația neplăcută în care se afla. La naiba cu omul ăsta arogant și stăpân pe sine, sigur că le știa pe toate și că nu se putea înșela! La naiba cu tatăl ei care o pusese într-o asemenea situație și cu soția lui enervantă, care nu era în stare să uite durerile din trecut! La naiba până și cu modelul drăguț, a cărei simpatie n-o ceruse și de care nu avea nevoie! Își reveni și spuse, furioasă:

— Nu, nu sunt un bastard. N-am cu mine certificatul de naștere ca s-o dovedesc, dar nu-mi mai pasă dacă mă crezi sau nu. Sunt fiica legitimă a lui Felix Alexander Valentine. Și acum, în legătură cu desenele mele.

Pentru cine știe ce motiv, această ultimă izbucnire păru că-l atinge undeva unde celelalte săgeți nu reușiseră să ajungă și păru scos din fire când îi spuse:

— Cu siguranță că nu-ți imaginezi, domnișoară Valentine, că aș mai putea fi interesat de ele. Amoroso n-ar face niciodată afaceri cu o asemenea escroacă vicleană.

Ochii ei căprui, strălucitori, îl priveau batjocoritor din spatele măștii care revenise. Dar în sinea ei, gema de durere; resimțise fiecare insultă ca o lovitură de piatră.

— Nu voiam decât să le cer înapoi, spuse ea cu o dulceață batjocoritoare în voce.

— Bănuiesc că se găsesc încă în posesia domnișoarei Killingley, răspunse el distant.

— Mulțumesc. N-o să vă supărați dacă o să mă duc să le recuperez. Îi tremurau genunchii, dar reuși să ajungă la ușă. Se întoarse spre adversarul ei și camera păru că se umple de dușmănie când îi aruncă:

— Când îl veți vedea pe tatăl meu.

— Voi vorbi cu domnul Valentine de îndată ce se va întoarce, o întrerupse el furios. Sunt sigur că va fi cât se poate de interesat să afle felul în care familia lui a crescut peste noapte și poate chiar mai interesat să descopere cum ai reușit să faci un fals atât de bun. Să nu crezi că o să scapi așa de ușor.

— Spune-i, continuă Sorrel ca și cum n-ar fi fost întreruptă, că m-am răzgândit în privința ideii de a-mi oferi desenele companiei Amoroso. Nu m-aș simți bine dacă aș colabora cu o astfel de firmă.

Se simți satisfăcută să aibă ultimul cuvânt, dar furia îi trecu până reuși să găsească biroul domnișoarei Killingley. Camera era goală și ușa deschisă. Îi era rău și, deși știa că ar trebui să meargă s-o caute, se temea să nu leșine. Împinse ușa și intra.

Respira încă greu când, după câteva minute, domnișoara Killingley intră în birou.

— Ce faci aici? o întrebă pe un ton bănuitor. Credeam că domnul Amory a reușit să scape de tine. Zâmbea cu o mulțumire prost ascunsă. Nu prea i-a plăcut felul în care ai încercat să-l duci de nas.

— Am venit să-mi iau desenele, apoi Amoroso va scăpa de mine, îi promise ea, cu tot sarcasmul de care se

mai simțea în stare.

— Oh, da, desigur. Deschise un sertar și scoase mapa lui Sorrel. În mod surprinzător, întrebă: ce ai de gând să faci cu ele, acum?

— Contează? răspunse ea obosită. Poate pentru că se simțea scârbită de ceea ce se întâmplase în biroul domnului Amory, adăugă posomorâtă: probabil o să le dau foc.

Capitolul 3

Drumul care urca un deal lăsa să se vadă silueta unei case proiectate pe fondul apusului de soare. Aproape toate ferestrele erau luminate.

— Asta e, spuse Sorrel. Intrarea e mai jos, la stânga.

Dubița tremură când Tammy, surprinsă, își ridică piciorul de pe accelerator.

— Asta! Doamne, când ai spus Thorley Hall, credeam că te referi la o casă de țară, nu la un conac imens ca aceasta! Destul de rar se întâmpla ca Tammy să rămână fără replică, dar de data aceasta șocul, uimirea și, mai ales, curiozitatea, părură că o reduc la tăcere. O cunoștea pe Sorrel Valentine de cinci ani și, până acum câteva zile, crezuse că nu avea familie. Descoperea acum, nu numai că avea o mamă, dar și un astfel de mediu din care să provină. Atunci, de ce naiba locuiești într-o clădire de pe docuri când ai o casă ca asta? întrebă și deveni încă și mai curioasă la vederea feței lipsite de expresie a lui Sorrel.

Sorrel tocmai se întreba în sinea ei dacă va regreta că-i ceruse lui Tammy s-o însoțească în seara aceea. Mai mult, dacă va regreta că acceptase invitația surprinzătoare a mamei ei. Balul de caritate era atracția anuală a ținutului și nu mai fusese vreodată invitată. Totuși, anul acesta, nu numai că primise o invitație, dar mama ei insistase să vină cu o colecție de bijuterii pe care să le prezinte.

Nu era tocmai ceea ce sperase când apelase la tatăl ei, în urmă cu aproape șase săptămâni, dar fiindcă Lucas Amory spulberase orice șansă ar fi avut cu Amoroso, orice oportunitate de prezentare a creațiilor ei era binevenită, chiar dacă asta însemna că o parte din profit revenea

acțiunii de binefacere.

Era de-ajuns să se gândească la Lucas Amory și la acuzațiile lui ca să simtă cum se înfurie. Se întrebă dacă tatăl ei vorbise cu el și dacă îi spusese cum stăteau lucrurile în realitate. Dacă o făcuse, domnul Amory nu socotise oportun să se deranjeze să-i prezinte scuze. Nu fiindcă ar fi vrut să-l mai vadă, doar gândul acesta îi dădea fiori.

Tammy și Charlie fuseseră surprinși și foarte indignați când îi anunțase că Amoroso îi respinsese creațiile. Alesese să nu le spună mai mult și ei o încurajară cu multă căldură să apeleze și la alte companii. Adevărul era însă că refuzul ferm al lui Lucas Amory îi spulberase încrederea în sine. Tocmai încerca să-și revină din depresie, când sună mama ei. Fiindcă Tammy se aflase mereu alături de ea și mama ei nu se gândise cum va ajunge la Thorley, acceptase oferta de transport a prietenei ei.

— E casa mamei mele, Tammy, nu și a mea, răspunse calm. Am stat aici doar o parte din vacanțele școlare. Își înăbuși un fior, fiindcă unele din clipele cele mai dureroase ale copilăriei ei fuseseră petrecute acolo.

Alungă amintirile urâte și ieși din mașina acum parcată într-unul din spațiile rezervate.

— Haide, să descărcăm.

Luară valizele care conțineau rochiile pentru petrecere și bijuteriile care urmau să fie prezentate. Sorrel păși prima prin intrarea masivă, în holul înalt și gol. O clipă simți că era din nou copil și sentimentul că nu aparținea acelui loc o copleși.

— Hei! Comentariul succint al lui Tammy o readuse la realitate și își reproșă în silă că încă nu se obișnuise să nu se simtă binevenită la

Thorley. Un zgomot de tocuri o făcu să se întoarcă spre ușa care dădea în încăperea unde urma să aibă loc balul. Văzu o femeie cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie roz de seară și cu o expresie nervoasă pe față:

— Era și timpul! Păru că explodează la vederea lor.

Sorrel o privi mirată.

— Mă scuzați, dar nu pricep.

— Te ocupi de bijuterii, nu? o întrebă femeia cu un ton nerăbdător. O să stai în Salonul Pictat. Le arată cu mâna încăperea respectivă și le întoarse spatele, lăsându-le mirate și fără să înțeleagă nimic.

O urmară de-a lungul coridorului și ajunseră într-o încăpere înaltă cu tavanul pictat, care trebuia să fi fost strălucitor o dată, dar ale cărui culori erau acum șterse. În jur de șase, șapte mici bazaruri fuseseră instalate și conțineau o serie de articole lucrate manual, de la figurine sculptate în lemn, la dantele.

— Lady Berisford a spus că acesta este rezervat bijuteriilor. Femeia se opri în fața unui bazar care nu fusese ocupat și continuă: vă dați seama că au existat anumite resentimente privind rezervarea lui. Cei care au ajuns aici mai repede s-au plâns că nu se respectă regula primul venit, primul servit.

— Mama ta e o lady? Adică, tatăl tău vitreg e un lord? Tammy părea atât de copleșită de noutate, încât Sorrel se mulțumi doar să dea din cap în semn de aprobare.

Un sunet ciudat din partea femeii de lângă ele, un fel de oftat reținut, le atrase atenția.

— Atunci, sunteți fiica doamnei Berisford? Îngână ea. Biata femeie părea că se așteaptă să fie dusă la închisoare pentru greșeala ei. S-o anunț că ați sosit?

— Poate că ar fi mai bine dacă m-ați ajuta să găsim ceva cu care să acoperim acest suport. Și n-ar strica și câteva scaune, sugeră Sorrel liniștită.

— Da, da, desigur. cu multă plăcere. Se îndepărtă în grabă și Tammy izbucni în râs.

— Asta a făcut-o să schimbe placa, chicoti ea. Ce importantă se mai credea! Mă ocup eu să aranjez pe aici, după ce se întoarce vrăjitoarea. Tu du-te și salută-ți mama.

Sorrel îi mulțumi și făcu cale întoarsă prin încăperea unde urma să se țină balul și holul rece de la intrare. În afară de un servitor care aranja niște scaune, nu mai întâlni pe nimeni. Urcă scările principale și se opri în fața

unui dormitor. Bătu la ușă și așteptă răspunsul, care veni sub forma unei întrebări iritate:

— Cine e?

Camera în care intra era mare, atât de mare încât nici măcar mobila încărcată și masivă nu reușea s-o facă să pară mai mică. Era friguroasă, probabil fiindcă proporțiile ei exagerate ridicau obstacole serioase sistemului de încălzire învechit. Fiecare parte a camerei era la fel de ponosită ca în amintirile ei. Covorul turcesc era plin de petice și obloane de lemn împiedicau pătrunderea nopții prin ferestrele înalte. Dacă s-ar fi dat drumul draperiilor grele, roșii, stofa lor învechită s-ar fi putut deteriora.

Mama ei stătea în fața unei măsuțe de toaletă. Era o femeie micuță, de vreo patruzeci și cinci de ani, cu un păr blond care începuse să-și piardă din intensitatea culorii. Umerii ei rotunzi și goi ieșeau din rochia de satin albastru deschis. Purta bijuterii cu diamante strălucitoare, dar montura lor învechită denota că aparținuseră unor vremuri în care averea familiei Berisford corespundea rangului ei social.

— Sorrel! Ochii albaștri deschiși o priveau cu o expresie care arăta limpede că era ultima persoană pe care se așteptaseră s-o vadă. S-a întâmplat ceva? Nu ți-a arătat Angela Miliwall unde să te așezi?

— Bună seara, mamă. Și eu mă bucur să te văd. Gura fină a lui Sorrel schiță un zâmbet ironic. Cât de mult trecuse de când nu-și mai văzuse mama? Șase luni? Nouă? Și atunci, doar un ceai în grabă în Picadilly.

Mama ei se ridică de pe scaun și o sărută pe obraz.

— Îmi pare rău dacă manierele mele au lăsat de dorit, dar au fost atâtea de făcut.

Nimic nu se schimbaseră. Erau cuvintele pe care le auzise întotdeauna de pe buzele mamei ei: „prea ocupată”, „atâtea de făcut”. Lucruri mai importante decât fiica, a cărei existență îi amintea de o greșeală pe care ar fi preferat s-o uite. Sorrel suspină tăcut și o întrerupse:

— În afară de dorința de a-ți spune „bună seara”, voiam să știu dacă eu și prietena mea suntem invitate să

luăm cina cu familia sau o să mâncăm niște sandvișuri în bucătărie. Nu vruse să apeleze la cuvinte atât de sarcastice, dar lipsa evidentă de bunăvoință cu care fusese întâmpinată îi alungă muștrările de conștiință.

— Nu m-am gândit că ai vrea să iei cina cu noi. Mama ei se întoarce nepăsătoare la oglindă. N-ai arătat niciodată, vreo înclinație pentru compania noastră.

Sorrel simți cum se revoltă în fața acestei acuzații nedrepte și nu se putu abține să nu riposteze:

— Poate fiindcă n-am fost niciodată invitată, mamă.

Simțindu-se acuzată, mâinile Elizabethei Berisford se opriră în timp ce se pregăteau să ia cerceii.

— De când ai nevoie de o invitație pentru a veni acasă? Camera ta e întotdeauna pregătită.

Atât doar că acesta nu fusese niciodată căminul ei și că nu petrecuse nicio zi aici fără o invitație expresă.

— Deci, voi lua cina cu personalul casei, spuse ea sec.

— Dacă m-ai fi anunțat din timp. Elizabeth își fixă iritată cerceii cu diamante. Voi, tinerii, nu aveți pic de considerație. Doar în după-amiaza aceasta Julia mi-a spus că și-a invitat un prieten din Londra să rămână peste noapte. Dacă și tu insiști să-mi strici aranjamentele. Nu-mi place când oamenii mănâncă înghesuiți.

„Adică, până și prietenul surorii mele are prioritate față de mine”, se gândi Sorrel abătută.

— Nu-ți face griji, nici n-aș îndrăzni să visez să-ți stric aranjamentele. Își ridică bărbia, refuzând să arate cât era de rănită.

Părăsi camera mamei ei, fiindcă simțea că nodul din gât amenința să se transforme în lacrimi. Știind că nu se putea întoarce jos până nu se liniștea, se îndreptă spre holul care ducea la camera pe care o ocupase întotdeauna când stătuse la Thorley. Se rugă în gând să n-o întâlnească pe sora ei, care ocupa o cameră mai mare, vizavi de a ei. Coridorul rămase pustiu și, în căutarea unui loc în care să se reculeagă, împinse ușa și întinse mâna spre întrerupător.

Lumina era deja aprinsă și, deși camera era goală, era limpede că era ocupată. O valiză deschisă se afla pe pat și un pieptene de bărbat pe o măsuță. Se gândi cu amărăciune la afirmația mamei sale, potrivit căreia camera ei era întotdeauna pregătită pentru ea. Închise ușa și reveni în coridor. Ghici destul de ușor că Julia decisese să-și instaleze prietenul acolo, dar asta lăsa deschisă problema locului unde ea și Tammy se vor schimba.

Se descurcă cu unul din vestiarele de la parter, după ce, mai întâi, aranjaseră bijuteriile la vedere. Printre ele se aflau și câteva din seria „medievală”, respinsă de Lucas Amory. Reușise să-și reia masca de amuzament cinic, dar simțea cum gâtul și pieptul i se strângeau de durere.

După trei ore, așezată în bazarul lor, se simțea încă rău. Din încăperea unde se dansa, se auzi vocea liderului formației muzicale, anunțând o pauză pentru supeu.

— Nu spuneau că aduc ceva răcoritoare și pe aici? întrebă Tammy iritată.

— Ba da, dar aș prefera ceva mai tare decât o cafea sau un suc, răspunse Sorrel pe un ton înțelegător. Dacă rămâi aici pe baricade, o să încerc să-mi croiesc drum până la bar.

— Bună idee, încuviință Tammy și se trânti pe un scaun. Cred că aș fi în stare să omor pe cineva pentru niște bere.

Sorrel ieși din încăpere și se alătură mulțimii care se retrăgea de pe ringul de dans. Înaltă, subțire, purta niște sandale cu tocuri înalte. Până atunci crezuse că era îmbrăcată destul de elegant în fusta ei lungă, de catifea maro, asortată cu cămașa fină de mătase, de un crem deschis. Când dădu însă cu ochii de rochiile de bal complicate pe care le purtau celelalte femei, se simți ca o vrabie încercând să concureze cu niște păsări exotice.

Se mișcă grațios, în timp ce încercă să treacă de un grup care bloca ușa. Simți o mână pe brațul ei și auzi vocea mamei ei spunându-i:

— Sorrel, te căutam.

Se lăsă dusă la o parte, dar își ridică sprâncenele în semn de neîncredere.

— Nu credeam că sunt atât de greu de găsit. E prima oară când m-am mișcat de la locul meu, în seara asta.

Dacă ironia din vocea ei fusese observată, rămase cu siguranță ignorată. Ochii mamei ei îi evaluă ținuta în timp ce o priveau dezaprobator.

— Cu siguranță, puteai să porți ceva mai adecvat situației, Sorrel. Sunt aici o mulțime de oameni care știu că suntem rude și tu nu trebuie să-ți supraveghezi banii ca noi. Știu ce trebuie să creadă.

Sorrel decise să curme o discuție care începea să devină neplăcută.

— Vor crede că am venit să muncesc. Replica ei era mușcătoare, dar știa că acest gen de cuvinte nu făceau decât s-o îndepărteze și mai tare de mama ei. Adăugă pe un ton conciliator: oricum, tu ești destul de strălucitoare pentru amândouă. Dacă mă căutai ca să afli cum merg vânzările, cred că asociația de caritate nu va fi dezamăgită.

Mama ei o privi nedumerită, apoi se încruntă.

— Nu, nu era asta. Ceva mult mai important. O trase pe Sorrel și mai mult în hol. Tu locuiești în Londra, așa că trebuie să poți să-mi spui ceva despre bărbatul pe care l-a adus Julia. Un anume Lucas Amory.

Sorrel fu atât de năucită, încât nu putu scoate niciun cuvânt. Lucas Amory, aici, la Thorley? Ce ironie! Se așteptase să dea de el prin tatăl ei, nu prin mama ei. Dacă ar mai fi așteptat puțin, ar fi reușit să evite acea situație penibilă, creată de scrisoarea tatălui ei. Acum însă, nu mai avea importanță. Nu avea nici cea mai mică dorință de a-l mai vedea.

— Ei? îl cunoști? Vocea mamei ei pătrunse prin gândurile ei confuze.

Reuși să-și revină din surpriză.

— L-am întâlnit, răspunse, cu gândul la coada care probabil se formase la bar și dorindu-și cu disperare să se afle la kilometri distanță de acest interogatoriu. Deține compania Amoroso și probabil și alte afaceri. Are o relație

cu un model italian, Bianca Fratelli și, dacă ar fi să te iei după bârfe, erau împreună când l-am întâlnit. Totuși, asta nu pare să-l împiedice să treacă prin patul lui orice femeie dornică.

În fața figurii crispate a mamei sale, Sorrel pricepu brusc.

— Ai spus că Julia l-a adus? Unde l-a putut întâlni?

— Habar n-am! Era atât de dornică să meargă în oraș și să-și cumpere o rochie pentru seara asta, încât i-am dat voie să stea la o prietenă de școală. Nu pot decât să presupun că l-a întâlnit acolo. Când mi-a spus că a invitat pe cineva, am presupus că era vorba de cineva de vârsta ei. Îți imaginezi ce am simțit când l-am văzut în timpul cinei, mai ales că Julia părea vrăjită de el.

Din aceste cuvinte, Sorrel înțelese că Julia alesese să ignore avertismentele mamei ei. Simți cum durerea din piept revenea cu forțe proaspete. Pe mama ei n-o interesase niciodată cu cine stătea ea, când avea vârsta surorii ei. Dădu la o parte propriile sentimente și întrebă, încruntându-se:

— Pot să înțeleg de ce Julia și-a pierdut capul după el, dar de ce i-ar fi acceptat el invitația? Trebuie să fie cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea.

— Mult prea în vârstă pentru ea, fără a mai pune la socoteală și reputația lui, încuviință mama ei. N-ai putea vorbi cu ea, Sorrel?

Râse scurt; nu-i venea să creadă.

— Mamă, de când ascultă Julia de mine?

— Poate dacă ți-ar fi păsat de ea. dar ai fost mereu prea prinsă cu familia tatălui tău, ca să mai acorzi atenție și familiei mele.

Nedreptatea acuzației mamei îi luă răsuflarea, dar știa că nu avea niciun rost să riposteze. Optă pentru vechea tactică: își ascunse sentimentele vulnerabile sub o mască ironică.

Agitația mamei ei păru că se domolește și o scânteie apăru în ochii ei albaștri, când se întoarse spre Sorrel și spuse:

— E păcat că nu ți-ai dat mai multă osteneală cu îmbrăcămintea. Nu pot să spun că-mi pasă de impresia pe care o faci, anume că râzi de noi toți, dar s-ar putea ca un om ca Lucas Amory s-o găsească interesantă. Nu ești la fel de frumoasă ca Julia, dar ești mai apropiată de vârsta lui.

Sorrel înțelese ce voia mama ei să sugereze, dar nu-i veni să creadă:

— Doar nu vrei să încerc s-o despart pe Julia de bărbatul acela! Oh nu, mamă! Nu-l plac deloc și antipatia e reciprocă.

Ar fi putut la fel de bine să-și țină cuvintele pentru ea.

— Era mai bine dacă luai cina cu noi, continuă Elizabeth impasibilă. Dar, după pauza asta, o să-l aduc în Salonul Pictat. Și, înainte ca Sorrel să mai poată protesta, plecă.

Pauza se termină și dansul reîncepu înainte ca Sorrel să revină cu băuturile lor. Lumea din salonul unde erau găzduite bazarurile se întorcea în sala mare, când Tammy exclamă uluită:

— Doamne! Nu e Lucas Amory? Sorrel, acum mai o șansă să-l faci să se intereseze de desenele tale.

Simți cum i se strângea stomacul. Închise ochii și murmură printre dinți: „la naiba!”

Cu siguranță, soarta era pornită împotriva ei. Era destul de rău să dea iar ochii cu Lucas Amory și să-i asculte încă o dată insultele, dar s-o umilească în prezența mamei ei, era mult mai rău. Sorrel se întoarse și dădu drumul unui oftat de ușurare. Doar doi oameni se îndreptau spre locul în care se afla.

La fel de blondă ca mama lor în tinerețea ei, Julia își ridicase părul într-o coafură sofisticată. Asta și rochia mulată, de culoarea safirului, care scotea în evidență mai mult decât era decent formele ei voluptuoase, o făceau să pară mai matură.

Când privirea ei trecu asupra bărbatului de lângă sora ei, își simți inima bătând cu putere. Părea mai întunecat și mai atrăgător decât fusese la prima lor

întâlnire. Nu era de mirare că sora ei mai mică fusese atât de ușor cucerită. Avea un farmec în fața căruia o fată tânără și neexperimentată ca Julia, n-ar fi putut rezista. Simți că începea să se înfurie. Bianca Fratelli nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani și acum își îndrepta atențiile asupra unei fete care avea doar șaptesprezece. Nu-i plăceau decât fete abia îmbobocite? rămase surprinsă cât de mult detesta ideea aceasta. Ei bine, nu putea face nimic pentru Bianca Fratelli, dar intenționa să facă chiar și imposibilul ca să-i dejoace planurile pe care le avea în ceea ce o privea pe Julia.

Niciuna din aceste intenții nu era vizibilă pe chipul ei și nu păru deloc surprinsă când cuplul se opri în fața ei și vocea pe care o detesta spuse moale:

— Asta da surpriză! Nu știu cum faci, dar reușești să apari în cele mai neașteptate locuri, domnișoară. Valentine.

Sorrel își ridică bărbia și-l privi drept în ochi:

— Din contră, domnule Amory, cred că dumneata ești cel care n-a nimerit locul potrivit, în seara acesta.

Julia păru, pentru un moment, o actriță căreia i s-au luat cele mai bune replici:

— Voi vă cunoașteți? întrebă ea cu gelozie.

— Nu, nu ne cunoaștem deloc, răspunse Sorrel și după ce-i aruncă o privire scurtă, îl ignoră. Bună, Julia. Privirea ei liniștită înregistră lăntșorul pe care îl purta sora ei, cel pe care i-l dăduse cadou de Crăciun, și felul în care contribuia la sublinierea curbelor voluptuoase ale corpului ei. îi trecu prin minte că poate el nu știa ce vârstă avea sora ei. Inspiră adânc și spuse: arăți foarte matură în seara aceasta, draga mea.

Așa cum se aștepta, furia tășni din ochii albaștri ai surorii ei, în fața acestui comentariu aparent binevoitor.

— Iar tu semeni și mai mult cu o fată bătrână și uscată, veni replica disprețuitoare a Juliei.

Sprâncenele lui Lucas Amory se ridicară într-o mișcare care trăda surpriza.

— E o ceartă privată sau toată lumea e invitată să

participe? întrebă el.

Chicotitul lui Sorrel îi readuse atenția asupra ei.

— Doar pentru familie. Ochii ei, plini de o ironie liniștită, râdeau de el. Julia încă n-a avut timp să învețe că rufele murdare nu se spală de față cu persoane străine.

Această nouă aluzie la tinerețea ei o făcu pe Julia să se înroșească.

— Oh, dar tu nu ești un străin, nu-i așa, Luc? spuse ea repede, într-o încercare transparentă de a-și recăpăta aura de femeie sofisticată. Oricum, n-am venit să mă cert cu tine, Sorrel. Vreau doar să arunc o privire asupra bijuteriilor tale.

Sorrel privi resemnată cum sora ei alege o pereche de cercei din aceeași gamă „medievală”, potrivită cu lăntșorul ei.

— Mi-ai admirat colierul, Luc. Atunci, ce crezi despre aceștia?

— Lasă-mă să văd. îi luă și-i examinează cu atenție înainte de a-i returna. Aruncă o privire ciudată lui Sorrel și o întrebă:

— Ai făcut singură toate aceste bijuterii?

— Desigur, răspunse Sorrel și-și ridică mândră capul, întrebându-se dacă îi recunoștea din desenele pe care le văzuse.

Tammy consideră că era timpul să intervină pentru prietena ei.

— Sorrel e un meșteșugar de primă mână, dar un designer de-a dreptul strălucit, spuse ea pe un ton care lăsa să se subînțeleagă „ascultă asta și ține minte”.

El zâmbi sarcastic, dar înainte de a reuși să facă vreun comentariu, Julia întrebă entuziasmată:

— Pot să-i primesc, Luc?

Sorrel rămase înmărmurită.

— Julia! Nu-i poți permite unui bărbat pe care abia l-ai cunoscut să-ți cumpere bijuterii scumpe!

Ochii albaștri ai Juliei aruncau fulgere și își mușcă nervoasă buza inferioară.

— Nu fi așa de mărginită, Sorrel. Ești mult prea

demodată.

— Nu cred. Sorrel știa că în spatele ei Tammy fierbea, nu numai din cauză că refuza un cumpărător, dar și fiindcă se purta de parcă nu-i păsa că-l jignește pe omul căruia era atât de dornică să-i facă impresie bună, doar în urmă cu câteva săptămâni. Ce ai de gând să faci cu ei? Să-i porți pe ascuns sau ești gata să-ți faci părinții să vadă că ești pregătită să-ți vinzi favorurile?

Sora ei se înroși de rușine, dar insistă:

— Nu văd de ce te amesteci.

— Sunt de acord, interveni sarcastic Lucas Amory. Sau evaluezi mereu nivelul moral al clienților tăi, înainte de a vinde ceva?

Sorrel era o fată înaltă și, cu tocurile ei mari, doar puțin mai scundă decât el, dar trebui să-și înalțe capul ca să-l privească în ochi.

— Doar atunci când e implicată sora mea, îl provocă și simți un fior de satisfacție în fața mirării lui. Julia interveni repede:

— Soră vitregă.

— N-are rost să despici firul de păr. Sorrel trecu la ea și o atacă fără să-i pese dacă îi convenea sau nu. Știu că mama ar fi îngrozită dacă ai accepta ca acest bărbat să-ți cumpere bijuterii, un bărbat destul de bătrân încât să-ți fie tată.

Îl auzi cum inspiră adânc și încercă un sentiment de triumf. Foarte bine, dacă nu-i plăcea să audă adevărul! Era problema lui. Ca să clarifice lucrurile, continuă: în câteva săptămâni vei împlini optsprezece ani, așa că pot să ți-i fac cadou.

Că Julia mințise în privința vârstei ei, era evident, acum că secretul i se spulberase. Ochii ei o priviră cu furie, înainte de a se întoarce spre Lucas Amory, cu o privire rugătoare. Dar niciunul n-o băgă în seamă. Sorrel îl privea disprețuitor pe bărbatul care o prinsese de braț, în timp ce el îi răspundea cu un zâmbet malițios:

— Până ce Julia se hotărăște ce jucărie vrea, tu și cu mine putem să continuăm să ne certăm în timp ce dansăm.

Ochii lui negri aveau o expresie care o făcu pe Sorrel să se înfioare.

Înainte de a apuca să-l refuze, motivând că nu putea pleca de lângă bijuterii, Tammy interveni:

— Da, du-te, Sorrel. Am eu grijă ca lucrurile să meargă bine.

„Și Tammy crede că-mi face o favoare!” se gândi ea prost dispusă, în timp ce se depărta cu mâna lui Lucas Amory în jurul taliei ei, strânsă ca într-o menghină.

Ajunseră la marginea ringului de dans și, fără a-și lua ochii de la expresia ei de sfidare rece, o luă în brațe. Sorrel, care se aștepta să-l audă reîncepând discuția asupra cerceilor Juliei, fu luată complet prin surprindere de remarca lui:

— Te-am văzut mai devreme cum te furișai afară din camera mea. Ce pui la cale?

Nu putea fi vorba decât de o singură cameră și Sorrel simți cum roșeața îi pune stăpânire pe obraji. Își spuse apoi că nu era niciun motiv pentru care să se simtă stânjenită. Înălță capul și replică rece:

— Nu mă furișam. Intenționasem să mă pot schimba acolo, din moment ce a fost întotdeauna camera mea. Camerele pentru oaspeți se află într-o altă parte a casei.

— Lucrurile merg din ce în ce mai bine. Ochii negri și ironici alunecară de la față la gâtul și la pieptul scoase în evidență de țesătura fină a bluzei. Asta înseamnă că vom avea plăcerea de a o împărți în noaptea asta?

Știa că întrebarea scandaloasă avea ca singur scop s-o scoată din sărite și refuză să muște momeala.

— Indiferent cu cine îți vei împărți camera, nu va fi cu mine. Nu intenționez să rămân peste noapte, deși. Zâmbi amar și continuă: doar în urmă cu câteva ore, mama m-a asigurat că voi avea camera mea întotdeauna pregătită pentru mine.

El păru că renunță la tonul ușuratic.

— Poate că nu știa că mi s-a dat camera aceea. Cred că sora ta s-a ocupat de asta.

Sorrel știa de ce Julia alesese camera aceea pentru

el. Era aproape de a ei.

— Da, micuța și prostuța mea soră. Cred că până acum și-a ales cadoul, nu crezi?

— Probabil. Până atunci o ținuse destul de lejer în timp ce dansau, dar în acel moment o strânse aproape de el, cu o mână pe mâna ei și cu cealaltă la baza spatelui ei, ținând-o captivă lângă pieptul lui. Nu-i strică dacă așteaptă puțin.

— Îți pierzi timpul, îl avertiză Sorrel.

— Nu cred. Privirea lui întunecată îi cercetă repede fața și brațul din spatele ei o strânse mai tare, până când nu mai putu evita să-i simtă corpul puternic.

Nu era genul de strânsoare din care, de obicei, trebuia să lupte ca să scape. Nu era apropierea unui bărbat care băuse prea mult și, spre surprinderea ei, n-o găsea deloc respingătoare. Totuși, se simțea încordată și trebui să-și impună să se relaxeze.

— Eu cred că da, spuse cu voce scăzută. Ai pierdut disputa privind cerceii Juliei încă înainte de a începe. Nu trebuie decât să-ți refuz banii.

— Ai putea, dar n-o vei face, replică el încrezător. Pentru că-ți promit, banii pe acei cercei e tot ce vei primi de la mine. Mâna lui o strânse pe a ei până când o duru. Complotul de a intra în biroul meu era o modalitate de a redobândi averea familiei tale?

— Nu era niciun complot și nu există nici acum, spuse ea furioasă.

— Haide, poți să lași baltă povestea cu Felix Valentine ca fiind tatăl tău, mai ales că ți-am găsit vizuina.

— Să înțeleg că n-ai vorbit cu el? Se simți dezamăgită. Ar fi fost foarte plăcut să-l vadă pe bărbatul acesta arogant cum își înhite cuvintele.

— N-am avut niciun prilej să ne întâlnim de când s-a întors. De fapt, uitasem de incident până te-am găsit aici, în seara asta. Părea plictisit. Urmăream ceva ce credeam că nu avea legătură cu asta, dar acum cele două capete ale problemei se întâlnesc.

— Da, erai ocupat să alergi după sora mea, se grăbi

Sorrel să nu scape șansa de a se întoarce la discuția inițială. Nu mă îndoiesc că ești un bărbat cu multă experiență, domnule Amory, dar aș prefera să te limitezi la fotomodele și la alte femei cu care te potrivești și să nu-ți exersezi talentele de cuceritor asupra surorii mele.

— Mai ales că sunt destul de bătrân încât să-i fiu tată? Era o urmă de iritare în vocea lui și Sorrel înțelese că lovitura își atinsese ținta.

— Adică, nu ești? îl provocă ea.

— Din moment ce se pare că are doar șaptesprezece ani, da. Gura lui se crispă într-un spasm scurt, ca și cum făcuse concesia în silă. Dar nu sunt destul de bătrân să-ți fiu ție tată. îi examinează fața și în același timp își mișcă insolent mână stângă către pieptul ei.

Sorrel speră că nu observase cât de adânc fusese nevoită să inspire.

— Poate că nu, dar dacă ești atât de înfumurat încât să-ți închipui că încerc să-mi scot sora din ghearele tale, doar ca să cad eu în ele, mai gândește-te. îi dădu cu fermitate mâna la o parte și continuă la fel de tăios: mama mea este cea care își face griji privind bărbatul nepotrivit pe care l-a adus sora mea.

Îl simți încordându-se și văzu neîncrederea din ochii lui în timp ce repetă:

— Nepotrivit!

— Nu ești de acord cu mine? câți ani ai. patruzeci? Știa că exagerează și-i analizează fața la fel de atent pe cât o examinase și el pe a ei. Trebui să recunoască, în sinea ei, că arăta chiar mai tânăr decât cei treizeci și șase de ani cu care îl creditau ziarurile. De două ori vârsta Juliei și cu o reputație de afemeiat suficient de consolidată încât să-i sperie părinții.

— Dar bogat. Vocea nu-l trăda, dar Sorrel înțelese că era furios după felul în care o strângea de mână.

— Nu destul de bogat încât să-ți ierte încercarea de a-i seduce fiica, ripostă cu viclenie. Fiindcă asta urmărești, nu-i așa? Nu pot să te plasez într-un context familial, mai ales alături de o soție care e pe jumătate copil. Și chiar

dacă ai avea intenții cinstite, mama e ultima persoană care să considere un bărbat acceptabil doar fiindcă e bogat.

— Mă cam îndoiesc de asta, deși ai dreptate în ceea ce privește partea cu contextul familial. Presiunea exercitată asupra mâinii ei se micșoră și ea încercă s-o miște cu prudență. De ce să mă limitez la un singur măr verde când există o livadă întreagă de piersici coapte, așteptând să-mi cadă în mâini? Rânjea batjocoritor și crud.

Sorrel era uimită de ea însăși. De obicei nu-și spunea gândurile cu voce tare, dar fusese cât se poate de directă, aproape nepoliticoasă cu acest bărbat. Atitudinea lui față de femeii, în general, și față de sora ei, în special, îi atrăseseră disprețul și era bucuroasă că-l înfuriase și totuși, nu se putea opri să nu găsească spirituală conversația cu el.

— Și încă mai crezi că dacă o avertizezi pe Julia, o să-mi dejoci planurile malefice? Întrebă el cu cinism.

— Nu, nu cred. Dar i-am spus mamei că n-avea rost. Fără să-și dea seama, oftă. Știu că n-are niciun sens să fac apel la sentimentele tale frumoase.

— Aș spune că nu, din moment ce n-am, cel puțin nu în privința femeilor. Muzica era romantică, mișcarea corpului său lângă al ei domoală și languroasă. Dar ai putea să încerci să apelezi la instinctele mele mai puțin frumoase.

Sorrel îl privi întrebător, încercând să lupte împotriva vrăjii pe care felul cum dansa o exercita asupra ei.

— Domnule Amory.

— Numele e Lucas. Luc pentru prietenii apropiați. Haide, spune.

— Foarte bine. Ai vrea să-mi explici ce vrei să spui. Lucas?

— Desigur, Sorrel. Vocea lui părea de catifea și era cât se poate de seducătoare. Din moment ce ești atât de dornică să-ți salvezi surioara din ghearele mele, te anunț că ai șanse serioase de reușită dacă te oferi să-i iei locul.

Capitolul 4

Orice urmă din expresia de cinism pe care fața ei

obișnuia s-o adopte, dispăru. Ochii i se măriră din cauza surprizei și fu rândul lui s-o privească surâzând amuzat.

— Adică, în patul tău? reuși să îngâne.

Dar firește, nu vorbea serios. Doar în urmă cu câteva clipe o acuzase că pune la cale planuri necinstite. Simți că i se face ciudă pe ea, fiindcă nu fusese atentă și căzuse în capcană. Încerca să-și acopere greșeala întrebând cu o voce dulce:

— Obișnuiești să propui asta flecarei femei pe care o cunoști de câteva minute?

— De obicei, nu e nevoie. Vocea lui își păstrase catifeaua seducătoare, dar ochii păreau precauți.

— Vrei să spui că se înghesuie singure în patul tău? Avusese de gând să pară disprețuitoare, dar nu reuși decât să-și dezvăluie iritarea. Doar cu câteva secunde înainte îi trecuse prin minte cum ar fi pentru o femeie să facă dragoste cu el, să se abandoneze virilității lui ostentative și se simțea îngrozită de gândurile ei.

Își înăbuși căldura care-i cuprindea corpul și spuse cât putea de plictisită:

— Deși mi-ar plăcea mult s-o salvez pe Julia de nebunia tinereții, spiritul meu de sacrificiu nu merge chiar atât de departe.

— Știi, domnișoară Berisford...

— Valentine! se răsti ea. Sir Charles e cel de-al doilea soț al mamei mele.

Nu păru să bage de seama întreruperea.

— Pentru cineva care s-a vârat într-o situație atât de neplăcută, atitudinea ta beligerantă nu e deloc înțeleaptă.

Amenințarea era fără echivoc, dar formația ajunsese la capătul melodiei și Sorrel se folosi de ocazie ca să se desprindă din brațele lui. Încercă să se depărteze, dar diversele cupluri care se despărțeau o împiedică, așa că-i simțea în continuare mâna pe talie.

— Încă refuzi să mă lași să plătesc pentru bijuteriile Juliei?

— Da, e de la sine înțeles, îl repezi ea.

— Surprinzător. Foarte surprinzător, veni răspunsul

lui liniștit.

Tammy îi privi întrebător când intrară în Salonul Pictat, dar Julia se plânse pe un ton plin de ciudă:

— Luc, au trecut secole!

— Te-ai decis ce vrei? întrebă el.

— Da, cerceii, desigur. Se potrivesc cu lăntișorul. Îl privi rugător. O să-i cumperi pentru mine, nu-i așa?

El aruncă o privire piezișă lui Sorrel.

— Sora ta a câștigat disputa. asta. Pauza din cuvintele lui lăsa să se înțeleagă că mai existau și altele pe care încă nu le câștigase.

— Sorrel se amesteca întotdeauna în treburile altora, spuse Julia ursuză.

Conștientă de privirea lui, Sorrel puse cerceii în cutiuța lor și o dădu surorii ei.

— N-ai uitat ceva? Lucas luă una din cărțile ei de vizită și-i studie adresa.

— Julia știe unde să mă găsească, spuse ea și-și ridică umerii, în semn de nepăsare.

— Dar eu nu știu. Puse cu grijă cartea de vizită în portofelul lui.

— Dar ce nevoie ai să știi? întrebă Julia cu gelozie.

— Cine știe când se va dovedi folositoare. Era ceva aspru în vocea lui, care o făcu să simtă un fior. Haide, micuțo, să dansăm un ultim dans. O luă pe Julia și o împinse ușor spre încăperea unde se dansa. Noapte bună, Sorrel.

— Adio, domnule Amory, răspunse ea ferm. Se depărtară, dar nu suficient de repede încât să nu audă glasul plângăreț al Juliei spunând:

— Ce vrei să spui, un ultim dans? E încă devreme.

— Ei bine? Tammy era lângă ea și aproape că exploda de curiozitate. S-a răzgândit în privința desenelor tale?

— N-am discutat despre asta, se eschivă Sorrel.

— Nu i-ai spus nimic? Zău așa, Sorrel, cum ai putut să scapi o asemenea ocazie?

— Din moment ce mi-a spus fără niciun echivoc, acum șase săptămâni, că nu-l interesează desenele mele,

faptul că l-am întâlnit aici, în seara asta, nu schimbă cu nimic situația, îi răspunse Sorrel fără să se ostenească să înfrumusețeze adevărul. Cred că ar fi mai bine să împachetăm și să plecăm acasă.

— Sorrel, ce-ai făcut cu Julia? Mama ei o abordă plină de indignare, în timp ce scria cecul pentru partea din profituri care revenea asociației de caritate. Se bucură că Tammy tocmai plecase cu o ultimă cutie la mașină și că nu va fi martoră la o discuție de familie. îi dădu cecul mamei sale, care îl puse în geantă fără să arunce nicio privire asupra lui. Indiferent ce i-ai spus, a mers să se culce plângând și domnul Amory a hotărât să se întoarcă la Londra.

Fără să socotească necesar să-și ascundă bucuria, Sorrel împături cuvertura împrumutată.

— Nu asta voiai, mamă? S-o despart de acest om nepotrivit?

— Ba da. recunosc în silă mama ei. Dar nu voiam s-o superi în halul acesta. Ce i-ai spus?

— De fapt, ceea ce i-am spus lui a rezolvat lucrurile. În fața amintirii, un zâmbet înflori pe buzele ei. I-am spus adevărul, nu numai că e destul de în vârstă ca să-i fie tată, dar și că reputația lui nu-l face binevenit în ochii părinților.

— Sorrel, nu i-ai putut spune așa ceva! Elizabeth Berisford o privea îngrozită. Cu siguranță, n-ai putut fi atât de nepoliticoasă cu un invitat, în casa mea!

Simțea că încă îi venea să plângă, în timp ce își îmbrăca haina în hol. Ce o făcea pe mama ei să creadă că Julia avea monopolul asupra sentimentelor ce puteau fi rănite? Își reproșă că se comporta prosteste. Autocompătimirea era un sentiment pe care îl disprețuia și pe care nu și-l permitea niciodată. Se asigură că avea ochii uscați și ieși din casă. Se îndreptă spre locul în care parcase Tammy, dar îl găsi gol.

În timp ce privea perplexă, simți cum cineva o prinde de braț. O voce adâncă îi spuse:

— E în regulă. Am trimis-o pe prietena ta înainte. Oricum, o să ajungem la Londra înaintea ei.

Nu era prea multă lumină în parcare, dar Sorrel nu întâmpină nicio dificultate în a-l recunoaște pe Lucas Amory.

— De când Tammy ascultă de ordinele tale? îl întrebă furioasă, dar înțelese imediat că spunea adevărul. Tammy trebuie să fi crezut că-i face un serviciu, dacă îi dădea șansa de a fi singură cu bărbatul care putea face atât de mult pentru cariera ei.

— De când i-am spus că o să te duc eu acasă, spuse el, și Sorrel se simți exasperată. Nu părea să creadă că ai avea cine știe ce obiecții.

— Atunci se înșela, se răsti ea.

— Mă întreb de ce, spuse el moale, din moment ce, în trecut, ți-ai dat atâta osteneală să mă întâlnești. Sau pot să ghicesc? Poate că ți-ai dat în sfârșit seama că te-ai vârât prea adânc în încurcătură și acum vrei să fugi la adăpost. O nu, domnișoară misterioasă. Am făcut o excepție că am permis să devin victima activităților tale criminale.

Niciodată nu păruse atât de mult că seamănă cu o panteră și nici atât de amenințător.

— Criminale? repetă ea, uluită.

— Fals, înșelăciune, denaturare și, am motive să cred, furt, înșira el și Sorrel simți că nu poate să-l întrerupă din cauza uimirii. Așa că vezi, n-am deloc de gând să te las să-ți acoperi urmele.

Înghiți greu și reuși să-i spună:

— Te înșeli. e o greșeală. Se gândi nervoasă că un singur telefon de la tatăl ei ar fi putut rezolva problema. Începu să se înfurie și continuă tăios: nu merg nicăieri cu tine.

— Mai cunoști pe altcineva care se întoarce în seara asta la Londra? Și, dacă așa cum pretinzi, n-ai nimic de ascuns, ce e rău în a mă lăsa să te duc acasă? O luă de umeri și o întoarse spre Mercedesul alb, a cărui ușa era deschisă.

Se așeză lângă ea și se aplecă să-i închidă centura de siguranță. O închise și pe a lui și porni motorul. Interiorul mașinii era aproape scandalos de luxos, dar Sorrel nu reuși

să se relaxeze. De ce făcuse asta? Ținând cont de felul în care se purtase cu ea, încă de la prima lor întâlnire, nu putea crede că se gândea cu seriozitate să-și transfere atențiile de la sora ei la ea. Nu putea nici să-i ia în considerare acuzațiile, nici măcar pe cea de furt. Era atât de ridicol, încât probabil că nu încerca decât s-o intimideze.

Dar acum că reușise s-o urce în mașina lui, nu părea prea dornic de conversație. Se limita doar la a-i cere indicații privind direcția pe care trebuia s-o urmeze drumurile de țară. Nici măcar când ajunseră pe autostradă nu-i reveni cheful de vorbă. Se mulțumi să prefere o casetă conversației cu ea. Sorrel, care era încă agasată de înfumurarea lui și care nu se simțea în largul ei, fu fericită să se poată concentra asupra gândurilor ei. Conducea destul de repede și depășiră curând dubița lui Tammy. Doar când ajunseră la capătul călătoriei, o mai deranjă cu câteva întrebări privind modul cum se ajungea la clădirea în care locuia.

— Stai aici? întrebă el mirat când opri mașina în fața fostului depozit.

Sorrel coborî trântind ușa, dar el o urmă repede.

— Intrarea e după colț, îi spuse resemnată, înțelegând că nu va putea scăpa așa de ușor de el.

— Scoate-ți cheia. Sorrel se supuse și o căută în geantă dar, de îndată ce-o găsi, i-o luă din mână. Deschise ușa și o împinse ușor înăuntru.

Lumina de pe scări era puternică și Sorrel clipi de câteva ori pentru a se obișnui cu ea. Își simțea inima bătându-i cu putere.

— Mă descurc de aici, mulțumesc. Își ascunse agitația prin impertinență.

— Conduc întotdeauna o doamnă până la ușă, spuse el relaxat și nu mai avu altă alternativă decât să-l urmeze pe scări, indicându-i prima ușă la stânga, când ajunseră la ultimul etaj.

Îi dădu voie să deschidă ușa, dar apoi îl prinse de încheietură.

— Acum că m-ai condus până la ușă, pot să-mi recuperez cheia?

— Desigur. Își întoarse încheietura când îi puse cheia în palmă, dar înainte ca ea să și-o retragă, îi prinse mâna și i-o sărută liniștit, privind-o mereu în ochi. Și acum, vreau să văd ce se află de cealaltă parte a ușii.

Senzația pe care o simți când gura lui caldă îi atinse pielea o tulbură atât de tare, încât trecură câteva secunde până să înțeleagă ce spusese. Între timp, el deschise larg ușa, găsi întrerupătorul de lumină și înaintă de-a lungul holului de la intrare.

— Domnule Amory, strigă ea exasperată. Pentru Dumnezeu, e ora două noaptea și sunt obosită.

Deja se depărtase și nu păru să-i dea atenție. Până când îl ajunse, el se afla deja în sufragerie și privea în jurul lui, absorbit în contemplație.

Îl urmăse, hotărâtă să-l dea afară, dar se trezi că ezita. Era foarte mândră de felul în care își aranjase casa și nu i-ar fi displicut câteva cuvinte de apreciere din partea lui. Îl privi analizând fiecare colțișor, atent la toate detaliile: forma frumoasă a lămpii lucrate manual și sticla colorată pe care Tammy o făcuse pentru ea, porțelanurile de înaltă calitate pe care le adunase, rafturile pline de cărți, deoarece crescuse singuratică și cărțile îi fuseseră cei mai buni prieteni. Petrecu mult timp în fața unuia din cele două tablouri pe care le pictase Charlie pentru ea. Se bucură că cel care atârna în sufragerie înfățișa o piață cu magazine; celălalt, un portret de-al ei, era în siguranță în dormitor. Se simțea întotdeauna ciudat când privea acel portret: Charlie surprinsese prea mult din ființa ei interioară și nu se simțea bine să fie expusă astfel.

— Uite ce e, cred că ar fi mai bine dacă ai pleca. Ar fi vrut să spună aceste cuvinte sigură pe ea și convingătoare dar, își dădu seama îngrozită, sunaseră aproape rugător.

El observă acest lucru, dar nu se osteni s-o privească răspunzându-i:

— De ce? Ai spus că n-ai nimic de ascuns.

Îl privi, supărată și uluită în același timp.

— Nu, n-am, dar cred totuși că ceea ce faci e o violare grosolană a intimității mele. Dacă ți-ar plăcea să revii mâine și să-mi.

— Și să-ți dau timp să scapi de dovezi? Chiar așa de prost mă crezi?

— Dovezi? Ce fel de dovezi, pentru numele lui Dumnezeu? Întrebă ea, exasperată.

Între timp, ajunsese la biroul ei și, fără să spună un cuvânt, se uită pe desenele care erau răspândite pe el. Sorrel știa că nu conțineau nimic special. De când îi refuzase creațiile în urmă cu câteva săptămâni, nu mai fusese în stare să deseneze nimic deosebit.

Păru că și el gândea la fel, fiindcă le puse la loc cu dispreț și, spre uimirea ei, își îndreptă atenția asupra biroului ei. Deschise primul sertar, cel care conținea creioanele colorate cu care lucra și aruncă o privire iritată înăuntru. Îl închise pe acesta și-l deschise pe cel de dedesubt.

— Stai puțin. În fața îndrăzelii lui, stânjeneala lăsase loc furiei. Intri în casa mea fără invitație și acum îmi umbli prin lucruri. Cine naiba te crezi?

Se întoarse și se uită la ea cu o privire aspră și apăsătoare.

— Oh, eu știu foarte bine cine sunt. Întrebarea e. cine ești tu? Și, în timp ce ea îl privea cu furie neputincioasă, deschise ultimul sertar, rămase câteva secunde fără să facă nicio mișcare și apoi scoase mapa cu desene pe care o lăsase la Amoroso pentru el. În clipa următoare o deschise și împrăstie setul de foi imprimare cu modele de bijuterii de inspirație medievală. Oftă adânc.

— Asta era ceea ce căutai? Pentru câteva secunde, simți cum îi creștea speranța. Lucas, dacă mi-ai fi spus.

— Domnul Amory, pentru tine, o repezi el cu o voce rece, aproape feroce.

Îi folosisse prenumele fără să-și dea seama și nu înțelegea de ce părea atât de furios. Dar o repezise atât de grosolan, încât îi atinsese mândria și-i răspunse la fel de rece:

— Foarte bine, domnule Amory. Ai mai văzut acele desene și înainte, și dacă mi-ai fi spus de la bun început că voiai să le mai.

— Într-adevăr, le-am mai văzut și înainte, o întrerupse el la fel de furios. Acum poate că-mi vei spune ce caută la tine aceste desene aparținând companiei Amoroso, mică hoată.

— Aparținând companiei Amoroso? repetă Sorrel fără să-i vină să creadă. Una din două: ori eu am înnebunit, ori tu. Te-am auzit spunând că aparțin companiei Amoroso?

— Ai auzit foarte bine, îi răspunse tăios.

— Lasă-mă să-ți reamintesc, domnule Amory, că le-ai refuzat acum șase săptămâni și nu te-am auzit spunând că te-ai răzgândit și nici că vrei să începem negocieri asupra lor.

— Refuzat? Se încruntă o clipă, dar apoi fața i se luminează. Oh, înțeleg acum. Vrei să pretinzi că acestea sunt desenele pe care scrisoarea ta falsificată trebuia să mă convingă să le cumpăr?

Sorrel simți că-și pierde cumpătul. N-avea de gând să înceteze cu acuzațiile acestea ridicole?

— Nu pretind nimic. Știi foarte bine că acestea sunt desenele cu care am venit la Amoroso.

— Se pare că sunt desenele cu care ai plecat de la Amoroso. Nu știu cum ai reușit să faci înlocuirea, dar o să aflu.

— Înlocuirea? Înțelese în sfârșit ce o acuza c-ar fi făcut. Adică, chiar mă acuza că le-am furat? Propriile mele desene? Doamne, dar chiar că ești nebun! Uite ce e, domnule Amory, acestea sunt desenele pe care ți le-am lăsat să le vezi. Designerul tău, domnișoara Nu-mai-știucum, o să-ți spună la fel; s-a uitat la ele în fața mea. Sunt cele pe care le-ai văzut și tu, așa că nu.

— Nu m-am obosit să mă uit peste desenele cu care ai venit, o dată ce ți-am citit scrisoarea falsificată, îi spuse el cu o voce plictisită.

— Nu era falsificată, spuse Sorrel printre dinți.

— Haide, poți să recunoști că lupta asta ai pierdut-o.

Departamentul meu de creație lucrează de săptămâni asupra lor și aproape că sunt gata să intre în producție, așa că poți să admiți că.

— Ce? Mintea ei se oprise asupra unui singur punct din ceea ce auzise și aproape că simți cum se sufoca de furie. Vrei să spui că Amoroso le produce fără permisiunea mea? Și vrei să scapi cu asta, acuzându-mă pe mine de furt? Tu ești hoțul, domnule Amory!

— Ți-ai ratat vocația, domnișoară Oricare-ți-ar-fi-numele. Ai fi făcut o avere dacă te-ai fi apucat să scrii române. Începuse să strângă desenele de pe birou, ca și cum ar fi fost dreptul lui.

Furioasă, Sorrel îi smulse desenele din mâini.

— Vulpe mică! Mâinile lui grele o prinseră de umeri și începu să i se facă teamă, când se trezi scuturată fără milă. M-am săturat să mă joc cu tine. E păcat că ne-am întâlnit în felul acesta, poate că altfel. Nu-și termină fraza și-i dădu drumul atât de repede încât Sorrel se lovi de birou, când în cameră se făcu auzit un glas gros:

— Ce naiba se petrece aici?

Lucas Amory se întoarse să înfrunte intrusul: un bărbat a cărui statură de gigant aproape că umplea spațiul ușii.

— Charlie! Văzând această figură îndrăgită în coșmarul în care se zbătea, Sorrel se aruncă în brațele lui, unde, spre rușinea ei, începu să plângă cu suspine. Oh, Charlie, el. Încearcă să-mi fure desenele. A scăpat de Tammy și. și a intrat în casă. Apoi. a început să caute.

— Ce vrei să spui, cum adică „a scăpat de Tammy”? Întrebă Charlie aspru și-l țintui cu o privire feroce pe celălalt bărbat aflat în cameră.

— A. a trimis-o singură cu dubița ca să mă aducă el acasă, reuși ea să rostească și-și suflă nasul într-o batistă, fără pic de eleganță.

— Dar n-a pățit nimic?

— Nu, trebuie să sosească.

— În regulă, draguțo. Charlie o bătu cu stângăcie pe umăr. Ți-a făcut vreun rău?

Sorrel clătină din cap în semn de negație. Bărbatul de lângă birou urmări liniștit scena și spuse cu o voce disprețuitoare:

— Foarte emoționant. Ar fi trebuit să știu c-o să apară curând și un bătauș. Bănuiesc că și el face parte din combinație. Gura lui se strâmbă de dispreț când continuă: ciudat, dar credeam că o fată ca tine are gusturi mai bune. Sorrel se înroși din cauza aluziei c-ar trăi împreună cu Charlie, dar nu putu să spună nimic, fiindcă el mai avea ceva de zis: nu c-ar conta. O să vă trimit pe amândoi la închisoare cât mai curând posibil.

Dacă se aștepta ca o asemenea remarcă să provoace un bărbat cu aspectul de răufăcător al lui Charlie, avu parte de o surpriză, fiindcă acesta se mulțumi să întrebe calm:

— Cine e individul, Sorrel? Pare genul care are câțiva polițiști în buzunar.

Sorrel râse aproape isteric înainte de a răspunde:

— Probabil că și are. E Lucas Amory, șeful companiei Amoroso.

— Așa, deci? Charlie îi aruncă celuiilalt o privire lungă, scrutătoare. Foarte bine, dacă vrei, o să-i aranjez un pic fața, dar ar fi mult mai bine dacă ne-am așeza cu toții și am purta o discuție care să ne ajute să lămurim problema.

Sorrel văzu cum ochii lui Lucas Amory se îngustează în semn de neîncredere și, oricât de mult i-ar fi plăcut să-l vadă lat pe covorul ei, avea sentimentul că putea fi destul de îndemântic cu pumnii. Fiindcă nu voia să-l vadă pe Charlie rănit, spuse în silă:

— Presupun c-ar fi mai bine să vorbim. Deși să porți o conversație cu domnul Amory e ca și cum i-ai vorbi unui nebun. Nimic din ce spune nu are sens.

Charlie îi arătă vizitatorului nepoftit al lui Sorrel un fotoliu și, după o ușoară ezitare, acesta se așeză. Strânse din buze când Charlie se așeză la rândul lui, între el și ușă. Sorrel se reîntoarce la birou, își strânse desenele și rămase acolo, pentru a le apăra de alte viitoare atacuri.

— Acum, începu Charlie calm, poate că-mi spui și mie

ce o acuzi pe Sorrel și aparent, și pe mine odată cu ea, c-ar fi făcut.

— E vorba despre desenele mele, se grăbi să-l lămurească Sorrel. Cele pe care le-am prezentat la Amoroso acum șase săptămâni și pe care le-a refuzat. Acum spune că sunt ale lui și vrea să înceapă producția fără să-mi plătească nimic. Nu e altceva decât un escroc, Charlie!

— Nu plătesc nimănui bani pentru furt, răspunse sumbru Lucas Amory.

— Stați puțin, interveni Charlie și amândoi căzură într-o tăcere dușmănoasă. În felul acesta nu ajungem nicăieri. Hai să-l lăsăm pe el să spună primul, bine?

Sorrel cedă și Lucas îi aruncă o privire sarcastică, în timp ce se așeza mai confortabil în fotoliu. Părea perfect relaxat, în timp ce ei îi venea să geamă de neputință.

— Acum câteva săptămâni, șefa departamentului de creație mi-a adus o mapă cu desene pe care nu le cerusem, însoțite de o scrisoare de recomandare.

— Dar acum câteva minute spuneai că n-ai văzut desenele, izbucni Sorrel triumfătoare.

— Și nici nu le-am văzut. Charlie ridică din sprâncene, dar Lucas Amory continuă să explice netulburat: scrisoarea de recomandare era un fals, voia să lase să se înțeleagă că venea de la Felix Valentine, și, desigur, n-am fost interesat de desenele pe care un falsificator le avea de oferit.

— Dar ce anume te-a făcut să crezi că nu era veritabilă? întrebă Charlie.

— Faptul că îl prezenta pe designer, Sorrel Valentine, ca fiind fiica lui. îl cunosc pe Felix de mulți ani și știu că n-are nicio fiică. I-am explicat toate acestea. prietenei tale, în după-amiaza în care a venit să mă vadă.

Charlie, care se încruntase în timp ce ascultase, o privi pe Sorrel.

— Credeam c-ai spus că un prieten îți putea face cunoștință cu domnul Amory.

Sorrel își simți inima grea când văzu situația în care

o adusese rezerva ei. Nici Charlie n-o mai credea acum.

— E o poveste lungă, Charlie, oftă ea. Dar te pot asigura că Felix Valentine e tatăl meu și că scrisoarea nu era un fals. Eram în biroul lui când a dictat-o secretarei și mi-a dat-o s-o citesc înainte de a sigila plicul. Era. lacrimi începuseră să-i curgă din ochi, era prima dată când recunoștea că sunt fiica lui.

— Și dacă vei crede asta, o să crezi și restul, spuse Lucas Amory dezgustat. Mă îndoiesc că numele ei adevărat e Valentine.

— A fost în toți cei cinci ani de când o cunosc, spuse Charlie.

— Dacă e așa, atunci probabil că s-a folosit de coincidență ca să-l „aleagă” pe Felix drept tatăl ei, pentru a o scoate la capăt cu fraudă pe care a pus-o la cale, ripostă Lucas cu abilitate. Nu crezi că, chiar dacă era bastarda lui, mi-ar fi prezentat-o personal?

Sorrel se crispă de durere. Nu făcea altceva decât să-i spună gândurile cu voce tare. Tatăl ei ar fi putut face acest lucru discret, fără să-și supere soția.

— Nimeni nu-și alege tatăl, domnule Amory, spuse ea cu voce scăzută. Eu n-am avut noroc cu al meu.

Văzu cum privirea lui se înăsprea dar, înainte să aibă timp să răspundă, Charlie interveni:

— Dar, cu siguranță, ați verificat autenticitatea scrisorii. Ați vorbit cu domnul Valentine, nu-i așa, domnule Amory?

Pentru un moment, încrederea absolută în sine a lui Lucas Amory păru să se clatine.

— Domnul Valentine nu era în țară atunci și Sorrel trebuie să fi știut acest lucru, altfel n-ar fi încercat șmecheria. Când s-a întors, sincer, am uitat toată povestea.

— Atunci ce v-a adus aici în seara asta, pretinzând că Sorrel v-a furat desenele? continuă să întrebe Charlie.

Încă o dată, păru că radiază încredere în sine. Răspunse calm:

— La începutul acestei săptămâni, am mers la o petrecere unde am întâlnit o domnișoară purtând un colier

pe care l-am recunoscut ca reprezentând un model al companiei Amoroso, model care încă n-a intrat pe piață.

— Adică, unul din desenele mele, nu se putu abține să nu spună ea.

— Domnișoara de care vă vorbeam n-a vrut să-mi spună de unde îl avea. Era foarte tânără și ușor de impresionat. Zâmbi în timp ce aruncă o privire asupra feței furioase a lui Sorrel. N-a fost prea greu să obțin o invitație la un bal pe care îl dădea familia ei. Și pe cine găsesc când ajung acolo? Pe nimeni alta decât pe a mea domnișoară misterioasă.

Mai întâi am văzut-o cum se strecura din dormitorul meu apoi, mai târziu, am găsit-o prezidând o expoziție de bijuterii, din care o parte reprezentau modele nelansate ale companiei Amoroso. Am rugat-o pe prietena ei, foarte cooperantă de altfel, să se întoarcă singură, astfel încât Sorrel să fie nevoită să-mi accepte oferta. A fost destul de puțin doritoare să mă lase s-o însoțesc și.

— Firește că eram puțin doritoare, izbucni Sorrel. Orice femeie care îți cunoaște reputația ar fi prea puțin doritoare să te primească în apartamentul ei, la ore târzii din noapte.

— Doar nu vrei să spui că m-ai luat în serios când te-am tachinat cu propunerea de a lua locul surorii tale în patul meu, spuse el în batjocură. O doamnă sofisticată ca tine? O, nu, nu virtutea te gândeai s-o pui la adăpost, ci acele desene. Noua gamă Amoroso.

Spre oroarea ei, Charlie întrebă curios:

— Presupunând că Sorrel a furat munca altuia, cum credeți că a reușit? Vreau să spun, cum a reușit să facă copii după desene?

Sorrel își simți sufletul sângerând în fața acestor cuvinte, dar Lucas Amory se mulțumi să-și ridice umerii în semn de nepăsare.

— Pentru cineva atât de plin de resurse ca ea, nu se poate să fi fost ceva prea dificil. S-a aflat în incinta Amoroso de două ori și în ambele ocazii a petrecut ceva timp în biroul șefei departamentului de creație. Gura i se

strâmbă de dispreț când continuă: o să dau eu de capătul poveștii acesteia.

Sorrel se gândi că totul trebuia să i se pară plauzibil lui Charlie și simți o senzație de rău în tot corpul. Nu-i spusese niciodată cine era persoana care îi scrisese scrisoarea de recomandare. I se păru că e complet singură și aruncă o privire disperată desenelor de pe masă. Oare Lucas Amory chiar putea s-o înșele și să-i fure cele mai bune lucrări pe care le făcuse până atunci?

Oamenii, mai ales bărbații, îi trecu cu amărăciune prin gând, nu-i făcuseră decât rău. Mai întâi tatăl ei, care o alungase din viața lui ca pe un lucru de care îi era rușine, depozitându-o de drepturile pe care i le-ar fi asigurat nașterea, de dragostea și de îndrumarea lui. Apoi Max, priceput să vorbească atât de iscusit, și să înșele la fel de bine, Max care profitase de nevoia ei de a fi iubită, care îi distrusese inocența de fată de optsprezece ani și care nu-i lăsase decât iluzii spulberate. Urmașe Trevor, convenționalul și seriosul Trevor, care voise să se însoare cu ea și a cărui dragoste se dovedise un fals bine realizat. Ironia sortii: Trevor avusese de gând s-o ia de soție, deoarece cunoștea identitatea tatălui ei și spera că o asemenea relație îl va ajuta în carieră și acum Lucas Amory, pregătit să-i dea lovitura de grație și să-i fure munca, fiindcă nu credea în identitatea tatălui ei.

Furia o cuprinse și se simți ca un uragan gata să izbucnească. Atinse cu degetele desenele de pe birou, desenele pe care acest om arogant, obtuz și ticălos pretindea că-i aparțineau. Desenele ei, creațiile ei, asupra cărora petrecuse atâtea ore de muncă! Ore care se transformaseră în zile, pe măsură ce ideile se conturau și zile care deveniseră luni când începuse să realizeze prototipurile înainte de a.

Mintea ei alunecă spre o altă idee. Prototipurile! Unul îl dăruise Juliei drept cadou de Crăciun. Lănțisorul pe care Lucas Amory îl recunoscuse când Julia îl purtase și care-l condusese la ea. De ce nu se gândise mai repede la asta? Acum putea să facă dovada că desenele îi

aparțineau!

Se pregăti să deschidă gura și să dea glas acestor gânduri, dar se opri. Faptul că putea dovedi că era proprietarul legitim al desenelor nu era de-ajuns. Ceea ce încercase Lucas Amory să-i facă, anume să-i fure munca și s-o înfiereze ca hoată, era ceva pentru care disprețul nu era suficient. Dacă încercase cu ea, probabil va mai încerca și cu alți creatori lipsiți de experiență cum fusese și ea. Trebuia să pună capăt acestei situații pentru totdeauna. Dacă reușea să-l vâre în închisoare, l-ar fi demascată în ochii întregii lumi drept ceea ce era în realitate: un escroc fără scrupule.

Observă că o privea și realizează că trebuia să fie atentă să nu se trădeze prea repede. Voia să-și sape singur groapa și s-o sape cât mai adânc.

— Așa că te-a convins că sunt o hoată și o mincinoasă, Charlie, spuse ea, și se ridică de la birou. Nu era prea greu să introducă un timbru aparte în voce, astfel încât să pară coplesită de situație.

Ochii albaștri ai lui Charlie o priviră strălucind.

— Am spus doar „presupunând”. Eu știu că nu poți fura munca altuia, mai ales când ești dolidă de idei originale.

Simți un val de căldură pentru uriașul acesta care, în ciuda aparențelor incriminatorii, își păstra încrederea în talentul și în onestitatea ei.

— Desigur, era de așteptat să-i iei partea. prietenei tale, interveni cu un surâs batjocoritor Lucas Amory.

Charlie îl privi blând, cu o expresie liniștită și dezaprobată.

— Ar fi mai bine ca Tam a mea să nu te audă că faci afirmații de genul ăsta, băiete. E foarte posesivă, Tam a mea, și ca o mamă pentru Sorrel. Dacă tot vorbim de asta. Se întoarse spre Sorrel și-i spuse gânditor: de fapt, cred că n-aș fi făcut o treabă așa de rea dacă ți-aș fi ținut loc de tată. Cu siguranță, mai bună decât tatăl tău natural, asta e clar.

— Nu mă îndoiesc deloc, Charlie. Avea lacrimi în ochi

în timp ce râdea. Se aplecă și-l îmbrățișă cu căldură.

— Două lucruri în încurcătura asta mă pun pe gânduri, continuă el imperturbabil. În primul rând, nu văd de ce un individ ca tine s-ar apleca asupra unui designer începător și i-ar fura munca. Câștigul nu merită riscul.

— Charlie! protestă ea. Dacă susține că desenele mele îi aparțin, atunci e la fel de vinovat ca diavolul. Îi aruncă o privire veninoasă lui Lucas. Bănuiesc că s-ar târî și pe jos, ca să nu mai vorbim de aplecat, dacă ar fi vorba de bani la mijloc.

— Riscând să-și piardă reputația de om de afaceri? Întrebă Charlie și Lucas își înclină ironic capul în direcția lui, în chip de mulțumire.

— Ba da, ar fi în stare s-o facă, murmură Sorrel și vru să continue, dar Charlie apucase deja să-l întrebe:

— Spui că nu te-ai uitat atunci la desenele lui Sorrel?

— Exact, răspunse el și o privi pe Sorrel. Întotdeauna stau departe de lucrurile necurate.

Sorrel simți cum se înfurie încă o dată, dar Charlie își urmă netulburat cursul gândurilor:

— Trebuie totuși că cineva s-a uitat la ele și le-a plăcut suficient încât să realizeze copii după ele.

— Acum ajungem pe tărâmul fanteziei, spuse Lucas iritat. Pot să garantez pentru personalul meu. Sunt cu toții cinstiți.

— La fel și Sorrel. Charlie se ridică și se apropie de birou. Vezi, eu știu că aceste desene îi aparțin și că sunt cele cu care s-a prezentat în acea zi, și dacă negi posibilitatea existenței unei alte explicații, atunci tu trebuie să fii cel care le-a furat.

— Ne rotim în cerc, spuse Lucas și se ridică și el în picioare.

— Te rog, mai rabdă puțin, zise Charlie și înălță împăciuitoare o mână. Te-ar deranja dacă mi-ai spune cine anume din personalul tău își asumă meritul acestor desene?

Pentru un moment, păru că n-avea de gând să răspundă, dar apoi spuse tăios:

— Șefa departamentului de creație.

Sorrel inspiră adânc și spuse:

— Domnișoara Killingley! Era perfect plauzibil ca femeia aceea să facă ceea ce-i spunea șeful și, cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai sigură că cineva din cadrul departamentului de creație trebuie să fi fost implicat.

— Era cumva de față când ai citit scrisoarea de la tatăl lui Sorrel? continuă să-l preseze Charlie.

— Da, era acolo când am citit scrisoarea care trebuia să pară că vine din partea domnului Valentine, răspunse el fel de tăios ca înainte.

— Deci știa că Sorrel fusese discreditată, spuse Charlie gânditor. Un factor care diminua considerabil riscul unei pedepse dacă ar fi copiat acele desene și le-ar fi prezentat drept ale ei. E posibil, nu crezi?

— Posibil, dar foarte improbabil, interveni Sorrel. E și el amestecat, Charlie, e cât se poate de limpede. Probabil că ei doi au mai făcut asta înainte. Dar o să le pară rău c-au încercat-o și cu mine.

— Mă ameninți, Sorrel? Lucas o privea de sus, de la înălțimea lui, și-i zâmbea batjocoritor.

— Domnișoara Valentine, pentru tine, îl repezi ea. Și poți fi cât se poate de sigur că te ameninț. Primul lucru pe care o să-l fac mâine dimineață, va fi să iau legătura cu avocatul meu. Nimeni nu-mi fură munca și scapă fără pedeapsă. O să-ți fac reputația țândări!

— Avocatul tău? Mă îndoiesc că biroul de ajutor legal lucrează și duminică, îi spuse el insultător, dar Sorrel se mulțumi să zâmbească. Se gândea la puternicul domn Forster și la procentajul care îi revenea din investițiile pe care le făcea în numele ei. Nu credea că va avea vreo problemă să ia legătura cu el, chiar și duminică. În plus, cu dovada pe care o avea, putea să certifice fără dubiu că era autoarea desenelor și acuzația de furt împotriva lui Lucas Amory devenea cât se poate de serioasă.

— Poate că, la urma urmei, n-ar fi rău să-ți găsești un avocat bun, o sfătui el într-un fel atât de arogant încât

Sorrel simți că tânjea să-l lovească. Asta pentru că, mâine dimineață la prima oră chiar, o să mă duc la poliție și o să le prezint problema.

— Domnule Amory, sunt sigur că nu va fi necesar. Charlie încercă încă o dată să joace rolul pacificatorului, dar Sorrel interveni imediat.

— Exact asta să faci, domnule Amory. Se mișcă repede și strânse desenele împrăștiate pe masă. Le puse în sertar, îl închise cu cheia și, spre surpriza lui Lucas Amory, i-o puse în mână. Doar ca să fim siguri că dovada va fi unde trebuie când poliția va veni s-o caute. Avocatul meu va veghea ca poliția să obțină aceeași cooperare și din partea companiei Amoroso.

Pentru câteva clipe păru uluit, dar își reveni repede.

— Foarte bine. Acum mă duc acasă. Îl privi pe Charlie, care încă se mai afla între el și ușă și i se adresă provocator: ai de gând să încerci să mă oprești?

— Sorrel. Charlie mai făcu o ultimă încercare.

Îi răspunse liniștită:

— Lasă-l să plece. Avocatul meu va ști unde să-l găsească.

Privi cum, încă încordat din cauza furiei, Lucas Amory ieșea din apartamentul ei.

Capitolul 5

— Sorrel, nu cred c-ar fi trebuit să faci asta, îi spuse Charlie îngrijorat. Mă refer la faptul că l-ai amenințat cu legea. Știi că Tammy și cu mine o să susținem că sunt desenele tale, dar crezi că o să ne creadă pe noi în locul lui Lucas Amory?

— Oh, n-or să-l creadă deloc pe Lucas Amory. Sorrel începu să surâdă. N-or să-l mai creadă o dată ce vor descoperi că scrisoarea de la tatăl meu e cât se poate de veritabilă și că surâsul ei se lărgi și se transformă într-un zâmbet fericit, pot să dovedesc că desenele îmi aparțin.

— Poți să dovedești? Dar cum?

— Charlie, gândește-te. Am început să lucrez la acele desene iarna trecută, nu-i așa? Și am făcut câteva prototipuri, din care unul l-am dăruit de Crăciun surorii

mele. Charlie, are imprimată data de anul trecut și asta dovedește fără niciun dubiu că a fost făcut cu luni întregi înainte ca Lucas Amory să susțină că i-am furat desenele.

Charlie începu să chicotească și, câteva momente mai târziu, râdeau atât de tare încât trebuiră să se sprijine de birou.

— Dar de ce nu l-ai pus la podea cu asta, cât timp a fost aici? întrebă Charlie după ce se liniști suficient încât să poată vorbi. Mi-ar fi plăcut la nebunie să-i văd fața când l-ai fi făcut să-și înghită acuzațiile.

Sorrel, care își revenise și ea, se grăbi să-i răspundă:

— Mi-ar fi plăcut și mie și intenționez să fac asta. Dar doar originalele sunt încuiate în siguranță în sertarul meu. Lucas Amory are copiile și plănuiește să înceapă producția. Am nevoie ca legea să fie de partea mea. Și, în afară de asta, gura i se destinase de plăcerea răzbunării, m-am gândit că e mai bine să-l las să se ambaleze cât mai tare. În felul acesta, va cădea mai de sus.

— Da, am observat că aerul devenea de nerespirat între voi, spuse Charlie gânditor. Ar fi interesant de văzut ce iese, o dată ce ați trecut peste încurcătura asta.

Sorrel îl privi uluită.

— Ce vrei să spui, Charlie? O dată ce încurcătura asta se lămurește, dacă nu intră la închisoare, sper să nu mai dau niciodată ochii cu el.

— Haide, drăguț. Își puse brațul gros pe umerii ei și continuă cu o voce sfătoasă: ai uitat că vorbești cu bătrânul Charlie? Am văzut cum te sorbea din ochi, atunci când nu-l făceai să spumege de furie. Și să nu încerci să-mi spui că nu-l consideri o bucățică bună.

— O bucățică bună! Ticălosul acela? Arogant, îngust la minte, afemeiat, escroc. Nici nu cred că pot găsi suficiente cuvinte de genul acesta ca să-l descriu. Prefer să mor de foame decât să-l consider drept „o bucățică bună”!

Charlie începu să râdă și cită:

— „Dacă doamna protestează prea tare, mă face să cred că”. Restul nu-l mai știu.

Încă râdea când Tammy dădu buzna în cameră, cu

răsufierea tăiată.

— L-am văzut plecând, nu-i așa? El era, Lucas Amory? Ce s-a întâmplat? Ceva s-a petrecut, altfel n-ar fi stat până la ora asta. Vrea sa.

Sorrel scoase un oftat de oboseală.

— Spune-i tu, Charlie. Cred că n-aș mai suporta să mai re trăiesc scena încă o dată. Nu vreau decât să mă duc la culcare.

Îi grăbi pe amândoi să se îndrepte spre ușă, în timp ce Tammy continua s-o asalteze cu întrebări. Câteva minute după aceea, se vâri în așternut și oboseala îi închise ochii. Deși avea toate motivele să nu-l placă pe Lucas Amory, în cele câteva momente când încă mai era trează, își aminti senzația pe care o încercase când îi sărutase mâna și când îi simțise gura pe piele.

Sorrel se trezi a doua zi dimineată cât se poate de hotărâtă să-și sune avocatul. Își spuse aproape cu ferocitate că era mai bine să-și încheie cât mai repede socotelile cu enervantul domn Amory. Însă, undeva adânc în interiorul ei, simțea confuz că avea nevoie să-și alimenteze indignarea. Dacă va continua să-și reamintească mereu cât de periculos și lipsit de scrupule era, îi va fi mai ușor să-și înăbușe atracția de care Charlie pomenise aseară.

Dădu la o parte cuvertura și îmbracă un halat. Desculță, coborî repede scara în spirală și se îndreptă spre bucătărie, unde puse la încălzit un ibric mare de cafea. Lumina palidă a lunii martie trecând prin draperiile verde marin, făcea sufrageria să semene cu o grotă misterioasă, și analogia o făcu să se gândească la creaturile diafane ale mării. Imediat simți cum o nouă idee îi încolțea în minte. Continuă să mediteze și în timp ce se apropia de ferestrele înalte și dădea la o parte draperiile. Oricât de supărătoare fusese confruntarea cu Lucas Amory cu o noapte în urmă, păruse totuși că declanșase vreun resort secret al imaginației ei, fiindcă ideile dădeau năvală.

Stătu, ca în fiecare dimineată, în fața ferestrei și urmări mișcările domoale ale Tamisei. În dimineata aceea

părea că se găsea într-o dispoziție jucăușă. Lumina tremurândă a soarelui și briza ușoară de martie mângâiau ușor râul și-i dădeau, pe alocuri, aparența unor solzi strălucitori. Încă o dată, imaginația ei creatoare intră în acțiune și transformă mental ceea ce vedea în bijuterii. În momentul următor, se găsea la masa de lucru și creionul aluneca ușor, în timp ce încerca să-și transpună ideile pe hârtie. Ibriul de cafea fierbea de ceva timp și, până nu dădu în foc, nu reuși să-și obțină partea cuvenită de atenție.

După trei căni de cafea și o farfurie de fructe, se scufundă în cada cu apă parfumată. Nici măcar de dragul ei, domnul Forster nu putea să se bucure să fie deranjat atât de devreme într-o duminică dimineață. Era însă încrezătoare că va accepta să se ocupe de problema ei, așa că alese cu grijă cu ce să se îmbrace. Se orientă spre o rochie lungă, de lână ușoară de culoarea bronzului verzui. Optă pentru o coafură înaltă, care îi strânse buclele la spate, dar lăsase câteva mai rebele să-i înconjoare fața. Era, în același timp, și elegantă și sofisticată și, în plus, prezenta avantajul că lăsa la vedere cerceii fini, rotunzi, cu un mic diamant în mijloc. Alese un machiaj ușor, pe care întotdeauna îl preferase, dar își accentuă ochii cu o nuanță asemănătoare cu cea a rochiei și își lungi genele cu rimel.

Pantofii cu tocuri înalte completară ansamblul și Sorrel cercetă imaginea nefamiliară din oglindă cu vechea ei autoironie. Arăta foarte diferit de fata care întotdeauna preferase o pereche de blugi și un tricou banal, dar știa că domnul Forster se simțea mai confortabil în prezența acestei Sorrel Valentine. Privirea ei întâlnește portretul pe care i-l făcuse Charlie. Conținea doar umerii și capul, dar îi pictase fața, fața pe care o arăta lumii, cea conținând expresia de amuzament tolerant, ca o mască ținută cu mâna și ridicată un pic, astfel încât să dezvăluie un chip pierdut, însingurat și speriat. Zâmbi amar când se gândi la poza pe care o afectase mereu, dar se bucură la gândul că domnul Forster nu avea privirea atât de pătrunzătoare ca Charlie.

La ora zece și jumătate decise că-l putea contacta pe domnul Forster fără riscul de a-l trezi din somn. Răspunse robotul, care o informă că acesta era plecat la țară și că va reveni luni seara. Nu era nimic de făcut decât să-i lase un mesaj prin care îl ruga să-i stabilească o programare marți, cât mai devreme posibil, și să încerce să-și domolească frustrarea.

Munca părea a fi cel mai bun antidot și se scufundă în ea, până când sună interfonul. Cu gândul la altceva, se duse să răspundă și să afle identitatea vizitatorului inoportun.

— Lucas Amory, se auzi o voce și Sorrel tresări, surprinsă. Aceasta era, deci. Se întorsese cu poliția și ea nu putea să-și contacteze avocatul înainte de mâine seară.

Apăsă butonul care deschidea ușa de jos și-l instrui să se asigure că o închide în urma lui. Apoi, după o scurtă ezitare, formă numărul lui Charlie.

Îi răspunse somnoros, dar se trezi repede când Sorrel îi spuse:

— Charlie, s-a întors Lucas Amory. Tocmai l-am lăsat să intre.

— A venit cu poliția? veni repede o întrebare îngrijorată.

— N-a spus, dar cred că e posibil.

— Oricum, eu și Tammy venim imediat, o asigură el și închise receptorul.

Când Sorrel deschise ușa, îl văzu pe Lucas Amory singur. Astăzi nu mai exista nimic care să amintească de omul sobru de afaceri pe care îl întâlnise prima oară, și nici din cel atât de formal care o amenințase cu o noapte în urmă. Purta niște pantaloni deschiși la culoare și o bluză de o stofă atât de fină, încât Sorrel se trezi brusc cuprinsă de dorința de a-i mângâia țesătura. Chiar și așa, îmbrăcat obișnuit, nu pierduse nimic din atracția puternică pe care putea s-o exercite asupra ei.

Din nou își simți inima bătând puternic și, ca să ascundă această senzație care n-o punea deloc în largul ei, îl privi batjocoritoare și întrebă cât de sarcastic putea:

— Unde sunt? Grămezile de polițiști?

El avansă, forțând-o să dea înapoi.

— Unde probabil că se află și avocatul tău, îi răspunse la vederea apartamentului gol.

— Din nefericire, avocatul meu e o persoană devotată weekend-urilor petrecute la țară, ripostă ea sec și observă cum sprâncenele lui se ridicară, în semn de neîncredere.

— Adică, chiar ai încercat să-l contactezi? Tonul lui lăsa să se înțeleagă cât se poate de clar că era convins de faptul că avocatul ei nu era altceva decât un produs al imaginației.

— Bineînțeles. Și i-am lăsat un mesaj, rugându-l să mă primească de îndată ce se va întoarce. Urmări cum sprâncenele lui își urmară ascensiunea. Așa că, dacă n-ai venit să mă arunci în închisoare, pot să sper că te-ai răzgândit și că ai venit să-ți mărturisești furtul?

— Doamnă, pe cuvântul meu că ai stil. Zâmbi și își arătă dinții albi, egali, în timp ce ochii întunecați o priveau admirativ. Sorrel simți cum bățile inimii ei o luau razna. Dar nu, n-am păcate de mărturisit. cel puțin nu de genul acesta. Unde ți-e prietenul în dimineața asta? schimbă el subiectul și Sorrel simți că-i părea rău.

— După cum ți-a spus Charlie și noaptea trecută, e bărbatul lui Tammy. Vor fi aici imediat, amândoi.

— Foarte bine, o să-i așteptăm atunci. Merse la fereastră și aruncă o privire asupra priveliștii de afară, după care se întoarse și se uită cu atenție prin cameră. E uimitor ce ai reușit să faci cu locul acesta. Îmi place.

— Vai, domnule Amory, vă mulțumesc pentru compliment. îl privea din nou batjocoritor, sugerându-i astfel că nu-i păsa deloc de părerea lui. El zâmbi, ca și cum acest lucru l-ar fi distrat.

— Poate că felul în care ne-am cunoscut a fost puțin cam. neconvențional, dar cred că poți să-mi spui Luc.

Ochii lui Sorrel se măriră, într-o expresie prefăcută de uluială.

— Oh, Doamne, dar n-aș îndrăzni, după ce am fost pusă atât de ferm la locul meu în noaptea trecută.

— Îmi pare rău că te simți atât de copleșită de mine, insinuă el cu viclenie și savură indignarea ei. Mai trebuie să-mi dau ceva osteneală în privința asta, nu-i așa? Adică, să nu te mai impresionez atât de tare.

— Și când anume intenționezi să mai lucrezi la asta, înainte sau după ce vei încerca să pui să mă aresteze pe nedrept? ripostă ea la fel de viclean și el își dădu capul pe spate, izbucnind în râs.

Se trezi că îl privea fascinată în timp ce râdea fără reținere. Acesta era un om diferit de cel care o rănisese și o insultase noaptea trecută. Desigur, era încă mult prea sigur pe sine, mult prea încrezător că toată lumea trebuia să-i stea la picioare, dar se trezi amenințată de pericolul de a-l plăcea chiar și așa.

Valul de adrenalină care e răspunsul corpului în fața unui pericol, o făcu să se miște instinctiv către masa ei de lucru.

— Aș vrea să-mi spui de ce ai venit, îi spuse ea pe un ton plictisit. Am de lucru acum.

— Nu era duminica o zi de odihnă și recreație? întrebă el și veni să arunce o privire peste umărul ei. Acestea nu se aflau aici noaptea trecută.

— Noi, hoții și falsificatorii, nu prea avem timp de odihnă, ripostă sarcastic. Și nu, nu se aflau aici noaptea trecută, fiindcă mi-a venit ideea doar în dimineața aceasta.

— Dimineața aceasta? Mie mi se pare că n-ai prea dormit în noaptea asta. Privea în continuare paginile pline de desene, unele doar schițate, cât să sugereze o idee, altele mai detaliate, însoțite de comentarii asupra monturii și finisajelor.

— Doar câteva ore de muncă, spuse ea nepăsător.

— Ți-am mai spus și aseară, se auzi o voce în spatele lor, că e doldora de idei. Charlie, cu Tammy de braț, intrase discret.

— Om ticălos și mincinos! Tammy înaintă spre el, la fel de amenințătoare precum trebuie să fi fost și războinicele din antichitate. N-aș fi lăsat-o niciodată pe Sorrel să vină cu tine, dacă aș fi știut. Ești nebun să-i aduci

asemenea acuzații! Lasă-mă să-ți spun că Sorrel e cel mai cinstit om pe care îl cunosc. Se opri la un pas de el, cu pieptul tremurând de indignare și cu o expresie vindicativă pe față.

— Fără scandal? întrebă Charlie și o notă de ușurare se făcu simțită în vocea lui.

— Fără poliție... încă, încuviință Luc.

— Atunci, ai venit să-i ceri scuze lui Sorrel, declară Tammy și-l privi drept în ochi.

— După cum observi, nu prea, murmură Sorrel.

— Nu, n-am ajuns așa de departe. Un amuzament trecător îi luminează o clipă ochii.

— Atunci, de ce ai venit? Tammy părea hotărâtă să nu-l slăbească.

— Am vrut să descopăr reacția lui Sorrel la o conversație telefonică pe care am avut-o în dimineața asta cu șefa departamentului de creație. Amuzamentul dispăruse și vocea îi devenise brusc aspră.

— Ah. incoruptibila domnișoară Killingley, murmură Charlie.

— Așa cum spui, incoruptibila domnișoară Killingley, care a fost îngrozită să afle c-ar putea fi bănuită de a se fi purtat atât de lipsit de etică, încât să fure munca unui alt designer.

— Sunt convinsă că i s-ar părea mult mai ușor de crezut că șeful de la Amoroso poate să se comporte atât de lipsit de etică la care face aluzie, spuse Sorrel amar.

Din păcate, el nu alege să-i răspundă la observație.

— A fost încă și mai îngrozită când a fost nevoită să-și recunoască neglijența care ți-ar fi putut permite să furi copiile desenelor, încheie el liniștit.

— Chiar așa? Știind că avea dovada nevinovăției ei, Sorrel putu să rămână perfect calmă. Aș fi interesată să aud povestea pe care a inventat-o.

— Mai întâi, susține că desenele pe care le-ai prezentat erau foarte slabe, nedemne de atenție, fără originalitate.

Tammy păru că explodează de dezgust chiar în fața

lui:

— Sorrel n-a făcut niciodată, în viața ei, un desen care să nu fie original.

Dar Luc o privea intens pe Sorrel și nu luă în seamă întreruperea.

— Recunoaște, de asemenea, că, deși nu făcuse legătura între dispariția unui set de fotocopii a acelor desene cu vizita ta în biroul ei, le lăsase pe birou și c-ai stat câteva minute în camera aceea, singură, în timp ce așteptai returnarea desenelor pe care le refuzasem.

— Atunci, dacă nu cumva inventezi sau i-ai sugerat ceea ce să spună, minte de îngheață apele. Sorrel își ținu cu mândrie capul ridicat și-l privi fără nicio teamă în ochi.

Nici Charlie și nici Tammy nu spuseră nimic, de parcă ar fi înțeles că părerile lor erau de prisos în această confruntare a voințelor. Și dacă Sorrel avusese o mică speranță că a treia din presupunerile ei era cea adevărată, anume că domnișoara Killingley mințea și-l înșelase și pe Luc, cum o înșelase și pe ea, decise să renunțe la ea. Bătălia era tăcută și niciunul nu ceda deloc, în timp ce tensiunea urca în atmosferă.

Luc fu cel care rupse primul tăcerea, fără a ceda, dar schimbând un pic tema discuției:

— Cred că e timpul pentru o confruntare, tu nu? întrebă el liniștit.

Sorrel se simți un pic derutată în fața propunerii lui, dar apoi acceptă ușurată:

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am câteva lucruri pe care vreau să le spun „incoruptibilei” tale domnișoare Killingley.

— Mergem? o invită el blând, pe un ton pe care, dacă l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi înțeles că pusese ceva la cale.

Dar, fără să bănuiască nimic, Sorrel se îndreptă spre ieșire. Își luă geanta de pe canapea și spuse peste umăr:

— Am o friptură care e gata să fie pusă în cuptorul cu microunde, Tam, așa că dacă vreți, rămâneți și mâncați. Eu o s-o mănânc rece, cu murături, când mă întorc.

— Credeam că o fată frumoasă ca tine ar fi trebuit să aibă până acum un soț sau o familie pentru care să gătească, remarcă Luc, în timp ce îi deschidea ușa de la mașină. Și, fiindcă ea nu dăduse niciun răspuns, continuă în timp ce se angaja în traficul redus de duminică dimineața: ei bine? De ce n-ai un soț sau o familie de care să ai grijă?

— Mă îndoiesc că din același motiv pentru care n-ai și tu o soție sau o familie de întreținut, răspunse rece și el izbucni în râs.

— Bine, să începem de aici. De ce crezi că nu m-am căsătorit?

— Pentru că există prea multe femei dornice să-ți ofere avantajele situației, fără a te obliga să suporti și neajunsurile corespunzătoare, răspunse prompt.

— Și care ar fi avantajele și neajunsurile corespunzătoare situației, după părerea ta?

— În cazul tău? Avantajele de a avea acces în patul multor femei, fără neajunsul de a trebui să te dedici doar uneia. Nu-i fusese prea ușor să spună aceste cuvinte fără să permită unei pete de culoare să apară pe obraji ei.

El clătină din cap, ca și cum ar fi fost rănit de părerea ei proastă despre el.

— Și dacă ți-aș spune c-aș fi cât se poate de fericit să mă dedic unei singure femei, cu condiția să fie femeia specială pe care s-o pot iubi? Întrebă el blând.

Sorrel simți cum inima îi bătea din nou cu putere. Pentru o clipă, imaginația ei încăpățânată o pusese în locul acelei femei speciale, care se va face iubită de către el și, de data asta, nu mai fu capabilă să-și controleze roșeața.

— Aș răspunde că, fie n-ai căutat prea mult, fie ești prea greu de mulțumit, dacă n-ai fost în stare s-o găsești în patruzeci de ani.

Se încruntă.

— Ești hotărâtă să mă faci să mă simt bătrân, nu-i așa? De fapt, mai am patru ani până când o să împlinesc patruzeci. Dar tu? Bănuiesc că ceva mai mult decât atât.

— Mai mult de patruzeci de ani? Am douăzeci și șase!

Indignată, căzuse direct în capcana lui.

Surâse mulțumit.

— Vreau să spun mai mult decât mai am eu până la patruzeci de ani, desigur. Așa că, dacă spui că n-ai același motiv ca mine pentru care să n-ai familie, aș fi curios să aflu de ce nu te-ai căsătorit până acum.

Sorrel preferă să nu răspundă.

— N-ai relații ocazionale?

Asta era deja prea mult.

— Adică, așa ca tine, vrei să spui. Nu, n-am, așa că nu e nevoie să mai faci și alte aluzii la Charlie.

— După ce am văzut-o pe redutabila Tammy pe picior de război, sunt gata să admit că am greșit puțin în privința aceasta, încuviință el cu mărinimie. Dar nu există vreun bărbat special în viața ta?

— Poate că sunt ca tine și nu mi-am găsit încă perechea, răspunse tăios.

Conversația începea s-o facă să se simtă prost. Dornică să schimbe subiectul, întrebă:

— Unde anume mergem?

— O să vezi când o să ajungem acolo. Deci, dacă amândoi ne căutăm perechea potrivită, poate că mai există încă speranță pentru noi.

— Noi? Să fim serioși. Eu sunt o falsificatoare, o escroacă și o hoată, doar n-ai uitat! Ripostase ironic, dar se simțea topindu-se în interior.

— Tu ai zis-o! Mașina încetini când intrase prin niște porți uriașe.

— Hei! Sorrel privea uluită dimensiunile impresionante ale casei albe din fața ei. Trebuie să se câștige o groază de bani din furatul creațiilor altora, dacă domnișoara Killingley își permite să trăiască pe picior așa de mare!

Lucas o privi într-un fel foarte ciudat, dar fiindcă era prea ocupată să-și desfacă centura de siguranță, nu observase, cum nu văzuse la timp nici mulțimea de mașini care erau parcate pe alee.

— O, Doamne, are musafiri. Crezi că ar trebui sa.

— Doar o petrecere restrânsă. O prinse de braț și o trase spre ușa de la intrare, care era un pic deschisă. Cu siguranță că n-o să renunți acum.

Își înăbuși îndoielile și-i permise s-o conducă într-o încăpere mare, plină de oameni. Se simțea neliniștită și tulburarea ei crescuse când Luc închise ușa în spatele lor, ca și cum ar fi vrut să nu-i lase nicio posibilitate de scăpare. Îl salutară mai mulți oameni, dar nu se opri s-o prezinte. Sorrel aruncă o privire prin încăpere, în speranța că o va vedea pe domnișoara Killingley și va încheia cât mai repede povestea aceasta. Singura față familiară pe care o descoperi fu cea a Biancăi Fratelli și, aproape în același moment, modelul îl văzu pe însoțitorul ei.

— Luc! Oamenii părură că se dau la o parte în fața ei și ea îi sări în brațe. Credeam că n-o să reușești să apari!

Accentul pur englezesc al fetei o uimi pe Sorrel, fiindcă, la o primă vedere, oricine ar fi spus că era italiancă. Luc îi zâmbi tandru și o sărută pe obraz. Spre marea ei surprindere, în fața acestui gest, Sorrel simți cum o străbate un fior de gelozie.

Fata se întoarse și-i zâmbi și ei.

— Nu știu cum ai reușit să-l aduci aici, dar, evident, ești mult mai convingătoare decât mine.

— Dar. Sorrel îi aruncă o privire jenată lui Luc, așteptându-se ca el să-i explice prietenei lui, prezența ei. Cum el nu făcu nimic în acest sens, spuse încurcată: de fapt. e vorba de o chestiune de afaceri.

— Desigur! Privirea fetei se lărgi fiindcă o recunoscuse. Mă întrebam unde te-am mai văzut. În biroul lui Luc, acum câteva săptămâni, nu-i așa? zâmbi malițios când adăugă: cred că nu prea i-a plăcut să admită că n-avea dreptate. Apoi, la vederea expresiei înmărmurite a lui Sorrel, continuă: ați rezolvat problema aceea cu scrisoarea, nu-i așa? Trebuie că da, altfel nu te-ai fi aflat aici.

— Bianca, draga mea, vorbești, ca întotdeauna de altfel, un pic prea mult, o întrerupse Luc, prefăcându-se că nu observă expresia nedumerită de pe fața lui Sorrel. Așa

cum ți-a spus, avem o mică chestiune de afaceri de lămurit și după aceea revenim. O întoarse pe Sorrel ca să plece în altă direcție, dar ea rămăsese înțepenită. Mai văzuse un chip cunoscut, acum bronzat după o lună petrecută în Barbados, care o privea îngrozit.

Fiecare mușchi al corpului ei se încordă. „Timpul pentru o confruntare”, spusese Luc și ea crezuse că se referise la domnișoara Killingley.

— E casa tatălui meu, îl acuză ea cu o voce în care panica avea cel mai greu cuvânt.

— E casa lui Felix Valentine, îi spuse el ironic. Ar fi trebuit să știi asta, dacă ești fiica lui, după cum pretinzi.

Sorrel închise ochii, sperând că, dacă n-ar mai fi văzut o clipă scena, totul ar fi putut să dispară, asemenea unui vis urât.

— Nu înțelegi. murmură ea. Și apoi, cu mai multă forță: trebuie să plec!

Mâna lui Luc o strânse dureros de braț.

— Ba nu, escroacă mică. Vei rămâne aici să-ți înfrunți minciuna.

Îl privi plină de dispreț și, fără să-i pese că Bianca sau alți oameni din jurul lor ar putea s-o audă, îi spuse:

— Poate că tatăl meu o să te ierte pentru asta, Lucas Amory, dar eu n-o s-o fac niciodată!

Un mușchi se zbătu pe fața lui, dar nu-i dădu drumul și o obligă să rămână pe loc, așteptând ca bărbatul care se grăbea spre ei să sosească.

— Sorrel, pentru Dumnezeu, ce faci aici? o întrebă el repede și Sorrel simți că vocea speriată a tatălui ei îi zgârie auzul. Ai promis că o să-l vezi pe Luc discret.

— Îmi pare rău, tată, dar domnului Amory îi arde de glume. Stătea dreaptă și mândră, refuzând să se simtă înjosită, sau măcar stânjenită. Nu știam că mă va aduce în casa ta.

— Nu înțeleg. Îngrozit, fără nicio urmă din distincția lui obișnuită, Felix Valentine se întoarse spre prietenul lui.

— E foarte simplu, spuse Sorrel. Domnul Amory nu crede că ai scris acea scrisoare pentru mine. Crede c-am

falsificat-o.

— Oh, Doamne! Transpirase și fruntea îi strălucea.

— Felix. Vocea lui Luc părea gătuită. Vrei să spui că ea chiar e.

— Nu fi atât de îngrijorat tată, îl întrerupse Sorrel cu brutalitate. Aș fi plecat de îndată ce mi-am dat seama, dar domnul Amory nu mi-a dat voie. Dacă-i ceri să-mi dea drumul, voi pleca imediat.

Simți cum mâna lui Luc se retrage imediat, de parcă l-ar fi ars ceva, în timp ce tatăl ei începuse să se înroșească.

— La naiba! Nu mi se pare corect să-ți cer să pleci din casa mea, draga mea, dar Marcia.

Orice retragere devenise imposibilă. O femeie subțire și foarte elegantă se apropiase de ei. Zâmbi și-și întinse brațele spre Luc, în chip de întâmpinare.

— Luc, dragul meu! Nu te-am mai văzut de atâta timp! îl sărută pe obraz și se întoarse în direcția lui Sorrel, dar zâmbetul îi îngheță instantaneu. Tu! Se întoarse furioasă spre soțul ei. Tu ai invitat-o? Cum ai putut? Mi-ai promis.

Dintr-odată, Sorrel simți că se săturase de ei, de aroganța lui Lucas Amory, căruia nu-i păsa cine suferea, atâta timp cât putea face ce-i plăcea, de slăbiciunea patetică a tatălui ei, de obsesia Marciei privind certurile vechi.

— Nu e nicio nevoie să zbieri la tatăl meu în public, Marcia, îi spuse ea sătulă, fără să-i pese cine aude. Responsabilitatea aparține în întregime dragului tău prieten, domnul Amory. Și acum, că s-a distrat îndeajuns, pot să plec. Dădu din cap, în chip de salut, în direcția scandalizatei Marcia și a îngrozitului ei tată și, ignorându-l în întregime pe Luc, se întoarse să plece, dar îi simți din nou mâna pe braț.

— Te duc acasă, Sorrel, îi spuse el aspru.

— Pentru nimic în lume! Privirea pe care i-o aruncă ar fi ținut la distanță pe oricine.

El îi eliberă brațul, dar insistă încăpățânat:

— Eu te-am adus aici.

— Da, nu-i așa? îi spuse plină de dispreț. Și acum, ar trebui să rămâi și să explici de ce ai vrut să ne pui pe toți într-o asemenea situație jenantă.

Se întoarse și plecă plină de demnitate din casa tatălui ei. Și Luc o lăsă să plece.

Capitolul 6

„Încă o dată cea care rămâne pe din afară” se gândea Sorrel cu amărăciune pe când cobora aleea. Ei bine, se putea descurca foarte bine și fără tatăl ei sau Lucas Amory. Se mai descurcase singură și înainte și la fel va face și în viitor. Gânduri curajoase, dar nu-și putea stăpâni suferința.

Indignarea și mândria îi ținură de cald în timp ce străbătea aleea rezidențială, presărată cu o gamă largă de tipuri de case, de la cele confortabile la cele luxoase, dar plecase de acasă fără haină și, până când reușise să ajungă la drumul principal, vântul rece de martie începuse să-și facă simțită prezența.

Auzi o mașină oprindu-se lângă ea și Sorrel își ridică garda. Dar nu era Mercedesul alb de care se temuse, ci o mașină roșie, sport, din care ieși o fată pe care recunoscuseră ușor.

— Sorrel, lasă-mă să te conduc acasă, o rugă Bianca.

Sorrel o privi uluită, dar înțelese imediat și se înfurie.

— Bănuiesc că el te-a trimis. Întotdeauna te grăbești să faci ce spune el, domnișoară Fratelli?

Fata zâmbi stânjenită.

— Bianca, te rog. Și nu trebuie să-mi spui cât de încăpățânat poate fi Luc, dar să știi că nu e așa de rău, când ajungi să-l cunoști.

La o primă vedere, i se păru ciudat că prietena lui Luc venise după ea, să-și ofere ajutorul și că pleda în favoarea lui, dar era prea supărată să se gândească la asta pe îndelete.

— Dar nu pe tine te-a acuzat că minți și că ești o hoată. Și nu cred că ți-a spus că, dacă ai avea un tată, atunci n-ai putea fi decât un bastard.

Ciudat, dar la aceste cuvinte, fața frumoasă a tinerei

se crispă de durere și Sorrel se simți rușinată.

— Îmi pare rău. N-am niciun drept să-mi vărs supărarea pe tine. Mulțumesc pentru ofertă, dar prefer să iau un taxi.

— Oh, dar Luc a spus. Începu Bianca să protesteze, dar simpla mențiune a numelui lui o făcu pe Sorrel să se zburlească din nou.

— Te rog, o întrerupse cu fermitate. Dacă vrei cu adevărat să faci ceva pentru mine, atunci întoarce-te și spune-i domnului Amory să mă lase în pace.

— Dar tremuri și nu e de mirare, ținând cont că n-ai o haină mai groasă pe tine. Bianca însăși era îmbrăcată într-un costum călduros, care părea a fi un Chanel. Merită să te îmbolnăvești, doar ca să te răzbuni pe Luc? Să uităm de el, te rog. Lasă-mă să te duc acasă pentru propria mea liniște!

Fata părea atât de îngrijorată, încât Sorrel oftă și intră în mașină. Cu radiatorul pornit la maximum, încetă curând să mai tremure. Bianca începu să vorbească despre o serie de subiecte fără importanță, cele mai multe din experiența ei de model și Sorrel se trezi că o plăcea. O amuza umorul și abilitatea ei de a râde de ea însăși și o înduioșă lipsa ei de afectare. Nu era de mirare că Luc era atât de des fotografiat în compania ei. Întrebarea era: de ce mai era surprins și în compania altor femei? Desigur, Bianca era foarte tânără și poate că nu-i plăcea să fie privit ca genul de bărbat care prefera fetele inocente, dar Sorrel nu reuși să și-l închipuie dând atenție bârfelor și conducându-se după ele.

Tocmai treceau prin dreptul Turnului Londrei, când Bianca decise să atace subiectul care le adusese împreună, în acea zi. Chicoti și zise veselă:

— Am mereu în fața ochilor expresia lui Luc când a aflat că Felix Valentine este într-adevăr tatăl tău. Nu, e în regulă, se grăbi ea să adauge când văzu că Sorrel tresărise și începuse să se încrunte iar. Nu vreau să întreb nimic, deși mor de curiozitate. Atâta doar că lui Luc nu-i place deloc când n-are dreptate.

— Sunt convinsă, răspunse Sorrel sec. Își aminti că,

deși dovedise rudenia ei cu Felix Valentine, mai avea încă de dovedit dreptul de proprietate asupra desenelor. Asta însemna, cu certitudine, că va trebui să-l mai vadă; idee care venea însoțită de un amestec de sentimente.

* * *

Ziua de luni veni și o găsi pe Sorrel în atelierul ei, încă de la opt și jumătate dimineța. Problema încă nu fusese rezolvată. Îi mulțumise Biancăi că o adusese acasă și urcase în apartamentul ei, unde îi găsisese pe Charlie și Tammy încă așteptând. Le explicase ce se întâmplase și se consolase cu simpatia lor indignată. Apoi, încercase să se apuce de lucru, dar se surprinsese de mai multe ori așteptând să sune interfonul, în speranța că va anunța sosirea lui Luc Amory. Era atât de sigură că va încerca s-o vadă, ca să se scuze, încât nu-i venise să creadă că sosise ora culcării și nu primise nicio veste de la el.

„Dacă el crede că acesta e sfârșitul problemei și că va scăpa cu furtul desenelor mele, atunci mai bine să-și mute gândul”, își spuse furioasă. Poate că domnul Forster lipsea încă în seara aceea, dar nimic n-o putea împiedica să treacă pe la biroul lui și să-l roage pe unul din asistenți să înceapă demersurile pentru un proces intentat companiei Amoroso. Până atunci, munca manuală îi făcea bine.

Scoase din sertar brățara de care se ocupa în prezent. Trebuia s-o termine în câteva zile și încă mai avea de lucru la ea. Era alcătuită din șase flori, fiecare diferită. Erau gata, dar trebuia să facă legăturile dintre ele și să mai efectueze și operațiunile de finisaj.

Își alungă gândurile și se scufundă în muncă. Era o treabă care cerea multă atenție și concentrarea ei era supremă, când o mână care o atinse pe umăr, o făcu să sară de la locul ei.

— Îmi pare rău, spuse Luc Amory. N-am vrut să te sperii.

— Ai reușit oricum. Aproape că am făcut infarct. Inima îi bătea într-adevăr cu putere, dar exista și un sentiment de bucurie. Cum nu voia să dezvăluie acest

lucru, îi spuse cât de dezagreabil putu:

— De fapt, ce faci aici? Te strecorești să vezi dacă mai am și alte desene care merită furate?

— Știai că o să mă întorc, răspunse el, însoțit de nesuferita lui încredere în sine.

— Că tot veni vorba de asta, m-am așteptat măcar la un telefon ieri, ripostă ea ironic. Măcar niște scuze întârziate.

— Ești dezamăgită, Sorrel? Ochii lui negri râdeau de ea, dar apropierea din tonul lui o făcu să cadă pradă din nou farmecului lui. Mai rău, Sorrel înțelese că sentimentul predominant de ieri fusese într-adevăr dezamăgirea.

— De fapt, continuă Luc în timp ce lua brățara și o examina, avusesem intenția să vin de ieri, dar mă temeam că n-o să mă lași să intru. M-am gândit că, dacă amân până astăzi, indignarea ta justificată o să treacă de la sine.

„Indignare justificată”! Bărbatul acesta era atât de arogant încât până și scuzele lui semănau a insultă. Simți cum se înfurie și-l întrebă aspru:

— Și nu crezi că aveam tot dreptul să fiu indignată? Lăasă furia la o parte și continuă sarcastic: haide, domnule Amory, cred că poți să te descurci ceva mai bine. Sunt sigură că a fost nevoie de o scuză mai convingătoare decât asta, ca să netezești penele zburlite ale Marciei.

Spre surprinderea ei, el încuviință simplu:

— Da, știu că ai toate motivele să fii supărată, nu numai din cauza metodei mele lipsite de bun simț de a afla adevărul, dar și din cauza felului în care tatăl tău și mama ta vitregă te-au primit. Și încă n-am început să-mi cer iertare. Puse jos brățara și își privi ceasul. Problema e că nu avem timp. I-am lăsat instrucțiuni domnișoarei Killingley să vină la mine în birou la nouă și jumătate, așa că, dacă nu vrem să întârziem, ar fi mai bine să mergem.

— Noi? repetă Sorrel cu voce scăzută. Eu. aveam de gând să las problema în seama avocatului meu. Știu că domnul Forster încă nu s-a întors, dar cineva din biroul lui poate să înceapă intentarea procesului.

— Forster? Expresia lui Luc indica surprinderea. De

la Forster și Stalbridge?

— Îl cunoști? Ideea nu-i plăcea prea tare. N-ar fi fost bine dacă era și avocatul lui.

— Am auzit de el. Începuse să se încrunte. Știu că e unul din avocații de vârf și că nu e prea ieftin să-l angajezi.

— E adevărat, încuviință Sorrel. Dar s-a ocupat întotdeauna de treburile mele, încă de când eram copil.

— Ei bine, poți să începi și ceva mai târziu procesul, dacă asta vrei, îi spuse el calm. Dar ar fi mai bine dacă ai economisi o groază de bani și am rezolva problema și fără să apelăm la lege. Și tu, și Eve Killingley pretindeți că sunteți autoarele desenelor. Una dintre voi minte. Dacă e Eve, nu vrei să te asiguri că primește ceea ce merită?

Era de-ajuns ca s-o facă să acționeze. Puse brățara într-un sertar, pe care-l închise, și spuse:

— Am timp să mă schimb?

Luc își reținu un zâmbet de satisfacție și răspunse:

— Nu, n-ai, dar oricum. Privirea lui urcă de la picioarele ei lungi, îmbrăcate în blugi, la puloverul de mohair care îi punea pieptul în valoare. Arăți destul de delicios și așa.

— Și acum, în ceea ce privește scuzele, spuse Luc când se aflau în mașină, dacă privești lucrurile din punctul meu de vedere, trebuie să recunoști că apariția ta neașteptată cu o scrisoare de recomandare era destul de ciudată, din moment ce-l cunoșteam pe Felix de atâția ani și n-am auzit niciodată vorbindu-se de un mariaj anterior, fără a mai pune și o fică la socoteală. Dar, chiar și așa, aș fi putut să verific autenticitatea scrisorii chiar și când Felix era plecat și ar fi trebuit s-o fac, înainte de începe să-ți spun tot felul de lucruri neplăcute. Îmi pare rău pentru asta și regret și mai mult suferința pe care ți-am pricinuit-o ieri. Trebuie să fi fost foarte neplăcut și dureros să vezi rufele murdare ale familiei spălate în public și apoi să fii dată afară în felul acela din casa tatălui tău.

Era un mod frumos de a-și cere scuze, surprinzător de uman pentru el, și Sorrel simți cum apărarea ei slăbea.

— Am plecat, dacă îți amintești, n-am fost dată afară.

Ochii ei căprui deveniseră duri. Oricum, cred că Marcia a fost mult mai iritată de spălatul rufelor murdare în public, decât am fost eu.

El încuviință din cap.

— Nu știam cum stau lucrurile. Și când n-ai recunoscut casa.

— Firește că n-am recunoscut-o. N-am fost niciodată acolo. În fața expresiei lui neîncrezătoare, explică: nu știu exact unde am locuit cu părinții mei înainte de divorț, dar îmi amintesc că era undeva pe lângă grădina zoologică din Regent's Park. Aveam doar șase ani când s-au despărțit.

— Și ai mers să locuiești cu mama ta, adăugă el gânditor.

— Nu. Am mers să locuiesc în Kent, cu nașa mea, și nu mi-am văzut părinții timp de trei ani.

Se opriseră la semafoare și el îi aruncă o privire îngrozită:

— Deloc?

Sorrel încuviință din cap.

— Dar nu pot să spun că le-am dus dorul. Oricum, nici până atunci nu-i văzusem prea des și apoi, o aveam pe Ellie. Zâmbi în fața amintirii casei frumoase de lângă Canterbury, cu grădina mare în care obișnuia să se joace. Ellie, verișoara tatălui ei și o femeie necăsătorită, bogată, fusese pentru ea întruchiparea afecțiunii. N-o putuse uita niciodată. Cu siguranță, au fost zilele cele mai fericite din viața mea. Apoi Ellie s-a îmbolnăvit, continuă ea și zâmbetul pieri. A fost dusă la spital și eu am fost trimisă la o școală cu internat. N-am mai revăzut-o niciodată, nu mi s-a spus că murise decât după înmormântare.

Tăcu câteva minute, amintindu-și suferința aceea din copilărie.

— După aceea, vacanțele mele școlare au fost împărțite între Thorley și Londra, dar până atunci eu și mama ne înstrăinasem. Mi se părea înfricoșător să stau în casa aceea mare, cu un tată vitreg față de care eram prea timidă și un bebeluș, Julia, pe care eram foarte geloasă.

— Până atunci, probabil că și tatăl tău se recăsătorise

și își întemeiasă o nouă familie, comentă Luc.

— Da, dar n-am aflat asta decât mult mai târziu. El păru nedumerit și ea explică: în partea din vacanțele mele petrecută în Londra, am locuit întotdeauna la familia lui Fred Mullins. Fred era – adică, încă este – șeful securității de la companie. Mi-a plăcut acest aranjament mult mai mult decât cel cu Thorley. Avea doi copii mai mari decât mine, dar nu se supărau să se joace cu mine. De fapt, în zilele când venea tata, preferam să rămân să mă joc cu ei. Cam nerecunoscător din partea mea, știu. Îmi plăceau vizitele la grădina zoologică, dar a trebuit să treacă câțiva ani până când am putut aprecia galeriile de artă și muzeele. Zâmbetul ei cinic reapăru când adăugă: tata nu era prea inspirat când era vorba de distracții pentru o fetiță.

Luc păru îngrozit de ceea ce auzea. Dacă s-ar fi deranjat să caute un motiv pentru acțiunile fetei pe care, la început, o considerase o escroacă abilă, ar fi optat pentru o copilărie lipsită de mijloace materiale. De fapt, copilăria și adolescența ei fuseseră bine aprovizionate din punct de vedere material; lipsurile veneau din altă parte, mult mai importantă. Fusesse lipsită de dragostea și de siguranța care e dreptul fiecărui copil.

— Tatăl tău nu-i lua și pe fiii lui în aceste ieșiri? întrebă el. Sau erau prea mici?

— Ți-am spus, o perioadă lungă de timp nici măcar n-am știut că se recăsătorise, răspunse ea cu voce scăzută. Încă nu i-am cunoscut.

— Nu i-ai cunoscut niciodată pe Justin și pe Dominic! exclamă el neîncrezător. Dar, pentru Dumnezeu, de ce? Sunt frații tăi.

Sorrel dădu din umeri.

— Marcia preferă să uite asta și tata evită s-o supere. Cred că e de înțeles. Prima lui căsătorie a fost un dezastru, în timp ce asta, după câte știu, e fericită. Nu pot să-l învinovățesc că nu vrea o ceartă în familie. Cred că-l pot înțelege.

Continuară să meargă un timp în tăcere, până când

Luc spuse brusc:

— Ei bine, eu nu pot! Părea furios și șocat de cele aflate despre prietenul lui. Ești fiica lui, pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să-l înțeleg nici pe el și nici pe Marcia, în ceea ce privește atitudinea lor față de tine.

Sorrel găsi înflăcărarea cu care îi ținea partea deopotrivă surprinzătoare și afectuoasă.

— Există motive, Luc. După ce ezită un moment, îi relatează pe scurt povestea pe care i-o spusese, cu câteva săptămâni în urmă, tatăl ei. Bănuiesc că Marcia a privit întotdeauna căsătoria lui cu mama ca pe o trădare personală de care nu-i place să i se reamintească. De aici și aversiunea ei față de mine.

Luc medită câteva minute la aceste argumente, dar le respinge.

— Nu cred asta. Marcia e o femeie adultă, matură, sofisticată. Nu văd niciun motiv pentru care să-ți poarte pică atâția ani, mai ales când nu i-ai făcut nimic, niciodată.

Ceea ce spunea era adevărat, dar emoțiile și sentimentele nu prea ascultă de glasul cumințe al logicii sau al rațiunii. Sorrel începu să simtă un fior de panică. N-ar fi ajutat-o deloc în relația cu tatăl ei, dacă l-ar fi întors pe Luc împotriva lui.

— Te rog, Luc, spuse ea în grabă, în timp ce mașina opri în fața clădirii Amoroso. Nu face mare caz din asta. La urma urmei, ei sunt prietenii tăi, în timp ce eu nu sunt decât. O cunoștință întâmplătoare.

El nu răspunse, dar gura i se contractase când o ajută să coboare din mașină. În timp ce se aflau în lift, Sorrel începu să regrete conversația lor. Acum nu mai știa cum decurseseră lucrurile și cum ajunsese să-i spună atâtea lucruri despre viața ei. Nu mai făcuse asta niciodată, nici măcar cu Tammy sau Charlie. Aruncă o privire piezișă asupra expresiei lui încă încruntate și-i veni în minte că ar putea să-i privească mărturisirile ca pe o metodă de-ai câștiga simpatia, în vederea confruntării care o aștepta. Bănuiala aceasta o îngrozi și mândria ei începu să-și ceară drepturile. Avea să-i arate că n-avea nevoie de

simpatia lui. Nu ea era cea care trebuia să se apere. Până când uşile liftului de deschiseră, hotărârea războinicului de dinainte de luptă îi strălucea în ochi.

În aceste condiții, nu se aștepta deloc, când intră în anticamera biroului lui Luc, s-o găsească doar pe secretara blondă așteptând.

— Unde e domnișoara Killingley? o repezi Luc, fără să-i pese că el era cel care întârziase o jumătate de oră.

— Oh, a fost aici, domnule Amory. Secretara apostrofată se ridică în picioare și reluă: dar cum n-ați venit.

— Cheam-o! o întrerupse Luc cu brutalitate și deschise ușa biroului, introducând-o pe Sorrel în încăpere.

Decorul era la fel de modern ca cel din anticameră, dar surprinzător de auster pentru un om care, crezuse ea, era destul de preocupat de confortul personal. Un birou mare domina camera. În spatele lui se afla un scaun care să permită unui bărbat de statura lui să stea confortabil. Nu se mai afla nimic altceva, în afară de alte două scaune, care nu păreau niciunul să încurajeze prelungirea unei vizite. Pereții nu erau împodobiți cu fotografii, cum văzuse în anticameră, nici măcar cu unele care să înfățișeze numai bijuterii marca Amoroso. Existau doar hârtii și un planificator care indica unde se aflau membrii importanți ai personalului, inclusiv Luc, în fiecare moment. Era un birou în care se lucra, nu unul pentru pierderea timpului.

Singura concesie aparentă făcută confortului, era un filtru de făcut cafea pe o măsuță lângă un perete. Vasul era plin și ținut la căldură. Luc turnă în două cești, din care îi întinse una, în timp ce-i indica să ia loc pe unul din cele două scaune din fața biroului. Sorrel era încântată că mâna nu-i tremurase când luase cana. Luc trebuie că observase, fiindcă spuse:

— Nu ești nervoasă.

— N-am niciun motiv să fiu, ripostă ea și își păstră expresia feței neschimbată în timp ce ochii lui întunecați o analizau scrupulos.

— De ce am sentimentul că știi ceva ce eu nu știu?

întrebă el cu o voce aproape blândă și Sorrel nu mai avu timp să răspundă, fiindcă se auzi o bătaie în ușă și domnișoara Killingley intră.

— Îmi pare rău că n-am așteptat, Luc, se grăbi ea să spună. Dar nu știam cât timp vei întârzia și. Se opri, fiindcă o recunoscuse pe Sorrel și expresia feței ei se schimbă complet.

— Ai decis, foarte înțelept de altfel, să te întorci la treabă, termină Luc în locul ei. Eu trebuie să-mi cer scuze că am întârziat. Ai cunoscut-o pe domnișoara Valentine, nu-i așa? Vrei să bei o cafea în timp ce încercăm să rezolvăm încurcătura aceasta neplăcută? Umplu o altă ceașcă. Ia loc, Eve.

Femeia, care pălise la vederea lui Sorrel, își reveni repede în fața primirii prietenoase a șefului ei. Luă ceașca de cafea și se așeză pe celălalt scaun.

— Încurcătură, Luc? râse nervos. Ești foarte amabil dacă faci aluzie la neglijența mea gravă de a lăsa acele fotocopii ale noii game la îndemâna oricui.

Sorrel îl privi și simți cum i se strângea stomacul. Luc îi zâmbi amabil domnișoarei Killingley în timp ce trecea pe lângă scaunul ei, să se așeze în spatele biroului. Era la fel de sigură că va reuși să-și dovedească dreptul de proprietate asupra desenelor, dar văzând cu câtă bunăvoință își susținea angajata, realizează că, de fapt, de ieri dimineață, îl achitase în gândul ei de vina de a fi avut vreo legătură cu furtul. Acum se simțea din nou nesigură de eventuala lui complicitate și dezamăgirea pe care i-o provoca era dureroasă.

Între timp, el se așezase pe scaun și își sprijinise coatele de birou. Spuse imparțial:

— Scopul acestei întâlniri este de a determina în ce parte se află responsabilitatea pentru un furt. Pe de o parte, avem un set de desene pe care, tu, Eve, susții că sunt munca ta, pe de altă parte, un set identic de desene despre care domnișoara Valentine susține că sunt creația ei. Mai mult, ea insistă că sunt cele cu care s-a prezentat aici luna trecută și la care eu, dintr-o regretabilă greșeală,

nu m-am uitat. Acum, domnișoara Valentine susține că tu te-ai uitat peste ele, Eve, așa că poate ai vrea să mi le descrii.

— Eu. da, m-am uitat peste ele, dar doar scurt. Au trecut câteva săptămâni și nu știu dacă îmi amintesc.

Luc se înclină spre ea.

— Dă-mi o mână de ajutor, Eve. Dacă vrem să dăm de capătul poveștii ăsteia, am nevoie să aud toate detaliile.

Poticnindu-se, Eve începu să descrie coliere, brățări și inele care nu semănau nici pe departe cu ceea ce proiectase Sorrel.

— Așa cum ți-am spus și ieri la telefon, Luc, nu aveau nimic original, nimic care să te facă să le reții.

— Atunci e ciudat, fiindcă ceea ce îmi spui nu seamănă nici pe departe cu ce am văzut în atelierul lui Sorrel, spuse Luc gânditor și ochii lui Sorrel se îngustară. Începuse să se simtă mai bine.

— Ei bine, am recunoscut că nu-mi aduc bine aminte cum erau, se grăbi să se dezvinovățească Eve și trecu imediat la atac. Tot ceea ce știu cu siguranță, este că acel set de fotocopii nu se mai afla la mine în birou după ce domnișoara Valentine a plecat. Sau neagă că s-a aflat singură la mine în birou? aruncă această ultimă provocare direct spre Sorrel.

— Domnișoară Valentine? Luc o privi întrebător. Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Nu neg că m-am aflat câteva minute singură în biroul domnișoarei Killingley, în timp ce așteptam returnarea desenelor mele, răspunse Sorrel liniștită. Dar n-am văzut niciun set de fotocopii. De fapt, dacă s-a realizat o fotocopiere, atunci domnișoara Killingley trebuie s-o fi făcut în timpul celor trei zile în care desenele mele s-au aflat în posesia ei.

— Doar nu crezi așa ceva! apelă Eve la Luc. E doar cuvântul cuiva care a încercat să-ți atragă atenția cu o scrisoare falsificată.

— Și dacă nu era falsificată? întrebă Luc cu blândețe.

— Firește că era falsificată. Eram acolo când ai spus

că-l cunoști pe domnul Valentine de multă vreme și că erai sigur că n-are nicio fiică.

— De multă vreme, dar se pare că nu suficientă. Am greșit, Eve. Vocea lui rămăsese blândă, dar exista acum ceva deosebit în ea. Sorrel este fiica lui Felix Valentine dintr-un mariaj anterior, despre care nu știam.

Eve Killingley deschise și-și închise gura de mai multe ori, fără să poată să-și regăsească vocea, în timp ce fruntea îi transpira.

— Eu cred, Eve, că ai recunoscut calitatea muncii domnișoarei Valentine, o trăsătură care a cam lipsit propriei tale munci, după cum am discutat în urmă cu ceva timp. Luc devenise necruțător când continuă: și atunci când am comis acea regretabilă greșeală de a nu da crezare scrisorii de recomandare a domnișoarei Valentine, ai crezut că era o ocazie bună să faci copii după desenele ei și să le treci drept ale tale. Cred că doar ieri, când ți-am telefonat, te-ai gândit că ar fi bine să introduci povestea cu acele fotocopii atât de convenabil dispărute.

— Nu. nu, nu e adevărat. nimic din ce spui. Sunt desenele mele, spuse Eve pierdută. Chiar dacă e fiica lui Felix Valentine, nu înseamnă că nu poate fura. În fața disprețului întipărit pe fața lui, își pierdu cu totul stăpânirea de sine și-l imploră cu o voce înecată în lacrimi: Luc, am dăruit zece ani din viața acestei companii. O s-o crezi pe ea și nu pe mine?

Luc se ridicase în picioare și nu-și schimbase cu nimic expresia necruțătoare. Până și Sorrel gemu în sinea ei, deși începuse să înțeleagă că abordarea lui binevoitoare de la început nu avusese drept scop decât s-o atragă pe domnișoara Killingley în capcană.

— Eve, îi spuse el și se aplecă spre femeia care acum aproape că se ghemuise de frică, Sorrel poate să demonstreze că sunt desenele ei.

— Oh Doamne! suspină ea și fața îi se crispă ca de durerea unei lovituri fizice. Știam că nu trebuia s-o fi făcut. Dar fiindcă m-ai amenințat că mă înlocuiești. Știi ce probleme am. mama care e așa bolnavă. Cum o să-i spun

că mi-am pierdut slujba? Oh, Doamne! Va trebui să-i spun, nu-i așa? Începuse să plângă în hohote.

Sorrel privea în jos, frământându-se din cauza scenei la care asista. Nu-i făcea nicio plăcere să vadă cum se prăbușea această femeie și nu putea suporta gândul c-ar putea fi responsabilă de acest lucru. Știa că sentimentele ei n-aveau nicio logică. Domnișoara Killingley fusese cea care o acuzase de furt, cea care probabil că era pregătită să-i intenteze un proces, dar Sorrel nu se putea stăpâni să nu-i pară rău pentru ea.

Auzi un sunet ușor și își ridică privirea. Luc ridicase receptorul telefonului.

— Alison, vrei să vii puțin, te rog?

Doar n-avea de gând s-o denunțe pe biata femeie și secretarei! Dar când fata apărui, îi ceru s-o ducă pe domnișoara Killingley la toaletă și s-o ajute să-și revină. Se mulțumi doar să mai adauge:

— O să vorbesc cu ea mai târziu, când va fi mai calmă.

După ce ușa se închise în spatele celor două femei, se așternu o liniște apăsătoare. Luc fu cel care o întrerupse, spunându-i:

— Îmi pare rău dacă a fost. neplăcut.

— E adevărat ce a spus? Că ai amenințat-o cu înlocuirea? întrebă Sorrel.

Luc oftă.

— Cu zece ani în urmă, Eve era plină de idei. N-am avut nicio ezitare în a o pune să conducă departamentul de creație, după ce predecesorul ei s-a retras. Dar în ultimii ani. Conduce încă destul de competent departamentul, dar ideile au cam dispărut. Da, am amenințat-o că o voi înlocui, dar numai fiindcă am crezut că o s-o îndemn astfel să schimbe situația.

— Și e adevărat ce spunea despre boala mamei ei? continuă ea să-l preseze.

Luc se încruntă și începu să se plimbe nervos prin cameră.

— E adevărat că mama ei a suferit un atac de inimă,

dar asta a fost acum doi ani. În plus, Eve are pe cineva care s-o îngrijească în timp ce lucrează.

— Dar când nu lucrează, trebuie că are singură grijă de ea, sugerează Sorrel. Tot timpul ei liber. E de-ajuns ca să-i sece energia creativă. Apoi, nu are timp, cum am eu, să meargă pe la muzee, să studieze munca altor designeri și să țină pasul cu noutățile.

El se opri din mersul lui nervos ca s-o privească. Se uita la ea ca și cum ar fi aparținut unei specii necunoscute lui.

— Poți să simți milă pentru ea? După tot ce a încercat să-ți facă?

Sorrel nu se lăsă intimidată de privirea lui grea și de dificultatea în care o punea apropierea lui.

— Pot să-mi dau seama că metoda acesta de a-mi fura desenele a fost răspunsul ei la nevoia de a te impresiona, răspunse liniștită.

El se sprijini de un colț al biroului, încă prea aproape de ea, după părerea ei, și exclamă:

— Incredibil! Te pricepi foarte bine în a înțelege motivele altora, chiar când încearcă să-ți facă rău. Spune-mi, Sorrel, a încercat cineva până acum să-ți returneze favoarea și să te înțeleagă și pe tine?

O culoare trădătoare îi acapără obraji.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, spuse evaziv, apoi încercă să dea alt curs gândurilor lui. De ce i-ai spus lui Eve că pot dovedi că desenele îmi aparțin? N-am pretins că pot să fac așa ceva.

— Nu, n-ai pretins, nu-i așa? Mă întreb de ce. O privi cu atenție, dar ea nu răspunse, așa că reluă: bine, să recapitulăm: mai întâi, n-ai fost deloc speriată când te-am amenințat cu poliția, apoi erai pregătită să arunci asupra mea un avocat vestit, fără a mai pune la socoteală că nu te-ai ferit de confruntarea cu Eve. De fapt, pot chiar spune că erai dornică să dai ochii cu ea. Erai foarte încrezătoare, deci aveai un motiv ascuns. Așa e?

— Da, declară Sorrel liniștită și-l privi cu vechiul ei zâmbet ironic.

— Vrei să mi-l spui și mie? Întrebă el cu un surâs similar.

— Lănțișorul pe care l-ai văzut la Julia, îl mai ții minte? Așteptă un răspuns, dar el se mulțumi s-o privească nedumerit. I l-am dăruit anul trecut, de Crăciun. A fost unul din primele experimente pe care le-am făcut de când mi-a venit ideea privind această gamă. Este datat și data de pe el, cea de anul trecut, indică limpede că aveam aceste idei cu mult înainte să mă acuzi că ți-am furat desenele.

El își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs zgomotos.

— Doamne! Merit să-mi zdrobești astfel mândria, din moment ce am putut trece cu vederea așa ceva. Dar, dă-mi voie să te întreb, când ți-ai adus aminte de acest mic, dar atât de important, amănunt?

— Pe la jumătatea disputei noastre de sâmbătă seara. Sorrel își controla cu greu propria poftă de râs. Cred că doar cu puțin timp înainte să mă ameninți cu poliția.

— Ca să vezi! De ce nu mi-ai spus atunci cum stăteau lucrurile? Am fi putut să sfârșim atunci cearta.

Sorrel suspină încet, fiindcă își aminti cât de amenințată se simțise atunci.

— Și să risc să ajungi primul la Julia și să distrugi dovada? Să nu uităm cum au decurs lucrurile: aproape că m-ai răpit, ai intrat cu forța în casa mea, ai pretins că desenele mele îți aparțin și m-ai acuzat de furt. Nu mi-ai făcut impresia că aveai prea multe scrupule în ceea ce privea apărarea personală. În plus, eram furioasă. Voiam să-ți sapi singur, cât mai adânc, groapa, înainte să încep să te îngrop în ea.

— Foarte bine, privind situația din punctul tău de vedere, admit că prudența era cea mai bună armă. Dar ce se va întâmpla cu desenele tale acum, Sorrel? Se ridică și se îndreptă spre planificator. Sunt gata să intre în producție. Mai mult, lansarea e programată pentru. degetul lui alunecă pe hârtie, șapte săptămâni începând de azi. Programasem o lansare comună cu colecția de haine a

lui Hywel Rees.

Ochii lui Sorrel se măriră când auzi numele tânărului creator de modă care ocupase coloanele revistelor de specialitate anul trecut. Luc se întoarse și o privi.

— Crezi că vom putea ajunge la o înțelegere?

Destul de ciudat, dar Sorrel nu prevăzuse ce putea urma după ce-și va dovedi dreptul de proprietate asupra desenelor. Entuziasmul o cuprinse în fața acestor cuvinte. Nu asta sperase de la bun început? Nu acesta fusese scopul încercării ei de a-l întâlni pe Luc? Sperase că va semna un contract cu ea și-i va oferi o rampă de lansare. Dar existaseră atâtea dezamăgiri în viața ei, atât de multe situații se sfârșiseră altfel decât ar fi vrut, încât nu-i venea să creadă că unul din visele ei era pe cale de a se îndeplini. Poate că nu-i oferea decât bani în schimbul desenelor ei și compania Amoroso urma să-și asume meritul creării lor.

— Ce fel de înțelegere? întrebă prudent.

— Un contract. Contractul pe care ți l-aș fi propus de la bun început dacă. dacă n-ar fi existat acea nefericită neînțelegere. Zâmbi, după care își reluă locul în spatele biroului. O sumă de bani preliminară pentru folosirea desenelor tale, un salariu pentru consilierea de care avem nevoie din partea ta până la lansare, și un procent din vânzările ulterioare. Vom negocia asupra acestui procent. De asemenea, îți vom folosi numele pe parcursul întregii campanii publicitare.

Sorrel inspiră adânc. Era tot ce sperase. Era conștientă că Luc o privea, așteptându-se să se repeadă la oferta lui. Firește, asta avea de gând să facă, dar căldura din privirea lui întunecată o făcu să suspecteze că mai exista ceva în această ofertă, ceva ce-i scăpa. Simțea că era vorba de ceva de natură personală și instinctele o avertizau că ar putea fi periculos să se apropie de acest om.

Ca să câștige timp de gândire, întrebă:

— Ce anume presupune consilierea la care te referi?

Surâsul lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva ghicise motivul ezitării ei.

— O colaborare apropiată cu Hywel Rees pentru a armoniza creațiile lui cu ale tale, înștiințarea directorului meu de producție asupra tuturor modificărilor, disponibilitatea ta pentru departamentul de publicitate și bineînțeles - zâmbetul lui se lărgi - informarea mea permanentă cu tot ce se întâmplă. De fapt, tot ceea ce făcea Eve.

Sorrel se opri asupra numelui femeii căzute în dizgrație, fiindcă nu voia să se gândească atunci la ce anume presupunea informarea lui permanentă.

— Ce se va întâmpla cu domnișoara Killingley? Va fi concediată?

— Doamne, ce bine te mai pricepi să aduci în discuție lucruri lipsite de relevanță! Nu crezi că ar trebui să fie concediată? Întrebă el, exasperat.

Sorrel oftă.

— Cred că-ți va fi greu să mai ai acum încredere în ea.

— Doamne! Se ridică în picioare ca și cum nu-și mai putea stăpâni nerăbdarea. Bine, o s-o mai țin o perioadă, dacă ești de acord să semnezi contractul.

Sosise momentul. Nu mai putea să se eschiveze.

— Se vor ocupa avocații tăi de contract, sau îl rog pe domnul Forster? Întrebă calmă.

El surâse în așa fel încât Sorrel își simți calmul dispărând.

— O să-l pun pe avocatul meu să-l redacteze și apoi domnul Forster poate să arunce o privire asupra lui, înainte să-l semnezi. Doar ca să te asiguri că nu încerc să te înșel, adăugă malițios. Întinse mâna spre ea. Încheiem înțelegerea cum se face de obicei?

Se afla la câțiva pași de scaunul ei și chiar când se ridică, nu făcu nicio mișcare să se apropie de ea. Ea fu cea care se îndreptă spre el și, în momentul în care-i luă mâna, în loc doar s-o strângă, se folosi de mișcarea ei ca s-o ia în brațe. Uluită, începu să protesteze, dar se părea că el tocmai aceasta așteptase. Își aplecă spre ea capul și puse stăpânire pe buzele ei.

Dacă s-ar fi purtat brutal ar fi încercat să scape, dar sărutul lui era blând și atât de plăcut încât se trezi că-i răspunde. Se simți chiar dezamăgită că durase atât de puțin.

Niciun bărbat n-o mai făcuse să se simtă astfel, niciunul în afară de Max și faptul că un bărbat care semăna atât de mult cu Max avea acest efect asupra ei, făcea esențial ca el să nu afle acest lucru. Cu aceste gânduri în minte își reveni din emoție și reuși să-i spună cu sarcasmul obișnuit:

— Cum se face de obicei? Nu prea te văd încheind înțelegerea cu Simon Smylik cu un sărut.

— Simon nu e la fel de drăguț ca tine și, oricum, prietenul lui mi-ar fi învinețit ochiul, ripostă el viclean. Și tu ai spus că n-ai niciun prieten.

Înainte ca ea să găsească o remarcă la fel de spirituală, revenise la comportamentul de om de afaceri. Își sună din nou secretara și-i dădu o serie de instrucțiuni:

— Alison, fă-mi legătura cu Hywel Rees. După aceea, sună-l pe Bainbridge și roagă-l să vină la mine în birou peste o jumătate de oră, pentru redactarea unui contract.

În timp ce aștepta telefonul, îi spuse:

— Cu cât mai repede faci cunoștință cu Hywel, cu atât mai bine. Până acum lucrurile n-au decurs prea bine.

— Nu se va supăra dacă începe să colaboreze cu mine în acest stadiu?

Înainte ca el să răspundă, telefonul sună și Luc răspunse.

— Hywel? Te vei bucura să afli că Eve Killingley se retrage din afacere și vei colabora mai departe cu designerul original. Ascultă un răspuns lung și zâmbetul i se lărgi întruna. Se numește Sorrel Valentine. Oh, îți ia răsuflarea. Păr roșcat și cei mai frumoși ochi căprui pe care i-am văzut până acum. Sorrel se înroși, dar el continuă s-o descrie mai departe, înainte de a încheia cu: ei bine, o să vezi și singur. Aruncă o privire în agendă și continuă: în după-amiaza aceasta. E bine pentru tine, Sorrel? Ea încuviință din cap. Ce anume, Hywel? Sigur că

e lângă mine. Râse și reluă: și se înroșește întruna. Bine, atunci o aduc cu mine în după-amiaza aceasta, cu setul de desene cu tot. Am impresia că Eve s-a cam ocupat de copiile pe care le aveam noi, în detrimentul lor.

Capitolul 1

Tammy căzu în extaz când auzi veștile lui Sorrel. Încercă încă o dată s-o pregătească pentru întâlnirea cu creatorul de modă, dar de data aceasta Sorrel rămase fermă pe poziții. Avea neîncetat în minte sărutul lui Luc.

— Dar omul acesta e un creator de modă, protestă Tammy. Cu siguranță, se va uita la hainele tale.

În cele din urmă ajunseră la un compromis. Sorrel urma să poarte costumul elegant pe care-l îmbrăcase la întâlnirea cu tatăl ei, în schimbul promisiunii de a purta ceva mai multe bijuterii decât de obicei. Doar când se îndreptă spre biroul ei să-și ia mapa, își aduse aminte că închisese desenele și-i dăduse cheia lui Luc.

— Bine, dar va veni aici în câteva minute, încercă Tammy s-o liniștească, fiindcă aproape intrase în panică.

— Dar dacă nu are cheia la el?

Încercă să deschidă sertarul trăgând cu putere de el, dar fără succes.

Tammy zâmbi și ieși din cameră. După câteva minute, se întoarse cu Charlie. Acesta cântări dintr-o privire sertarul și, după câteva mișcări cu o sârmă îndoită, îl deschise.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat în tinerețea mea irosită, explică el rânjind.

Sorrel se gândi că n-ar strica să ia cu ea și cele câteva desene din noua gamă la care începuse să lucreze, așa că se repezi pe scări, până în atelier. Doar ea știa că adevărata cauză a nervozității ei nu se datora perspectivei de a-l întâlni pe atât de aclamatul creator de modă, ci sentimentului de tulburare care o cuprindea de fiecare dată când știa că urma să-l vadă pe Luc.

Așa că fu destul de dezamăgită când coborî la uși o găsi pe Bianca așteptând-o. Nu înțelese de ce Luc își trimisese prietena s-o ia, dar reuși să-și ascundă surpriza.

Se certă în sinea ei, pe când urca în mașina sport parcată lângă clădire. Oare nu hotărâse să limiteze la afaceri relația ei cu Luc? Atunci, de ce lăsase amintirea celui sărut să pună stăpânire pe ea și s-o îndepărteze de scopul ei? Un bărbat ca Luc săruta cu ușurință și probabil că trimiterea prietenei lui fusese deliberată.

Parcă pentru a-i confirma această bănuială, Bianca spuse:

— Luc mi-a povestit ce s-a întâmplat în dimineața asta când am luat prânzul cu el. Apropo, îți trimite scuze că n-a putut să vină să te ia, dar a intervenit ceva. Am fost uluită când am auzit ce a făcut Eve. Nu prea mi-a plăcut niciodată, dar nu mă așteptam totuși la așa ceva din partea ei. A fost foarte frumos din partea ta că n-ai cerut să fie concediată pe loc. Chicoti și continuă la fel de veselă: eu cred că asta aș fi făcut. Dar eu nu sunt la fel de bună ca tine. Totuși, îmi pare foarte bine că lucrurile s-au încheiat în felul acesta. Înseamnă că ne vom vedea destul de des.

— Ne vom mai vedea? întrebă Sorrel slab, în timpul pauzei scurte pe care o făcuse fata.

— Oh, da. Am prezentat colecția lui Hywel din sezonul trecut și o voi prezenta și pe aceasta. Eu și Sara suntem principalele modele cu care va lucra. Ea e blondă și eu, fiind atât de brunetă, formăm un contrast puternic. Făcu o pauză în timp ce încerca să strecoare mașina într-un loc de parcare pentru care Sorrel ar fi băgat mâna în foc că era prea mic, și continuă: nu l-ai cunoscut încă pe Hywel, nu-i așa? E adorabil. Are o figură care te face imediat să te gândești la vechii celți. O să-l îndrăgești cu siguranță. Nu, mai bine îl păstrez pentru mine.

Nici lui nu-i plăcea deloc Eve. Desigur, acum totul e dat peste cap și el se enervează întruna că nu va fi gata. Dar lansarea e programată de-abia peste șapte săptămâni și e întotdeauna nervos înaintea unei prezentări.

Bianca îi aruncă o privire.

— Arăți foarte nedumerită. Vorbesc prea mult, nu-i așa?

— Nu. nu, răspunse Sorrel slab, în timp ce Bianca se

chinuia să îndrepte mașina. Doar că de fiecare dată când începi să spui ceva, mă aștept să aud un puternic accent italian, nu o engleză perfectă.

Bianca râse, încântată.

— Părinții mei erau amândoi italieni, dar eu m-am născut și am crescut în Anglia. De fapt, n-am fost în Italia decât anul trecut, când Luc m-a dus să-mi cunosc niște veri mai îndepărtați.

Spusese aceasta firesc, dar Sorrel înțelese cât de apropiată trebuie să fie relația ei cu Luc, dacă plecase cu ea în Italia ca să-i cunoască familia. Atunci, de ce o sărutase în dimineața aceea? Încă din zilele studenției, Sorrel avusese mare grijă să nu se amestece în problemele altora și era acum furioasă pe ea însăși că se trezea interesată de situația aceasta, care n-o privea.

Luc le aștepta.

— Am ajuns mai repede decât credeam, îi spuse el Biancăi. Apoi, în timp ce Sorrel cobora din mașină nesigură pe picioarele ei, i se adresă: îmi pare rău că te-am făcut să treci din nou printr-o asemenea experiență. Mi-am făcut ceva griji dacă veți ajunge tefere.

— Zău așa. Bianca se agăță de el veselă. Am de trei luni mașina asta și n-am nicio zgârietură pe ea.

— Și cum rămâne cu ceilalți nefericiți? Cei care trebuie să se ferească din calea ta? Își puse un braț în jurul umerilor ei, celălalt în jurul umerilor lui Sorrel și le conduse prin ușa de sticlă, în fața unor scări. Când ajunseră sus, Sorrel văzu un atelier mare, dar Bianca o luase deja înainte, pe altă scară. La capătul lor se afla un coridor întunecos și, în fundul lui, o ușă masivă din lemn. Bianca o deschise și Sorrel clipi din cauza luminii neașteptate. Se afla în fața unei încăperi cu tavan de sticlă, care lăsa să pătrundă întreaga strălucire a soarelui.

Bărbatul care analiza o rochie pe o fată înaltă și blondă, era departe de imaginea efeminată pe care și-o crease Sorrel despre felul cum poate arăta un creator de modă. Mai degrabă voinic decât subțire, de aceeași înălțime cu Bianca, pe tocurile ei înalte, avea părul șaten,

nepieptănat acum, ochii verzi și o față cu trăsături puternice, care-i trădau originea celtică. Într-adevăr, cu blugii și puloverul pe care le purta, părea că aduce ceva din aerul tare al munților în această clădire londoneză.

— Luc, dragul meu! Modelul blond fu prima care-i observă și fața ei plictisită se animă imediat.

— Doamne! Nu numai c-ai întârziat, dar l-ai adus și pe el cu tine. Zâmbea bine dispus și sarcasmul cu care i se adresase Biancăi părea că se potrivea de minune cu trăsăturile lui aspre. Acum fata asta n-o să vrea să mai muncească deloc, adăugă el și privi spre modelul blond care nu-l slăbea din ochi pe Luc.

— Nu fi nesuferit, Hywel. Bianca nu părea deloc deranjată de felul în care fusese primită. Știai că Luc o să vină în după-amiaza asta și dacă am întârziat, e numai din cauză c-a trebuit s-o iau pe doamna responsabilă de această minunată colecție de bijuterii. Se dădu la o parte ca s-o lase pe Sorrel la vedere și făcu prezentările: Sorrel Valentine, Hywel Rees.

— Domnule Rees. Sorrel îi întinse mâna și deveni imediat obiectul analizei lui atente.

— Hywel, te rog. Încă îi mai ținea mâna când se întoarse brusc spre bărbatul care stătea lângă ea și-i spuse zâmbind ștrengărește:

— Aveai dreptate, Luc. Chiar că-ți taie respirația. Și înțeleg ce voiai să spui despre ochii aceia.

Sorrel începu imediat să se înroșească, dar Bianca interveni și-l întrerupse tăios:

— Parcă te grăbeai să te apuci de treabă, Hywel. Era pentru prima oară când se simțea o notă de gelozie în atitudinea ei și Sorrel o puse pe seama aflării modului în care o descrisese Luc.

Acesta însă se mulțumi să-și ridice un pic sprâncenele la auzul acestui ton. Spuse liniștit:

— Sorrel a adus cu ea versiunea originală a desenelor ei, cea de dinainte ca Eve să se amestece.

Hywel dădu la o parte niște materiale de pe marginea unei mese lungi.

— Să aruncăm atunci o privire. Luă mapa și întinse desenele. După doar câteva momente, întrebă iritat:

— De ce naiba nu mi le-ai adus pe acestea de la bun început?

Luc aruncă o privire piezișă lui Sorrel și comentă scurt:

— E o poveste lungă.

Creatorul de modă înjură printre dinți și aruncă o privire care o țintui locului pe Sorrel.

— Cel puțin are virtutea tăcerii, ceea ce apare ca un mare avantaj după Eve.

— Nu te lăsa înșelat de aparențe. Sorrel e foarte încăpățânată în a-și susține punctele de vedere. Tachinarea lui Luc și amintirea ultimei lor dispute verbale îi dădură un fior de plăcere și avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se trădeze. Spuse cu o voce calmă și rece:

— Prefer să tac, fiindcă până acum am lucrat întotdeauna singură. Încă nu știu ce se așteaptă de la mine.

Hywel îi arunca o privire surprinsă lui Luc, care îi explică:

— Sorrel nu are experiența lui Eve în ceea ce privește operațiunile de producție, dar am considerat că acest neajuns va putea fi compensat de ideile pe care vi le veți stimula reciproc.

— Hywel. Încercă modelul blond să-i atragă atenția. Ai terminat cu mine? Știi că sunt ocupată astăzi. Îl privi pe Luc plină de speranță.

— Cum naiba ar trebui să termin o colecție la timp, când fetele au mereu altceva de făcut, murmură el furios. Bine, dacă chiar trebuie. Molly, se adresează el femeii care o ajuta deja pe fata blondă să-și scoată rochia, numărul doisprezece e gata, nu-i așa? Ajut-o pe Bianca.

În timp ce el scotea dintr-un sertar o mapă mai voluminoasă decât cea a lui Sorrel, cele două modele începură să se dezbrace până la lenjerie, fără nicio jenă. Fata blondă își îmbracă propriile haine, în timp ce Bianca se strecură într-o rochie din noua colecție.

Hywel împinse și mai departe materialele de pe masă, făcând loc pentru propriile lui desene. Sorrel le privi în tăcere și simți cum entuziasmul ei creștea. Deși erau foarte moderne, toate hainele aveau acel aer medieval pe care ea îl urmărise în desenele ei. Erau exact acele linii lungi, talii ridicate și mâneci bogate pe care și le imaginase ca fiind perfecte pentru bijuteriile ei. Luă câteva desene de-ale ei și le alătură lângă câteva din cele propuse de el.

— E uimitor! Amândoi ne-am gândit la același lucru.

Hywel râse.

— Deși mi-ar plăcea să susțin că există un soi de comuniune mistică între noi, trebuie să mărturisesc că Bianca mi-a arătat desenele tale și că m-am inspirat din ele. Problema era că Eve tot încerca să le modifice. E minunat că ne-am întors la originale. Cum de ai lăsat-o să pună mâna pe ele?

— Pe atunci, n-aveam de ales, răspunse Sorrel sec și-i aruncă o privire grăitoare lui Luc. Apoi însă privirea îi fu atrasă de rochia pe care Bianca o purta: verde deschis la culoare, de o strălucire discretă, plină la spate și lungă până la genunchi, cu o linie prelungă a decolteului, de la un umăr la altul și cu mâneci lungi, evazate.

Era o rochie minunată și văzu imediat cum bijuteriile ei puteau să-i sporească frumusețea. Căută în geanta ei încăpătoare și scoase un mic săculeț de piele, căruia îi vărsă conținutul pe masă.

— Ai făcut deja câteva din ele! exclamă Hywel.

— Sunt doar niște prototipuri. Alese un lanț lung, alcătuit din romburi din jad plasate pe un filigran de aur. M-am gândit că l-am putea folosi pe post de lăntșor, dar. îl așeză în jurul taliei Biancăi, lăsându-l să cadă pe șolduri și să-i atârne capătul liber.

— Da. Hywel veni lângă ea și o cercetă pe Bianca din mai multe unghiuri.

— Firește, va trebui lungit și culoarea nu e tocmai cea potrivită, spuse Sorrel. Dar nu va fi prea greu să găsim o nuanță de verde mai închisă. Jadul se potrivește bine cu

luciul materialului.

Hywel zâmbi mulțumit.

— Fata e gata să facă și compromisuri! îi spuse el încântat lui Luc, de a cărui prezență Sorrel uitase.

Luc surâse indulgent.

— N-am spus eu că vă veți stimula reciproc? Bine, vă las să vă vedeți de treabă. Sorrel, poți să-mi spui cum au decurs lucrurile când o să luăm cina în seara asta.

Sorrel îl privi uluită, gândindu-se că trebuia să fi înțeles greșit și că, de fapt, la Bianca se referise. Dar el se uita în direcția ei și părea că așteaptă un răspuns.

— Dar. Încercă ea să refuze, simțindu-se foarte stânjenită. Nu se putu abține să n-o privească pe Bianca.

Hywel fu cel care îi sări în ajutor, sugerând:

— De ce nu ieșim toți patru împreună?

— Oh, da! Bianca părea că prinsese brusc viață. Te rog. Luc.

Faptul că Luc o invitase în prezența prietenei lui și că Bianca se ruga acum de el să fie și ea inclusă, mări considerabil stânjeneala lui Sorrel. Luc sfârși prin a ceda.

— Foarte bine. La Le Château, Hywel? Fac eu rezervarea. Când el adăugă: te iau la opt, Sorrel, ea refuză ferm, spunându-i că prefera să ia un taxi.

Avu nevoie de câteva minute ca să-și recapete calmul, după ce el plecă, dar când Hywel o duse să-i arate și restul colecției sale, reuși să-și alunge orice gând din minte, cu excepția celui care-i indica bijuteria potrivită fiecărei piese. Erau atât de absorbiți de munca lor, încât timpul trecea fără să-și dea seama și doar în taxiul care o ducea acasă realizează că mai avea puțin timp la dispoziție să facă o baie și să se schimbe pentru întâlnirea din seara aceea. Înainte de a intra în cadă, comandă un taxi. Se decise să poarte o fustă neagră și o bluză din aceeași culoare.

Îmbrăcată toată în negru, realizează că avea nevoie de un machiaj mai pronunțat și regretă că n-avea suficient timp la dispoziție să-și aranjeze părul într-un mod mai sofisticat. În timp ce încălța sandalele negre, cu toc înalt,

se auzi soneria de la intrare. Știa că trebuia să fie taxiul pe care-l comandase, așa că nu mai răspunse la interfon. Se asigură că își luase cheile și bani destui și ieși repede pe ușă.

După ce coborâse în grabă trei etaje, ajunse jos cu răsuflarea tăiată. Îl privi uluită pe Luc și încercă să protesteze:

— Dar, am comandat un taxi!

— Știu. Tocmai l-am plătit să plece. N-o lăsa să dea curs indignării și continuă, bine dispus: ți-am spus c-o să vin să te iau și asta am făcut. O luă de braț și o conduse spre mașina lui.

Traficul era la fel de aglomerat cum fusese și în timpul dimineții și Luc remarcă:

— Se pare că vom întârzia, și numai din cauza scrupulelor tale protesti.

Sorrel, care decisese cu puțin timp înainte că tăcerea era cea mai bună apărare, nu putu rezista să nu-l repeedă:

— Da, am scrupule, mai ales când e vorba să fac rău unei persoane pe care o plac. Cum crezi că s-a simțit Bianca văzând că m-ai invitat la cină?

— Ce te face să crezi că a deranjat-o? întrebă Luc cu voce blândă.

Acum o făcea să simtă că făcuse prea mult caz de invitația lui. Poate că dăduse prea multă atenție și sărutului pe care nu-l putea uita.

— V-am văzut împreună și am auzit-o vorbind despre tine. E cât se poate de evident că aveți o relație de lungă durată. Desigur că nu i-a plăcut că Nu mai știa cum să continue.

— Că voiam să te văd atât de mult în seara asta? Că vreau așa de mult să facem dragoste? termină în locul ei și Sorrel simți cum un val de căldură îi inunda corpul.

— Nu trebuie să spui asta! protestă ea cu o voce căreia nu reuși să-i dea autoritatea dorită.

— De ce, din moment ce e adevărat? oftă și reluă conversația pe un ton neutru: e adevărat că Bianca și cu mine suntem apropiați. De fapt, chiar foarte apropiați. Dar

niciunul dintre noi nu e predispus la gelozie când e vorba de celălalt. Cred c-o vom găsi foarte fericită de întârzierea noastră și de ocazia de-al și avut pe Hywel doar pentru ea.

Poate că Luc credea asta, dar ea nu putea fi de aceeași părere. Nu spuse ce gândea, fiindcă nu voia să prelungească discuția, dar își amintea foarte bine izbucnirea de gelozie a Biancăi când Luc dăduse de înțeles c-o admirase.

Totuși, Bianca părea destul de fericită în compania lui Hywel. îi salută veselă când ajunseră și-l tachină pe Luc în legătură cu întârzierea lor. De-a lungul întregii seri nu dădu dovadă de nici cea mai mică înclinație spre gelozie. Sporovăia bine dispusă cu amândoi bărbații și nu tăcu decât atunci când Sorrel și Hywel începură să discute entuziasmați despre progresele făcute în după-amiaza aceea.

Deși se simțea bine, Sorrel nu se putea abține să nu facă o comparație mentală între cei doi bărbați. Hywel era cu adevărat frumos, dar privirea îi era atrasă fără încetare de Luc. Ea și Hywel aveau multe în comun: erau amândoi creativi, entuziasmați de munca lor și descoperiseră că se stimulau reciproc. Și totuși, era mereu conștientă de prezența lui Luc. Nu credea că va ajunge vreodată să înțeleagă firea lui complicată – fără a mai pune și încrederea la socoteală – dar nu se putea abține să nu observe puterea pe care o degajau mâinile mari și umerii lui lați. Se simțea subjugată de zâmbetul lui, deși se prefăcea că privește în altă parte atunci când era îndreptat spre ea. Nu-i plăcea să admită cât de vrăjită se simțea de prezența lui, dar știa instinctiv că nu-i va fi ușor să se elibereze.

— Te duce Luc acasă, Sorrel? întrebă Hywel după ce terminară cina, deși Sorrel nu-și amintea să fi mâncat ceva.

— Bineînțeles, răspunse Luc în locul ei, în timp ce chelnerul îi returna cartea de credit. Eu am adus-o și tot eu o duc înapoi.

Sorrel observă că Bianca părea din nou încordată și

avu o idee inspirată.

— De ce nu veniți cu toții? Ai spus că vrei să-mi vezi locuința, Bianca.

Cele două tinere se înghesuiră pe bancheta din spate și vorbeau neîncetat. Dar, de fiecare dată când Sorrel îndrăzneă să-și ridice privirea, întâlnea ochii lui Luc în oglinda retrovizoare. Ceva în privirea lui îi dădea de înțeles că era nemulțumit. Când o ajută să coboare din mașină, îi șopti la ureche:

— Nu vei reuși să mă eviți mereu, Sorrel.

* * *

Dar, după vizita de a doua zi în biroul lui, când semnă contractul în prezența domnului Forster, reuși să-l evite mai mult de o săptămână. Își petrecea timpul cu Hywel, în atelierele lui. Pe măsură ce reușeau să-și armonizeze creațiile, mergea la sediul Amoroso pentru a comunica modificările directorului de producție. Dacă Luc se găsea în biroul lui în timpul vizitelor ei, nu întrebă, dar știa că nu-l va mai putea evita mult timp. Semnase un contract prin care se angajase să-l țină la curent cu activitatea ei și trebuia să-l respecte.

La o oră târzie din noapte, în joia celei de-a doua săptămâni, în timp ce lucra la unele finisaje, telefonul sună. Înainte de a ridica receptorul, știa că trebuia să fie Luc.

— Te-am ridicat din pat? Vocea gravă lăsa să se perceapă o nuanță de intimitate care o făcu să-și simtă gura uscată.

— Nu. lucrăm.

— La ora asta? Draga mea, nu vreau să te spetești muncind. Aproape că-l putea vedea încruntându-se. Măine îți iei o zi liberă.

— Dar nu pot.

— Ba da, o întrerupse tocmai când se pregătea să înceapă să protesteze. Am vorbit deja cu Hywel. Măine ai altceva de făcut, un interviu cu Miriam Gee, redactor la Lady Fair. Vin să te iau la zece și jumătate, odihnită și pregătită să zâmbești camerei de filmat.

„Camerei de filmat!” Sorrel încercă să riposteze, dar el închisese deja telefonul. La naiba cu omul ăsta care o prindea mereu pe picior greșit!

Ar fi putut să vorbească liniștită despre munca ei, dar dacă urma să fie fotografiată, trebuia să fie vorba de un interviu cu caracter personal. Se întrebă îngrijorată la ce se putea aștepta și cât de mult din trecutul ei putea dezvălui. Dormi prost în noaptea aceea și când soneria de la intrare se auzi, tocmai își termina machiajul. Îl rugă pe Luc să urce și după ce deschise ușa de la intrare se grăbi să se întoarcă în dormitor și să-și termine de aranjat părul. Nu prea avusese de ales în ceea ce privea hainele potrivite pentru fotografii într-o revistă cunoscută pentru femei. Optase într-un final pentru o rochie lungă și destul de elegantă.

Tocmai cobora scara în spirală, când îl văzu pe Luc traversând holul. Privirea lui o analiză din cap până în picioare. Era plină de căldură, dar și foarte posesivă. Sorrel se simți răspunzând cu același sentiment posesiv și trebui să se agațe de balustradă ca să-și stăpânească impulsul de a i se arunca în brațe.

Se simțea îngrozită, dar și uluită de sentimentele care o cuprindeau față de el. Niciodată nu mai încercase față de cineva o asemenea nevoie de proprietate absolută sau o asemenea dezamăgire că nu-l putea avea numai pentru ea. Dacă aparținea și altor femei, atunci mai întâi era vorba de Bianca. Ziarele de ieri publicaseră o fotografie cu ei doi dansând, împreună cu informația surprinzătoare că el era cel care-l finanța pe Hywel Rees.

Ceva din durerea ei trebuie că-i apăruse pe față, fiindcă înaintă spre ea și încercă s-o cuprindă în brațe:

— Sorrel? Ce s-a întâmplat?

Își reveni și-l ocoli, prefăcându-se că-i ignoră dorința de a o îmbrățișa.

— Ce să se fi întâmplat? răspunse cu o veselie prefăcută, dar nu reuși să-l înșele. O prinse de mână și o obligă să-și se întoarcă față spre el.

— Și tu simți, nu-i așa? Aceasta. recunoaștere care

există între noi. Am simțit-o încă din prima clipă în care te-am văzut, atunci când credeam că nu urmăreai decât să mă înșeli.

Recunoaștere. Da, exact asta simțea. O corespondență între sufletele lor care ar fi putut să-i umple întreaga ființă. Dar cum putea să creadă că el simțea la fel pentru ea?

— Nu mă crezi. Câteva secunde, se frământase atât de puternic încât îndoielile ei deveniseră vizibile. Dar chiar și la auzul vocii lui, masca de amuzament ironic nu putuse fi oprită din a-și cere drepturile.

— Aceeași. recunoaștere pe care ai experimentat-o cu nenumărate alte femei? Poate că sunt încă novice în materie, dar am depășit totuși etapa în care credeam în poveștile cu zâne.

Singurul semn că săgeata ei își atinsese ținta fu creșterea presiunii exercitată de mâinile lui asupra umerilor ei.

— Am senzația că nu prea crezi în nimic, răspunse el sec. Bine. Dacă pe mine nu mă crezi, atunci cum rămâne cu ceea ce simți tu? Înainte de a încerca să minți, ar fi mai bine să știi că ți-am văzut fața în timp ce coborai scările.

Sub masca ei ironică, Sorrel se simți descoperită.

— A, asta era. Recunosc că te găsesc atrăgător, spuse ea cu o nepăsare calculată. Atracția fizică dintre noi e puternică. Era o denaturare dureroasă a sentimentelor ei, dar era mai bine așa, decât să cadă pradă magiei acestui bărbat și să descopere apoi că era doar o iluzie.

— Asta e tot? Atracție fizică?

— Ce altceva? Doar n-o să susții că te-ai îndrăgostit de mine la prima vedere.

Îi privi gura frumos modelată cum se contracta. Poate că dacă n-ar fi început discuția, ar fi sărutat-o până atunci.

— Nu, n-o să susțin așa ceva. Nu-mi place să mint. Păcat că nu poți să spui și tu asta. Atunci, dacă ești gata.

În timp ce cobora scările, își dori s-o fi sărutat. Pentru câteva clipe, își dori chiar s-o fi mințit și să fi spus

c-o iubea. Se gândi cu amărăciune cât de inconsecventă și lipsită de logică putea deveni.

Sorrel nu știa unde era sediul revistei și nu se miră când Luc opri mașina pe o stradă laterală dintr-un cartier luxos. Dar curând, avu motive să fie surprinsă, fiindcă Luc o conduse într-un magazin mic, dar extrem de elegant. Înăuntru, o întrebă pe vânzătoare:

— Magda e aici?

— Dar aici nu e sediul unei reviste, murmură Sorrel în timp ce fata se repezise afară din încăpere.

— Nota maximă pentru simțul de observație! Dar e o cerință preliminară lansării lui Sorrel Valentine într-o lume necunoscută. Se întoarce când o femeie micuță și roșcată apăru din camera din spatele magazinului și i se aruncă în brațe.

— Luc. dragul meu. Își înlănțui mâinile în jurul gâtului său și-l sărută îndelung.

Sorrel își întoarce privirea, șocată de nevoia fizică pe care o simțea în acel moment. Ar fi vrut să se repeadă la ei și să-i sfâșie pe amândoi. Tocmai înțelesese că era una să afle de reputația lui dintr-o sursă secundară de informații, și alta să-l vadă alături de una dintre femeile lui.

Capitolul 8

— Asta te va învăța minte să mai lipsești pe viitor de la petrecerea mea, se auzi o voce feminină plăcută. Acum, îmi poți face cunoștință cu prietena ta.

Luc se supuse, zâmbind vesel.

— Sorrel Valentine, lady Magda Pendine. Această doamnă răutăcioasă e căsătorită cu unul din prietenii mei, continuă el ironic. Sorrel se gândi că trebuia să-i fi ghicit gândurile și se înroși.

— Dar, desigur! Designerul de bijuterii! Magda îi strânse mâna cu căldură și reluă, bine dispusă: scoatem partea cu „lady” printre prietenii. Mi-a explicat Bianca despre ce e vorba și totul e pregătit. Fără să lase mâna lui Sorrel, o conduse la o cabină de probă încăpătoare. Bianca te-a descris bine. Cred că o să-ți placă ce am ales. Luc, nu te superi dacă aștepți, nu?

— Nicio problemă.

Sorrel intră și observă imediat un șir de haine, de la cele de purtat în fiecare zi, la rochii de seară elegante, toate de marcă și probabil extrem de scumpe.

— Își dai seama că până acum câteva minute nici nu știam c-o să cumpăr haine? se plânse ea. Puteam la fel de bine să port lenjerie peticită că tot n-ar fi contat.

— Adică. Încă nu sunteți amanți? întrebă Magda, plină de curiozitate.

Sorrel o privi uluită, dar Magda se mulțumi să-i explice degajată:

— Dacă ați fi fost, n-ai fi vorbit de lenjerie peticită.

— Nu, nu suntem și nici nu vom fi, răspunse Sorrel jignită.

Sprâncenele Magdei se ridicară în semn de neîncredere. Spuse, chicotind:

— Cred că râzi de mine. Dar, dacă vrei, găsești destulă lenjerie în magazinul meu. Dădu la o parte capacul unei cutii și, în timp ce Sorrel își delecta privirea cu amestecul de dantelă și mătase, îi desfăcu fermoarul rochiei.

În următoarea oră, Sorrel probă mai multe haine decât își amintea să fi văzut vreodată și toate fură supuse ochiului format al lui Luc. Alegerea lui finală se îndreptă spre un costum care-i puneă în evidență corpul frumos modelat, o rochie ușoară și foarte plăcută la atingere și două rochii de seară. Prima, neagră, începea de la gât, dar îi lăsa spatele descoperit, iar a doua, colorată în nuanțe de roșu și violet, îi învăluia corpul, sugerând mai degrabă decât arătând. Nu putea imputa nimic alegerii lui - toate erau frumoase și o puneau în valoare - dar ar fi preferat să nu fi fost el cel care să decidă.

Pentru a limpezi situația, îi spuse Magdei cu fermitate:

— Dacă vrei să fii drăguță și să-mi spui cât îți datorez. Era mulțumită că-și luase cartea de credit cu ea.

— Dar, desigur, Luc. Magda îl privea nedumerită pe bărbatul care cu siguranță îi dăduse alte instrucțiuni.

— E vorba de afaceri, Sorrel, sublinie el.

— Da, de promovarea afacerii mele, insistă ea încăpățânată.

— Fă nota de plată, Magda, încuviință el și așteptă până când ieșiră din magazin ca să continue discuția: independența e foarte bună, dar n-ar trebui să mergi prea departe. A fost ideea mea să venim aici și era normal să plătesc eu.

— Și să confirmi bănuielele Magdei? Respiră adânc și continuă curajos: noi doi știm că nu sunt ultima achiziție a patului tău, dar astfel de zvonuri pot să facă rău altor persoane. De exemplu, Biancăi. Observă că se încrunta și reluă cu o veselie prefăcută: nu fi atât de îngrijorat, Luc. Deși nu obișnuiesc să mă răsfăț cu haine atât de scumpe, n-o să dau faliment din asta.

Luc deschise portbagajul și puse înăuntru pungile cu haine.

— Da, am aflat. Am cam dat greș când am presupus că încercai să reconstitui averea familiei, nu-i așa? Nu știam atunci – și nu mi-ai spus nici mai târziu – că nașa de care mi-ai vorbit era de fapt verișoara tatălui tău. Elinor Valentine! Ai moștenit nu numai averea ei imensă, dar și treizeci la sută din acțiunile de la Valentine & Co. Ai devenit un acționar important încă de la nouă ani, egală cu Marcia și totuși, te-au ignorat amândoi. N-ai jucat chiar niciun rol în conducerea firmei? N-ai fost la nicio reuniune a acționarilor?

Sorrel îl privi cu furie.

— Tatăl meu s-a ocupat de averea mea cât timp am fost minoră și domnul Forster după ce am devenit majoră. De unde ai aflat asta?

— M-am interesat, răspunse el imperturbabil.

— A fost ușor de aflat?

— N-a fost greu. De ce? O privi curios. Doar nu e vreun secret compromițător, nu-i așa?

— De fapt, ba da. Îl privi cuprinsă de îndoială, dar fiindcă știa deja atâtea despre ea, poate că era mai bine să-i spună întreaga poveste. Vezi tu. nimeni din clădirea în

care locuiesc nu ştie că sunt bogată.

Luc o privi surprins:

— Nu ştie nimeni? De ce?

— Pentru că suntem o comunitate. Se lupta să aleagă cuvintele potrivite. Ei cred că mi-e la fel de greu precum le este şi lor. Dacă ar afla, m-ar privi altfel şi n-aş mai face parte din grupul lor. Ei sunt. familia mea. Aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai privi aspectul acesta ca pe o informaţie confidenţială. Îl privi rugător.

Faţa lui devenise aspră şi ochii îi străluceau ca de o ardere interioară. Doar după câteva minute Sorrel pricepu că era vorba de furie, deşi nu înţelegea care anume din cuvintele ei o declanşase. El nu-i explică, se mulţumi doar să-i spună încordat:

— Ai cuvântul meu că nu vor auzi nimic de la mine.

— Mulţumesc. Se îndreptă spre uşa maşinii şi-l aşteptă să vină s-o deschidă, dar el o prinse de braţ şi o trase după el.

— Nu încă.

O duse pe o altă stradă laterală, în faţa unui coafor renumit.

— Ai o programare aici. Îşi privi ceasul şi-i deschise uşa. Mă întorc într-o oră. Dacă întârzii, aşteaptă-mă!

Încă iritată de această poruncă dictatorială, îşi spuse numele recepţionerei care o dădu în seama unui bărbat subţire. Se prezentă ca fiind Kris, cu „K”.

— Bianca a insistat să am grijă de tine, îi spuse în timp ce-i indica un loc în faţa unei oglinzi. Mmm. avea dreptate. Păr frumos şi aflat în bună condiţie dar, draga mea, fără pic de stil! Îşi trecu mâinile prin părul ei şi-l împrăştie în toate direcţiile.

Îi dăduse mult de lucru Biancăi, îşi spuse în timp ce se lăsa pe mâna unei fete care-i spălă părul. Privi temătoare la foarfecele pe care le mânuia Kris şi gemu în sinea ei când şuviţe roşcate începură să cadă. Totuşi, când termină, părul ei era la fel de lung, dar mult mai uşor şi mai aşezat. Noua coafură îi punea în valoare pomeţii şi-i făcea ochii să pară mai mari.

Când Luc sosi, tocmai achita nota de plată. Adăugă un bacșiș generos pentru vrăjitorul care operase transformarea miraculoasă. Indiferent ce făcuse în timpul în care lipsise, furia lui anterioară părea să fi dispărut. Acum, ochii lui nu mai exprimau decât admirație în fața noii ei înfățișări.

— Exact la timp pentru prânz, îi spuse în mașină și coti pe câteva străduțe micuțe de care ea nu auzise niciodată și care o făcură să nu mai știe unde se aflau. În cele din urmă opri în fața unui restaurant discret. Sper că-ți place mâncarea italiană, spuse el, și aruncă o privire asupra siluetei ei subțiri. Cel puțin, nu trebuie să te temi că te vei îngrășa.

— De fapt, în afară de o cutie de spaghetti, n-am gustat-o niciodată, mărturisi ea într-un acces de bună dispoziție.

Zâmbi în fața exclamațiilor îngrozite ale lui Luc și ale patronului care venise în întâmpinarea lor. I se puse un meniu în mâini și primi sfaturi din două direcții simultan. îi lăsă pe ei să aleagă în locul ei și nu se simți deloc dezamăgită.

— Te-ai ales cu un adept, Tonio, îi spuse râzând, în timp ce el încerca s-o determine să mănânce și un desert. Dar n-aș mai putea mânca nimic.

— Trebuie s-o mai aduci, Luc, zise Tonio. Preferabil la cină. E plăcut să vezi că cineva îți apreciază mâncarea.

— Da, de acord, încuviință Luc și felul în care o privea o făcu să se înroșească. Îi trecu prin minte că nu era prea greu de înțeles de ce atâtea femei erau dornice să se afle în compania lui. Se simțea prinsă în capcana farmecului său.

La început nu observă că se îndreptau spre locuința ei, dar când remarcă, îl întrebă alarmată:

— Dar cum rămâne cu interviul cu Lady Fair?

— Toate la timpul lor. Voiam să te relaxezi mai întâi, să mai scapi de inhibiții. În plus, nu vrei să îmbraci una din hainele cumpărate astăzi?

— Oh, Doamne! Sorrel își aminti dintr-odată cât de

îngrijorată fusese în legătură cu aspectele personale despre care nu voia să discute și-și dori să nu fi băut atâta vin.

— Ai la dispoziție o jumătate de oră, îi spuse când intrară în apartamentul ei. O să ajungă la ora trei.

— Aici! îl privi incredulă. Vin aici? De ce nu mi-ai spus? E dezordine.

— Prostii! Nu ești genul care să locuiască în dezordine. Locul dezvăluie ceea ce este: o locuință în care un artist creator se simte confortabil. Miriam va fi încântată. Du-te și schimbă-te. O împinse ușor către scări.

Nu mai avea rost să protesteze, dar în timp ce urca scările se răzgândi. Din moment ce urma să se schimbe, era mai bine dacă exista o ușă închisă cu cheia între ei. Se îndreptă spre camera de baie.

Alese rochia ușoară pe care o cumpăraseră astăzi și-și reînnoi la repezeală machiajul. Adăugă un pic din parfumul pe care-l ținea întotdeauna în geantă și se simți pregătită.

— Urcă chiar acum, o informă Luc în timp ce ieșea nervoasă din baie. Aproape imediat se auzi soneria și, fiindcă părea ținută locului, deschise el ușa.

— Luc, dragule. se auzi o voce feminină și, deși holul nu era luminat, Sorrel fu sigură că distinge o pereche de brațe în jurul gâtului lui. Cu toate că trupul lui acoperea femeia care-l îmbrățișa, Sorrel se forță să privească. Dacă va ceda vreodată atracției pe care o exercita asupra ei, atunci va fi nevoită să sufere astfel, din nou și din nou, până când se va plictisi de ea.

Luc se întoarse și o femeie de înălțime medie ieși la iveală. Avea un păr lung și drept, care-i dădea un aspect copilăresc, dar când intră în dreptul luminii, Sorrel văzu că era o femeie matură, de cel puțin patruzeci de ani.

Luc făcu prezentările și-l incluse în ele și pe bărbatul care se ocupa deja cu aranjatul camerelor de filmat.

— Deci ea este protejata ta, dragul meu. Miriam Gee o examinează atent, cu o privire care denota profesionalism, înainte de-a arunca o privire prin apartament. Oh, Steve, îl strigă ea agitată pe fotograf, trebuie să filmăm aici. Numai

aruncă o privire asupra ferestrelor!

În timp ce Miriam îl târa pe neajutoratul Steve după sine, Sorrel murmură la urechea lui Luc:

— Credeam că doar prietenii foarte apropiați îți spun Luc.

El zâmbi nedumerit.

— Așa e.

Sorrel clătină cu fermitate din cap.

— Nu, prietenii apropiați îți spun Luc. Prietenii foarte apropiați îți spun Luc, dragule. Își subție glasul în timp ce rostea ultimele două cuvinte.

El chicoti și-și puse un braț în jurul umerilor ei.

— Și tu când ai de gând să-mi spui Luc, dragule?

— Nu prea cred că vom deveni chiar atât de apropiați, ripostă ea și Luc nu mai avu când să răspundă, fiindcă Miriam interveni:

— Poți să flirtezi cu ea pe timpul tău, Luc, nu pe al meu. Ne ocupăm mai întâi de fotografii. Steve trebuie să plece repede.

În următoarea oră, intimitatea atât de prețuită a lui Sorrel fu invadată în întregime. Miriam cercetă întreg apartamentul, fără să cruțe nimic. Sorrel fu fotografiată în fiecare din camere și trebui să se schimbe de nenumărate ori. Se simți aproape ușurată când îl văzu pe fotograf plecând, dar de-abia atunci începu adevăratul calvar. îi fu destul de ușor să răspundă la întrebările despre munca ei, dar când Miriam începu s-o descoasă asupra motivelor care o determinaseră să aleagă această carieră, simți că se pierde.

Spre groaza ei, îl auzi pe Luc răspunzând în locul ei.

— Cred că e ceva în sânge, din moment ce tatăl ei e acționar la una dintre cele mai mari companii care se ocupă de pietre prețioase.

— Tatăl ei? Miriam prinsese aluzia din zbor. Valentine? Adică, Felix Valentine? Luc încuviință din cap și ea își reluă atacul asupra lui Sorrel. Marcia Valentine e mama ta?

— Nu. îi aruncă o privire încărcată de furie lui Luc.

Marcia n-o va ierta niciodată și asta însemna că nici tatăl ei n-o va face. Dar fiindcă Luc apucase să-i dezvăluie secretul, nu mai era nimic de făcut. Își recăpătă controlul asupra vocii și spuse liniștită: sunt fiica lui dintr-un mariaj anterior, când el și mama mea erau foarte tineri.

Miriam continuă s-o chestioneze cu aviditate și Sorrel îi răspunse la întrebările despre mama ei și familia Berisford, rugându-se în gând să nu fie prea supărați pentru asta. Într-un final, Miriam se pregăti să plece, dar nu fără să-i spună triumfătoare lui Luc:

— Mi-ai promis ceva bun, Luc, dragule, dar n-am crezut că va fi chiar așa de bun!

După ce plecă, Sorrel îi reproșă furioasă lui Luc:

— Cum ai putut să faci asta? Credeam că ești prietenul tatălui meu. Va fi foarte supărat din cauza asta, fără să mai vorbim de Marcia.

— De ce să fie supărat? Ești fiica lui. O fiică de care orice părinte ar trebui să fie mândru, nu numai frumoasă, dar și foarte talentată. O prinse puternic de brațe și continuă cu și mai multă convingere: nu e drept să fii ținută ascunsă ca și cum ai fi ceva de care trebuie să se rușineze și i-am spus deja asta lui Felix. Foarte bine, Marcia va strânge din dinți o vreme, dar se va obișnui cu ideea. Furia lui dispăru în fața unui zâmbet cinic. După cum o cunosc, în mai puțin de trei luni, o să-și asume meritul reușitei tale.

Simți cum i se pune un nod în gât. îi lua partea! Și încă împotriva prietenului său! Nu se așteptase la așa ceva din partea lui și se lupta din greu să-și controleze emoția care o cuprinsese.

— I-ai spus asta tatălui meu?

Furia din ochii lui cedă în favoarea a ceva ce semăna a tandrețe și presiunea exercitată asupra brațelor ei pierdu din intensitate.

— Da, i-am spus și el a fost de acord. Citi pe chipul ei cum neîncrederea se lupta cu dorința de a plânge și rămase uimit cât de mult semăna acum cu fata demascată din portretul extraordinar pe care-l văzuse în dormitorul

ei. Simți cum îl cuprindea gelozia față de pictor. Știa că nu era un sentiment rezonabil, dar ar fi vrut să fie singurul care să-i fi văzut partea vulnerabilă a sufletului.

— A fost de acord? întrebă ea gânditoare și el simți nevoia de a-i aduce alinare, de a-i dăruia tot ceea ce n-avusese până atunci. O luă în brațe și simți cum trupul îi lua foc. Nu era însă momentul pentru a da curs dorinței și se mulțumi s-o mângâie pe păr.

— Da. Și pentru a o dovedi, el și Marcia vor lua cina cu noi în seara asta.

Ochii lui Sorrel se măriră în semn de neîncredere.

— Adică, în public?

— Da. Odihnește-te o oră, două, și îmbracă-te cu rochia aceea violetă pe care ai cumpărat-o astăzi. Vin să te iau pe la opt.

Era atât de subjugată de ceea ce se petrecea, încât nu-și dădu seama că o săruta ușor și că ea îi răspundea.

* * *

Sorrel aproape că tremura din cauza nervozității când intră la brațul lui Luc într-un restaurant celebru.

— Pentru tine e simplu, răspunse tchinării lui, dar n-am mai fost niciodată într-un asemenea loc. Își făcea griji c-ar fi putut să pară stângace și să-l facă pe tatăl ei să se rușineze de ea.

— Îți garantez că nu există altcineva cu care aș fi mai mândru să mă afixez. Își însoți cuvintele încurajatoare cu o strângere de mână în timp ce traversau salonul. Marcia și tatăl ei îi așteptau într-un separeu.

Seara se dovedi nu atât de împovărată pe cât se așteptase.

Fusese mai greu până se firipase conversația, dar sub îndrumarea abilă a lui Luc, până și Marcia începu să se topească. La sfârșitul serii, ajunsese chiar s-o prezinte pe Sorrel ca fiica ei vitregă prietenilor care veneau s-o salute, dând în același timp a înțelege că doar devotamentul pentru mama ei o ținuse departe de familia tatălui până atunci. Sorrel schimbă o privire plină de ironie cu Luc, dar tatăl ei părea atât de încântat de felul cum evoluau

lucrurile, încât trecu cu vederea comportarea Marciei.

Doar când merseară la toaletă, adevăratele sentimente ale Marciei ieșiră la iveală. Îi spuse batjocoritor:

— Sper că n-ai de gând să te faci de râs din cauza lui Luc, draga mea. Știu că poate fi destul de amețitor ca un bărbat ca el să-ți acorde atenție, dar el și Bianca Fratelli au o relație de mult timp.

— Nu e nevoie să mă avertizezi. Chiar dacă n-ar fi existat acest obstacol, tot m-aș fi păzit să mă îndrăgostesc de un bărbat în fața căruia femeile fac coadă. Erau cuvinte curajoase, dar fără substanță, fiindcă după tot ce făcuse pentru ea în seara aceea, era deja îndrăgostită de el.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa? întrebă Luc în timp ce ieșeau din restaurant.

— E adevărat. Tata m-a invitat să-i fac o vizită în timpul vacanței universitare și să-i cunosc cei doi fii. Îți mulțumesc, Luc. Fără tine, n-ar fi fost posibil.

Îi zâmbi cu tandrețe și răspunse:

— Să lăsăm acum partea sentimentală. Poate că ei merg acasă, dar pentru noi seara de-abia a început. Sorrel zâmbi fără să priceapă și încercă să protesteze:

— Luc. a fost foarte frumos din partea ta să aranjezi cina cu tatăl meu, dar.

— Atunci, n-o să te superi dacă ce vom face acum nu va fi chiar așa de frumos. Mergem într-un club de noapte. În primul rând mi-ar plăcea mult să dansez cu tine și apoi, e timpul ca revistele mondene să vorbească despre tine.

— Revistele mondene! strigă ea aproape îngrozită.

— Nu prea mă dau în vânt după ele, dar am învățat destul de timpuriu că dacă se folosesc de mine, atunci la fel de bine mă pot folosi și eu de ele.

Chemă un taxi și dădu șoferului numele unui club de noapte celebru.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

— E simplu. De fiecare dată când vreau publicitate gratuită, mă asigur că sunt fotografiat în compania unei doamne frumoase și unul din noi „scapă” la urechile presei ceea ce vrem să se afle. Așa am procedat când am lansat

magazinul Magdei Pendine și prima colecție a lui Hywel.

— Adică, tu și Hywel.

— Nu, prostuțo, noi doi, împreună cu Bianca și celelalte modele pe care le-a folosit la lansare.

Dacă ceea ce dădea de înțeles era adevărat, atunci trebuia să-și schimbe viziunea asupra așa-zisei lui reputații de cuceritor.

— Adică, va fi vorba doar de publicitate? Întrebă ea, și în ciuda sentimentului de ușurare în privința Biancăi, nu se putu opri să nu se simtă dezamăgită.

Luc citi aceasta pe fața ei și zâmbi în sinea lui.

— În seara asta ne ocupăm de promovarea unui designer de bijuterii. La urma urmei, ai fost de acord să fii disponibilă pentru orice tip de publicitate am avea nevoie, adăugă el malițios.

De-a lungul întregii seri, Luc îi făcu cunoștință cu o mulțime de oameni și o prezentă ca fiind revelația anului în materie de bijuterii. Dansară și vorbiră în timp ce femeile îl priveau languros și bărbații se uitau la Sorrel cu subînțeles. Simțind că nu mai rezistă, Sorrel decise să se abandoneze cu totul plăcerii pe care i-o provoca apropierea lui. Și ce dacă totul era doar pentru publicitate? Măcar pentru scurt timp, putea pretinde că se afla în brațele lui pentru că așa dorea el. Fără trecut, fără viitor, fără alte legături, în seara aceea era al ei și când o va conduce la apartamentul ei. Corpul îi luă foc în fața scenelor voluptuoase pe care imaginația ei le plăsmuia.

În acel moment, lumina unui aparat de fotografiat o orbi și visul se destrămă. Luc zâmbi chipului ei uimit.

— Misiune îndeplinită. Putem să plecăm, acum.

Ieșiră din club și Luc chemă un alt taxi. Doar în timpul drumului Sorrel își dădu seama cât era de fapt de obosită. Când el îi spuse șoferului să aștepte până o conducea la ușă, nu știa dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită.

— Abia te mai ții pe picioare, draga mea. O sărută ușor și o părăsi spunându-i: o să te sun.

Sorrel avea dubii. Nu spusese „misiune îndeplinită”?

Dar se țină de cuvânt. În următoarele două săptămâni petrecură multe astfel de seri, prezenți în toate locurile unde cei bogați și influenți se distrau.

Când prima fotografie fu publicată, i se păru că sentimentele ei pentru bărbatul care o ținea în brațe erau cât se poate de evidente, dar deși urmărise cu atenție o eventuală reacție a Biancăi, nu reușise să distingă nicio schimbare în atitudinea prietenoasă a fetei. Aceasta nu făcu decât să confirme adevărul spuselor lui Luc în privința reputației folosite doar în scopuri publicitare. Bianca trebuie că era suficient de sigură pe sentimentele lui, ca să nu-și facă griji în privința serilor lor.

O singură dată fotomodelul păru supărată, atunci când apăruse a treia fotografie și Hywel o tachină:

— Îți dai seama că toată Londra crede că sunteți amănți? Dar măcar de data asta ai ieșit mai puțin speriată.

Știind că Bianca îi putea auzi și surprinsă de insensibilitatea lui, ripostă aspru:

— Indiferent ce spun bârfele, oamenii care contează știu că e doar un truc publicitar.

— Ah, bine. Atunci, mai există speranță pentru mine. Hywel aruncă o privire ciudată Biancăi și aceasta răspunse cu una care nu lăsa nicio îndoială asupra faptului că sentimentele îi fuseseră rănite.

Convingerea că modul în care se purta Luc era doar un truc menit să arunce praf în ochii publicului și să crească interesul pentru bijuteriile ei, o ajută să lupte împotriva farmecului pe care-l degaja, deși atunci când o sărutase, vocea cuminte rațiunii fusese redusă la tăcere de violența sentimentelor.

La a șasea întâlnire, lucrurile se schimbă. N-o mai duse într-un loc celebru unde să-i recunoască cineva și nimeni nu-i mai întrerupse în timpul mesei ca să-l salute. Cu toate acestea, Luc era și mai curtenitor și nu-și rări deloc gesturile de bărbat atent. În timpul desertului, niște clătite delicioase, la vederea expresiei ei de copil pofticios, tăie o bucățică și i-o duse la gură cu furculița. Era cu siguranță o experiență erotică, să fie hrănită cu aceeași

furculiță pe care o folosea și el, și Sorrel simți că începea să vibreze în interior.

— Nu sunt reporteri care să ne supravegheze, spuse cu o voce nesigură, încercând să-și recapete controlul.

— Nu, nu sunt, și asta în mod deliberat. Un foc lăuntric îi luminează ochii negri. Am hotărât să păstrăm seara asta pentru noi. Dădu la o parte farfuria și-i prinse mâna. Haide, draga mea, să dansăm.

Ajunseră pe ringul de dans și Sorrel simți că nu mai încercase niciodată o asemenea senzație. Se prăbușea în fața farmecului lui fără împotrivire, fără luptă, copleșită de plăcerea care-i lua trupul în stăpânire. Era ca și cum făceau dragoste în ritmul muzicii. Își înlănțui brațele în jurul gâtului lui, își trecu degetele prin părul lui și simți că tânjea să exploreze mai mult. Corpul ei se modela după al lui și începu să-l sărute pe gât în timp ce-i simțea pe frunte respirația îngreunată de dorință.

După douăzeci de minute de asemenea tortură delicioasă, timp în care tensiunea dintre ei crescuse tot mai mult, Luc îi șopti la ureche:

— Pentru Dumnezeu, să plecăm de aici!

Achită rapid nota și aproape o târî până la mașină. Doar când opri într-o parcare subterană începu să se simtă neliniștită.

— Unde suntem? întrebă în timp ce el o grăbea spre lift.

— La mine, răspunse scurt și o împinse în ascensor, unde, după ce ușile se închiseră, o luă în brațe. Simți cum dorința puneă din nou stăpânire pe ea și cum puterea de a se împotrivi o părăsea. O sărută îndelung, adânc, și Sorrel uită totul în afară de puterea brațelor care o înlănțuiau și a buzelor care păreau că vor să-i soarbă sufletul din trup. Trecu ceva timp până când realizară că liftul se oprise și ușile erau deschise. Se desprinse din brațele lui cu regret și când îl privi, rămase uluită. Nu mai semăna deloc cu seducătorul rece și stăpân pe sine. Cravata era strâmbă, părul îi cădea în ochi și transpirația îi cuprinsese tâmplele. O duse în fața unei uși și o împinse ușor înăuntru.

Se pregătea s-o ia din nou în brațe, când o tuse discretă îi făcu să se întoarcă.

— Nu mai am nevoie de tine în seara asta, Peter. Vocea lui Luc era aproape răgușită.

— Foarte bine, domnule. Noapte bună. Servitorul plecă în liniște, dar scurta lui prezență acționase ca un duș rece asupra lui Sorrel.

— Aici locuiești? aruncă o privire asupra interiorului luxos și inima i se strânse. Totul era modern și foarte scump. Era, fără îndoială, casa unui bărbat bogat, obișnuit să obțină ce voia.

— De ce m-ai adus aici? întrebă, dar înțelese imediat, din felul în care el zâmbi, cât de naivă era întrebarea.

— Pentru că mă scoți din minți, răspunse el cu franchețe, încercând s-o ia din nou în brațe. Sorrel se trase înapoi. Poate că existaseră scopuri publicitare în spatele comportamentului lui față de acele femei cu care fusese fotografiat, dar asta nu însemna că nu făcuse dragoste cu ele.

— Ca să te culci cu mine, spuse ea sec.

— Ca să fac dragoste cu tine, o corectă el. Sorrel, n-am făcut niciun secret din cât de mult te doresc. Și adineauri, m-ai dorit și tu, nu încerca să negi. O prinse de braț și începu s-o sărute de parcă ar fi vrut s-o devoreze și ecoul cuvintelor „te doresc” începu să-i răsună în minte.

Da, îl dorea, știa c-o putea face să se simtă împlinită fizic, dar avea nevoie de mai mult decât simpla dorință.

Capitolul 9

În cele din urmă, lipsa ei de reacție atrase atenția lui Luc.

— Mă respingi din nou, o acuză nervos și-i dădu drumul.

Se duse la bar și-și turnă o cantitate generoasă de whisky. Luă o înghițitură și spuse nervos:

— La naiba, nu plănuisem să ajungem la asta decât după lansarea colecției tale, dar poate că tactica mea a fost eronată de la bun început. Nu trebuia să scap ocazia în seara când am luat cina cu tatăl tău.

Poate că într-adevăr atunci ar fi putut profita de ocazie, fiindcă fusese prima seară în care își dăduse seama că ce simțea pentru el era mai mult decât atracție fizică. Dar cuvintele pe care le folosea: „plănuisem”, „tactica”, „să scap ocazia”, nu erau cuvinte de dragoste.

— Îmi pare rău. dacă comportamentul meu te-a indus în eroare. Îi venea greu să vorbească din cauza durerii pe care o simțea în piept. Dar. ești un bărbat cu experiență și eu. Ceea ce vreau să-ți spun e că nu-mi plac relațiile ocazionale.

Urmă o liniște apăsătoare, timp în care el o studie atent.

— Sunt încântat s-o aud, și deși nu mă pot lăuda că sunt virgin, nici eu nu sunt adeptul relațiilor ocazionale. Apoi, cu o expresie ciudată, aproape alarmată, o întrebă: despre asta e vorba? Sorrel, ești virgină?

Simți că obrajii îi iau foc, dar exista și o nuanță de resentiment în stânjeneala ei. Luc era convins că acesta putea fi singurul motiv pentru care putea fi refuzat.

— Nu, nu sunt. În seara aceasta își abandonase masca, dar acum nevoia de a-și ascunde sentimentele vulnerabile își cerea drepturile. Tocmai fiindcă nu sunt virgină, nu-mi plac relațiile ocazionale.

Fața lui era lipsită de expresie, dar ochii îi ardeau.

— Deci, cine a fost? Cineva care a însemnat mult pentru tine?

Nu avea niciun drept să întrebe, dar Sorrel se gândi că dacă îi va spune, va putea să-și întărească poziția defensivă.

— Un bărbat care semăna mult cu tine, spuse ea ironic. Foarte atrăgător, foarte carismatic, dar, ca și tine, prefera diversitatea în fața unui angajament.

Prietenii m-au avertizat că se învârtea în jurul tuturor noilor studenți, dar la optsprezece ani eram prea tânără ca să știu că există o diferență între dorință și iubire. Îl iubeam și credeam că și el mă iubește. M-am gândit că dacă mă mut cu el nu făceam nimic rău, fiindcă eram sigură că ne vom căsători. După două luni, ne-am

despărțit.

Luc își privea întunecat paharul.

— Aceasta a fost singura relație pe care ai avut-o cu un bărbat?

— Nu, a mai fost și Trevor. Râse, bătându-și joc de ea însăși. Pe atunci, devenisem mult mai precaută și Trevor era un alt gen de bărbat, serios și convențional. Voia să ne căsătorim. Râse amar. Vezi tu, am făcut greșeala de a-i spune cine era tatăl meu. Când a descoperit că nu eram apropiați și că o căsătorie cu fiica lui Felix Valentine n-o să-l ajute în carieră, a găsit tot felul de motive pentru a anula logodna.

În anii care urmaseră, Sorrel înțelesese că adevărata ei vulnerabilitate fusese dorința disperată de a fi iubită, de a găsi o dragoste care să compenseze lipsa de afecțiune din timpul copilăriei. Acum era mai matură și mai înțeleaptă, dar nu renunțase la visul unei iubiri puternice în schimbul legăturilor ocazionale și fără implicare emoțională, atât de îndrăgite de cei din generația ei. Poate că o căsătorie și o familie nu veneau peste noapte, dar știa că avea nevoie de un angajament care să-i satisfacă nevoia de afecțiune. Luc însă nu-i putea oferi așa ceva.

Luc puse paharul pe măsuță și se apropie de ea. îi ridică bărbia și o privi în ochi.

— Da, te-ai ascuns din nou în spatele măștii. Dar în seara asta am trecut de ea și o să mai reușesc și altă dată. Vino, te duc acasă.

În drum spre casă, o întrebă brusc:

— Cine a pictat portretul acela? Cel din dormitorul tău?

— Charlie, răspunse ea, puțin intrigată.

Nu mai discutară decât despre munca lui Charlie până când ajunseră la apartamentul ei. O conduse până la ușă, dar nu intră. Se mulțumi s-o sărute și-i spuse cu blândețe:

— Prin asta îți declar intențiile mele. O mângâie pe obraz și continuă suav: Poți să te zbați cât vrei, Sorrel, dar noi doi vom fi împreună.

* * *

Patru zile mai târziu, Sorrel își simțea inima bătând cu putere de fiecare dată când suna telefonul. Lansarea urma să aibă loc peste trei săptămâni și, împreună cu Hywel, finalizase întreaga colecție. Urmașe apoi colaborarea cu departamentul de publicitate al companiei Amoroso, timp în care se aflase mereu pradă unei stări de așteptare, dar deși Luc trebuie să fi știut când se aflase în clădire, nu încercase niciodată s-o vadă.

Își spusese că era mai bine așa, dar în fiecare noapte, foamea pe care o trezise în corpul ei o ținea trează. Ajunsese să-și reproșeze că făcuse o greșală când îl refuzase. Poate că nu-i putea dăruia dragostea de care avea nevoie, dar cel puțin i-ar fi rămas o amintire pe care s-o prețuiască. Fusesse sincer cu ea și recunoscuse că nu putea pretinde că era îndrăgostit, dar îl iubea, așa că pentru ea ar fi fost mai mult decât o eliberare a simțurilor. Oare n-ar fi fost mai bună o legătură scurtă decât nimic?

Dar ce s-ar fi întâmplat când s-ar fi plictisit de ea și ar fi părăsit-o? Ar putea să îndure o asemenea suferință? În mod surprinzător, reuși să găsească un gând care să-i aducă alinare. Poate c-ar fi părăsit-o într-un final, dar putea să-i lase ceva la fel de prețios ca dragostea lui. Încercă să-și imagineze cum ar fi dacă ar avea un copil cu el, o ființă care să depindă în întregime de ea, pe care s-o iubească și care să-i returneze dragostea necondiționat. Copilul ar fi crescut fără îndrumarea unui tată, dar la fel crescuse și ea, și cel puțin copilul ei va avea parte de dragostea nelimitată a unei mame. Avea multe de dăruit unui copil. Luc nu trebuia să afle. Ar fi putut să părăsească Londra și să se mute la țară. Își imagina deja o grădină cu locuri misterioase pe care un băiat cu părul negru să le exploreze.

Sunetul unei sirene o readuse la realitate. Îl refuzase pe Luc și-și ratase șansa. Și oricum, exista Bianca. De-a lungul săptămânilor în care lucraseră împreună, prietenia lor se transformase într-o relație pe care Sorrel și-ar fi dorit s-o fi avut și cu sora ei. Nu se îndoia că Bianca îl

iubea pe Luc și nu-și putea imagina cum ar putea să dea ochii cu ea, dacă ea și Luc deveneau amănți. Viziunea cu băiețelul cu ochi și păr negru dispăru și Sorrel începu să tremure, conștientă brusc de frigul și singurătatea din jurul ei.

Telefonul sună, dar accentul galez din vocea de la capătul firului îi domoli instantaneu tulburarea.

— Sorrel, poți să vii și după-amiaza asta?

Încercă să-și spună că sentimentul care o copleșise nu era dezamăgirea. Acceptă, deși Hywell refuză să-i spună motivul pentru care avea nevoie de ea. O oră mai târziu, descoperi ce era așa de important, în timp ce Molly, asistenta lui, o ajuta să îmbrace o rochie sofisticată din satin.

Era o rochie frumoasă, dar Sorrel protestă:

— De ce o probez eu, Hywel? Doar nu te aștepți să pozez și eu?

— Nu fi așa speriată, zâmbi Hywel liniștitor, o vei purta la lansare. E cadoul meu pentru că te-ai comportat ca un înger cât timp am lucrat împreună.

— Ai făcut-o pentru mine! Oh, Hywel. Era atât de emoționată, încât cu greu reuși să continue: nu știu ce să spun. cum să-ți mulțumesc.

— Nu se putea să porți creația unui alt designer, nu-i așa? Mi-ar fi dăunat imaginii dacă vedetei lansării nu i-ar fi plăcut hainele mele.

— Nu sunt eu vedeta, protestă ea, și-mi plac mult creațiile tale. De exemplu.

— N-am mai văzut asta până acum! Bianca apăruse pe neașteptate lângă ea și privea încruntată rochia pe care Hywel continua s-o aranjeze. Credeam că eu și Sarah ne vom ocupa de prezentare.

— Da, timp de câteva minute am crezut și eu c-a înnebunit, dar totul e în regulă, explică Sorrel râzând. Este rochia pe care o voi purta în ziua lansării. Nu e minunată? E atât de frumos din partea lui.

Cât timp vorbise, încercase să nu-l privească pe Luc, care stătea în cadrul ușii, dar nu se putu stăpâni. Ochii lui

erau extrem de posesivi.

— Așa e, spuse el liniștit. L-am rugat pe Hywel să creeze ceva special pentru Sorrel.

Fusese ideea lui Luc! Îi fu teamă s-o privească pe Bianca.

— Cred c-am terminat, Sorrel. Era prima oară când Hywel deschisese gura de când sosiseră ceilalți doi. Dacă tu crezi că poți să-mi acorzi și mie puțin timp. adăugă el sarcastic privind în direcția Biancăi.

— Dacă va fi gata până la cinci, când vin s-o iau, răspunse Luc în locul ei și, spre surprinderea lui Sorrel, Hywel îl privi cu furia unui animal al cărui teritoriu fusese încălcat.

— Voi fi gata, Luc. Ochii negri ai Biancăi păreau să-l roage să plece. După ce ușa se închise în urma lui, se întoarse către Hywel și-i spuse cu o voce rugătoare: e doar o întâlnire de afaceri. Am găsit un apartament și Luc mă ajută.

— Nu mă interesează problemele vieții tale amoroase, o întrerupse Hywel cu brutalitate. Molly. spuse el întorcându-se către asistentă, pregătește rochia roșie.

În timp ce Bianca, supusă, făcea ce i se indicase, el o întrebă pe Sorrel ce bijuterii se gândea să poarte la lansare, care să se armonizeze cu rochia creată pentru ea. Aruncară împreună o privire asupra desenelor și aproape în același timp întinseră amândoi mâna spre unul care înfățișa o pereche de cercei și un colier din opal.

— Vezi ce bine ne potrivim? remarcă el. Ce-ar fi să luăm cina împreună seara asta și să vedem ce altceva mai avem în comun?

Încercând să dea uitării privirea posesivă a lui Luc și să-i dovedească Biancăi că n-avea nicio intenție în ce-l privea pe bărbatul ei, Sorrel acceptă.

În ciuda pretenției lui că se potriveau de minune și că aveau multe în comun, Sorrel îl găsi preocupat, chiar mohorât, în seara aceea. Încercă să atace câteva subiecte de conversație, dar nu avu prea mult succes în a-l face să vorbească. Era pe cale să renunțe când îl auzi spunând

brusc:

— Apartamentul acesta nou al Biancăi. crezi c-o să locuiască împreună cu Amory?

De când Bianca spusese că se mută, Sorrel se lupta cu aceeași bănuială. În fața cuvintelor care creionau limpede o asemenea posibilitate, resimți o durere sfâșietoare. Se întrebă cu necaz de ce nu se mutaseră împreună mai curând. Poate că Bianca rezistase, sperând că se vor căsători mai întâi. Faptul că reușise s-o convingă să facă acest pas ar fi putut explica de ce părea că renunțase la gândul unei relații cu ea și n-o mai căutase.

— E foarte probabil, răspunse, încercând să pară indiferentă. Sunt foarte apropiați. E suficient să-i vezi unul lângă celălalt și să-ți dai seama.

— Atunci, de ce nu se căsătoresc? întrebă Hywel nervos. Nu face altceva decât să-i distrugă viața. O ține la dispoziția lui, dar o părăsește când are chef să alerge după altcineva. Dacă n-o iubește, de ce n-o lasă să-și construiască viața alături de altcineva?

Era atâta ardoare în cuvintele lui, încât Sorrel înțelese și-l privi plină de simpatie.

— O iubești, nu-i așa?

Hywel o privi dezarmat și o pată de roșeață apăru pe obrajii lui.

— E atât de evident?

— Deloc, doar acum am început să-mi dau seama. Se întrebă în sinea ei dacă nu cumva propria dragoste neîmpărtășită o făcuse oarbă la sentimentele lui. Ce bine ar fi fost dacă Bianca ar fi simțit la fel pentru el! S-ar fi rezolvat de la sine toate problemele care stăteau în calea unei relații cu Luc.

Își aduse aminte felul plin de entuziasm în care Bianca îi vorbise despre Hywel și încercă să-l încurajeze.

— Te place. Mi-a spus asta înainte de a te cunoaște.

— Mă place, repetă el posomorât. Am avut și eu impresia asta. Expresia ochilor lui deveni mai aspră și mâinile i se crispară pe pahar. La naiba! Eu vreau mai mult decât atât! Vreau să mă însor cu ea.

Sorrel se simți cuprinsă de un val de invidie. Să ai un bărbat ca Hywel care să-ți ofere atât de mult și să refuzi. Apoi invidia se stinse, fiindcă se plasă în locul Biancăi. Oricât de atrăgător era Hywel, și ea l-ar fi preferat pe Luc.

Un chelner veni la masa lor și Sorrel așteptă să plece ca să poată întreba:

— Bianca știe că vrei să te căsătorești cu ea? Poate că dacă ar ști, medită ea plină de speranță.

— Fă-mi o favoare! se grăbi Hywel să-i ucidă speranțele. Poate că sunt cam necioplit de felul meu, dar înțeleg anumite lucruri. Doar pentru că Luc n-o iubește suficient ca să se însoare cu ea, nu înseamnă că mă va accepta pe mine. Și apoi, cum aş putea încerca? Nu uita că el este cel care mă finanțează și vor trece ani buni până îmi voi putea plăti datoria.

Sorrel uitase.

— Așa că riști să pierzi nu numai fata pe care o iubești, dar și afacerea pe care o conduci.

— Ai priceput situația. Hywel dădu la o parte farfuria de supă de care abia se atinsese. Sperasem pentru o vreme. ezită un moment, dar apoi continuă: ieșeați împreună și am văzut că te sorbea din ochi.

— Ți-am spus, era vorba doar de publicitate, zise repede, sperând că roșeața care-i năpădisese obrajii va trece neobservată și nu-i va da de gol adevăratele sentimente.

— Mda. spuse el gânditor. Dar n-aș băga mâna în foc că Luc n-o să încerce să profite de situație. Credeam că Bianca are mai multă mândrie. Vreau să spun, știe despre celelalte femei cu care el se vede. A observat până și felul în care se uită la tine.

Sorrel îl privi, îngrozită.

— A spus ceva despre asta?

— Da. A zis că n-am niciun motiv să-mi fac scrupule în a ieși cu ea. Dar dacă își închipuie c-o las să se folosească de mine ca să-l facă pe el gelos.

Sorrel își simțea inima grea. Nu numai că Bianca observase atențiile lui Luc față de ea, dar și discutase despre aceasta cu Hywel.

— Părea supărată când ați vorbit despre mine?

— Era îngrozitor de furioasă, spuse el, și Sorrel gemu în sinea ei. Oricum, rămâne întrebarea dacă au de gând să locuiască împreună.

Erau amândoi preocupați de gândurile lor și nu se atingeau de mâncare. Sorrel înțelese situația și-l privi semnificativ pe Hywel. Acesta făcu un semn chelnerului. Amândoi refuzară desertul și optară pentru o cafea, dar înainte de a le fi adusă, un zgomot de pași le atrase atenția și ridicară privirile. Luc se îndrepta spre masa lor cu o expresie întunecată întipărită pe chip. Bianca se afla în urma lui.

Fără nicio introducere, Luc o prinse pe Sorrel de braț și o obligă să se ridice de pe scaun.

— Bianca vrea să-i vorbească lui Hywel, spuse aspru și o împinse pe fată spre scaunul rămas acum liber. Se întoarse și ieși din restaurant târând-o pe Sorrel după el.

— Luc, ce se întâmplă? De-abia pe trotuar reuși Sorrel să-l facă să se oprească, dar numai din cauză că el deschidea ușa mașinii ca s-o împingă înăuntru. Luc. Încercă Sorrel din nou să-i vorbească în momentul când se așează lângă ea. Nu poți face asta. Bianca părea foarte supărată când ai lăsat-o acolo.

— Firește că era supărată! o repezi el, și în fața furiei întipărită pe chipul lui, Sorrel dădu înapoi și nu mai spuse nimic. Mașina porni cu un scrâșnet puternic de roți. A trebuit să asculte cum bărbatul pe care-l iubește ți-a dat o întâlnire și să vadă cum îi făceai ochi dulci. Și nu e singura care e supărată.

Sorrel îl privi, uluită.

— Nu știi despre ce vorbești. I-am spus că toate întâlnirile noastre au fost trucuri publicitare...

— Doamne, cum poate o femeie inteligentă să fie atât de proastă! replică el grosolan. Vorbim despre Hywel. El e bărbatul pe care-l vrea, nu eu. Am încercat să te fac să înțelegi că nu este nimic între mine și Bianca. Acum vrei să taci și să mă lași să conduc?

Sorrel se conformă și se abținu să-i pună vreo

întrebare din cele care năvăleau asupra gândurilor ei. În plus, avea nevoie de toată energia ca să rămână pe scaun, fiindcă Luc conducea cu asemenea viteză, încât se aștepta din clipă în clipă să audă sirenele poliției.

Era atât de furios, încât în momentul în care intrară în apartament, Sorrel se grăbi să se depărteze de el. Doar după ce se simți într-o relativă siguranță, în spatele canapelei, îndrăzni să-l privească și să ceară o explicație.

— Poate că acum vrei să-mi spui ce se întâmplă și de ce te porți ca un nebun?

— Dacă mă port ca un nebun, e vina ta, răspunse furios, avansând spre ea. Ce urmărești întâlnindu-te cu Hywel? Ești a mea, ți-am spus acum câteva zile că ești a mea. Nu te las să te culci cu alți bărbați.

— Dar nu făceam asta, începu ea indignată. Luam cina, pentru Dumnezeu. Încercă să păstreze distanța dintre ei, la fel de alarmată pe cât era de mirată. Te rog, Luc. stai jos și să discutăm liniștiți.

Dar el continuă să avanseze.

— Oh, nu, mai întâi trebuie să te pedepsesc pentru chinul prin care m-ai făcut să trec săptămânile acestea, fără a mai pune la socoteală seara asta. O să discutăm, dar mai întâi vreau să te sărut pe îndelete.

Încercă să-l evite, încercă chiar să lupte cu el, dar nu putu să se elibereze din strânsoarea brațelor lui. Poate că începuse ca o pedeapsă, dar răspunsul instantaneu al corpului ei o trădă și scoase la iveală cât de mult avea nevoie de atingerea lui. O sărută pe gură, pe gât, în spatele urechii, și Sorrel simți cum orice gând de rezistență o părăsește.

— Luc. Reușise să se elibereze din îmbrățișarea lui cât să-i poată spune: Luc, nu vrei să-mi explici ce mi-ai spus în mașină? Despre Bianca și Hywel?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i de explicat? mârâi el, abandonând în silă explorarea gâtului ei. Dacă n-ai fi fost atât de grăbită să dai ascultare bârfelor și să tragi concluzii greșite, ai fi observat și singură că Hywel este cel pe care-l vrea. E nebună după el încă de când a lucrat

pentru el sezonul trecut, și credea că se descurcă destul de bine, până când ai apărut tu.

— Eu? Dar. Sorrel încercă să-și limpezească gândurile. Hywel m-a invitat în seara asta fiindcă tu și Bianca. Își aduse aminte brusc motivul pentru care Hywel era posomorât. Dacă Bianca îl iubește, atunci de ce se mută cu tine?

— Cu mine? Cine ți-a spus prostia asta?

— Dar. ai fost cu ea să vezi apartamentul și să vorbești despre chirie. Bianca așa a spus.

— Și mintea ta mică și murdară și-a închipuit imediat că ne mutăm împreună.

— Păi. știu cât de apropiați sunteți, se apără ea. Și chiar dacă n-aș fi văzut, toată lumea mi-a spus-o. Până și mama mea vitregă.

— Iar tu i-ai ascultat pe ei în loc să mă asculți pe mine! E adevărat, am luat-o pe Bianca sub aripa mea acum un an, dar n-am avut și n-am nici cea mai mică intenție în ceea ce-o privește. Tatăl Biancăi m-a desemnat drept custodele ei înainte de a muri, așa că înțelegeți acum de ce o ajutam să se mute? Trebuia să fiu acolo să autorizez eliberarea de fonduri pentru a plăti chiria.

— E adevărat? Privirea ei spunea clar cât de mult dorea ca lucrurile să stea astfel.

— Îți jur că e purul adevăr. Și dacă Hywel te-a invitat în seara asta, ca să se răzbune pe Bianca, tu de ce-ai acceptat, draga mea? Să îndrăznesc să sper că voiai să mă pedepsești?

Sorrel nu putu să răspundă nimic, dar culoarea care puse stăpânire pe obraji ei reprezenta o recunoaștere suficientă. El observă și o luă din nou în brațe.

— Ți-am spus că ești a mea și am vorbit serios. Ți-am promis și că vom fi împreună și n-am de gând să mai aștept.

Simți cum un val de căldură o cuprinde. „De ce nu?” se întreabă în sinea ei, în timp ce-și simțea corpul tânjind după împlinirea pe care doar acest bărbat i-o putea oferi. Se lăsă pradă dorinței, refuzând să mai gândească, să mai

trăiască altfel decât în abandonul clipei prezente. Măinile, ochii și gura mângăiau și explorau, în timp ce două corpuri se uneau într-o comuniune veche de când lumea, dar nouă de fiecare dată când era trăită.

Brățele lui încă o înlănțuiau posesiv, în timp ce-și îngropă fața în părul ei.

— Nu cred c-o să mă satur vreodată de tine, Sorrel. Mă lași să rămân cu tine noaptea asta?

Sorrel închise ochii, dorind să spună „da”, tentată peste puterile ei de a mai face încă o dată dragoste cu el. Dar deja îndoielile privind natura adevărată a relației lui cu Bianca reîncepuseră să apară. Îl lăsase s-o convingă că Bianca îl dorea pe Hywel, fiindcă dorise să fie convinsă. Oare nu-i spusese aceasta numai ca să-i învingă ezitățile? Se lăudase într-o zi că vor fi împreună și nu era un bărbat care să accepte ușor o înfrângere.

— Crezi că e o idee bună? Dacă Bianca încearcă să te contacteze în noaptea asta?

— Atunci o să afle că nu sunt acasă.

— Da, dar va bănuî unde... Știe că m-ai condus acasă, așa că va înțelege că ai rămas...

El o privi și începu să se încrunte.

— Credeam c-am rezolvat problema Biancăi. Țin la ea, dar nu într-un fel care să conducă la o legătură romantică.

— Poate că tu așa simți, dar. Îl privi cu ochii cuprinși subit de panică. Hywel mi-a spus în seara asta c-a vorbit cu Bianca despre atracția ta față de mine și că a fost furioasă. N-ar fi fost furioasă dacă n-ar fi fost geloasă, nu-i așa? Și dacă e geloasă, înseamnă că ceea ce simte pentru tine nu e doar o simplă prietenie.

— Ce conștiință incomodă poți să ai, răspunse Luc iritat. De ce-ți pasă ce simte Bianca?

— Îmi pare rău dacă ți se pare incomodă, dar îmi pasă de Bianca. O să mai lucrăm împreună câțva timp și mi-ar plăcea să rămânem prietene. M-am atașat foarte tare de ea. Ea. este așa cum mi-aș fi dorit să fie sora mea.

El oftă și se ridică fără să spună un cuvânt. Se duse

în camera de toaletă și se întoarse purtând halatul ei.

— Un halat bărbătesc? întrebă el.

— Cele pentru femei sunt prea scurte pentru mine.

Luc.

— Ai un alt halat? o întrerupse el.

— Da, în dormitorul meu, dar.

El începuse să urce scara în spirală și când se întoarse, îi întinse un halat de culoarea piersicii.

— Pune-l pe tine. Va dura ceva timp.

În timp ce se îmbrăca, el merse la fereastră și privi în noapte.

— Din cauza locului pe care Bianca îl ocupă în viața mea, a trebuit să renunț la mai multe relații, dar este pentru prima dată când are importanță.

Sorrel îl privi și înțelese că în sinea lui se dădea o bătălie. Părea că luase o hotărâre, fiindcă reveni în fața ei și o cuprinse de umeri. Îi spuse, privind-o în ochi:

— Vreau să-mi promiți că ceea ce-ți voi spune va rămâne între noi.

Capitolul 10

Privirea și vocea lui o convinseseră că ceea ce urma să-i spună era foarte important pentru el.

— Tot ce-mi vei spune. poți să fii sigur că va rămâne în continuare un secret.

— Am încredere în tine, răspunse el blând. Tu vei putea înțelege. O făcu să se așeze pe canapea și o luă în brațe. Nu știu dacă știi, dar Amoroso este numele meu de familie. Bunicii mei s-au născut în Italia, dar au venit în Marea Britanie și s-au căsătorit aici. Astfel, tatăl meu s-a născut și a crescut aici, a fost educat la o școală englezească și apoi a urmat universitatea. Considera că este mai degrabă englez decât italian, așa că și-a schimbat prenumele de Giovanni în John. Știa că un nume străin reprezenta un dezavantaj social și pe lângă banii și reputația familiei noastre, dorea și un loc de vază în societatea britanică. A reușit asta când s-a căsătorit cu mama mea, fica cea mai mică a unui duce.

Sorrel îl asculta fascinată și, deși nu înțelegea unde

voia să ajungă, ce legătură aveau toate acestea cu dorința ei de-a n-o răni pe Bianca, se abținu să-l întrerupă.

— Nu-mi amintesc foarte bine modul în care a decurs căsătoria părinților mei când eram copil, dar știu că aveau probleme. Tata era dezamăgit că nu mai avea alți copii. Părea că vrea să rămână credincios mamei, dar poate că sângele lui italian era mai puternic decât credea.

Într-una din călătoriile lui la Roma s-a îndrăgostit de o tânără femeie italiancă, dar fiind catolic, divorțul nu era posibil. În plus, ce motiv îi dăduse mama s-o părăsească? Poate că nu fusese o căsătorie din dragoste, dar i-a fost întotdeauna o soție bună. Așa c-a adus-o pe femeia aceea în Marea Britanie și timp de mulți ani a dus o viață dublă, vizitându-și amanta ori de câte ori putea. Avea întipărită pe față o puternică expresie de dispreț și Sorrel se întrebă dacă nu cumva aceasta era cauza pentru care era refractar unei legături cu o singură femeie. Poate se temea că, asemenea tatălui lui, nu era capabil să rămână fidel.

— Tu știai despre cealaltă femeie?

— Am aflat când aveam douăzeci și cinci de ani. Tata a suferit un atac ușor, dar s-a speriat înțelegând cât de vulnerabilă era Gianetta lui. Voia să-i lase o moștenire, dar fără să fie trecută în testament, pentru a n-o răni pe mama. Așa c-a fost nevoit să-mi spună adevărul.

Sorrel înțelese cât de șocat trebuie să fi fost și-i atinse mâna în semn de consolare. El o prinse și o strânse puternic.

— Nu numai că mi-a spus despre femeia pe care o iubise atât de mult timp, continuă calm, dar mi-a spus și despre fiica ei, care atunci era doar la școală. Fiica ei. și a lui.

Sorrel îl privi uluită, fiindcă începuse să înțeleagă.

— Bianca! exclamă ea.

El aprobă din cap.

— Tata și-a revenit și a mai trăit încă șapte ani, iar după moartea lui am devenit tutorele ei. Sănătatea mamei ei începuse să se deteriorareze, și eu eram singura familie pe care o avea. Așa că vezi, draga mea, putem fi împreună

fără să ne temem c-o rănim pe Bianca. Firește, ținem mult unul la altul, dar numai ca frate și soră.

— Mama ta nu știe nimic?

— Nu, și nu trebuie să afle vreodată. L-a iubit până în ultima clipă și ar fi o cruzime să-i fie distruse iluziile acum.

Sorrel aprobă în tăcere.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, Luc. Se simțea foarte mândră că avusese încredere în ea, mândră că-i încredințase un secret pe care doar el și Bianca îl mai știa. Un moment, simți că-și pierde simțul rațiunii, fiindcă se gândise că acest secret putea fi încredințat doar unei femei pe care o iubea. Se grăbi să abandoneze acest gând, fiindcă se temea să nu-și pună prea multe speranțe în relația lor. Nu știa ce-i rezerva viitorul, dar prezentul îi aparținea. Atâta timp cât reușea să nu-și piardă capul.

— E foarte târziu, Luc. îi citi pe față dezamăgirea și se întrebă dacă mai fusese vreodată indus în eroare de o femeie. Continuă zâmbind: desigur, ești binevenit să-ți petreci noaptea pe canapeaua mea. Eu aveam de gând să mă duc în pat. și, de fapt, speram c-ai vrea să mă însoțești.

Se ridică în picioare și o luă în brațe.

— Mă tachinezi, vrăjitoare mică. Se îndreaptă spre scara în spirală în timp ce ea i se agăță de gât.

— Luc. nu! Nu mă poți duce până sus, o să ne rupem gâturile. Și chiar dacă reușim să ajungem teferi. n-o să mai poți face mare lucru după aceea.

— Te îndoiești de virilitatea mea, da? în ciuda temerilor ei, ajunseră cu bine sus.

Nu va trăi decât prezentul și va încerca să profite la maximum de fericirea pe care i-o oferea. Va fi recunoscătoare fără să ceară imposibilul. Va avea destul timp, după ce va fi părăsită, să se tortureze cu ideea unui viitor din care el nu va face parte. Pentru moment îi aparținea. îl va iubi și-l va prețui așa cum nimeni n-o făcuse și n-o va mai face, și va fi fericită atâta timp cât va dura.

* * *

Dură numai două săptămâni și jumătate. Zile magice,

în care fiecare clipă conta. Se simțea plină de energie și de creativitate, în ciuda nopților pasionale. Obişnuiau să doarmă la ea, fiindcă Sorrel se simțea jenată de prezența, chiar discretă, a servitorului său. Întârziau mereu la muncă, fiindcă Luc nu voia să se dea jos din pat, iar ea era doar prea dornică să mai rămână.

După cum Luc prevăzuse, Bianca se arătă încântată de relația lor.

— Un truc publicitar! Știam de la început că sunteți făcuți unul pentru celălalt. Oftă, necăjită. Poate dacă Hywel ar vedea cât sunteți de fericiți împreună, ar înțelege, în sfârșit, că ne putem vedea fără să-l supărăm pe Luc.

Lansarea se apropia și Sorrel nu avu când să-l mai vadă pe Hywel și să analizeze modul în care decurgea relația lui cu Bianca. Era atât de prinsă de treburi, încât făcu greșeala să decidă să se ocupe de problema aceasta după lansare.

Ziua cea mare sosi. O zi frumoasă și însorită de mai, în care nu mai îndrăzniră să lăncezească în pat.

— Emoții? întrebă Luc, surâzând bine dispus.

— Destule. Dacă nu le plac creațiile mele? Toate clientele tale elegante, toți partenerii tăi de afaceri.

— O să se repeadă asupra lor, n-am nicio îndoială. Își plimbă mâna de-a lungul coapsei ei și continuă vesel: atâta timp cât nu mă dai uitării, după ce devii faimoasă.

Simțurile o năpădiră la atingerea lui. Ar fi vrut să-i spună că niciodată nu va mai putea simți pentru cineva ce simțea pentru el, dar știa că remarca lui glumeață nu cerea un răspuns atât de serios.

— De parcă faptul că vei deveni celebră ar avea vreo importanță, când nu trebuie decât să mă privești.

Nu se supără în fața acestui comentariu voit înfumurat. Știa că nu-și putea desprinde ochii de el, indiferent câte persoane se aflau în jurul lor. Nu era neliniștită de acest lucru, fiindcă, cel puțin deocamdată, și el se comporta la fel.

Lansarea urma să aibă loc într-un hotel la modă și

pretutindeni părea să domnească haosul. Se făceau aranjamentele finale: iluminarea, tapetarea podiumului, aranjarea florilor și a scaunelor. În spatele scenei, dezordinea era și mai mare.

— Hywel trebuie să-și iasă din fire la fiecare lansare, îi spuse Bianca oftând, deși parcă de obicei nu e chiar atât de enervant.

— Să înțeleg că încă nu s-au lămurit lucrurile între voi? întrebă Sorrel cu simpatie în glas și Bianca îi răspunse trist:

— Sunt oricum, dar numai lămurite nu. Nu reușesc deloc să-l conving că Luc nu m-a ajutat cu apartamentul în scopul de a ne muta împreună.

— Poate când mergem să sărbătorim, în seara aceasta, vom reuși să-l convingem, spuse Sorrel încurajator.

Nu mai avură timp să discute în ce mod vor acționa. Venise timpul să se schimbe în rochia pe care Hywel o crease special pentru ea, deși în timpul spectacolului propriu-zis, urma să rămână ascunsă în spatele cortinei și să se asigure că modelele purtau bijuteriile potrivite.

Următoarea oră trecu într-un ritm amețitor. Fiecare apariție a modelelor era întâmpinată cu aplauze. Nu era nicio îndoială că lansarea era un succes. Când, la final, Hywel își făcu apariția, fu întâmpinat de un ropot unanim de aplauze.

Tatăl ei fu printre primii care se apropie de ea s-o felicite și până și Marcia făcu un efort și o sărută pe obraz. Chelnerii începură să aducă șampanie și atmosfera deveni relaxată. Primise atâtea felicitări, încât până când mulțimea se mai rări, rămăsese fără formule de mulțumire.

— Un adevărat triumf și, grație lui Luc, revista mea va fi prima care va scrie despre asta. Sorrel o recunosc pe Miriam Gee, redactorul care-i luase interviul.

— Da, încă nu mi-am revenit, recunosc ea, puțin amețită de succes.

— Sunt sigură că nu. Miriam zâmbi ironic când continuă: Luc e un amant fantastic, nu-i așa? Știe să facă o

femeie să se simtă deosebită. Păcat că nu prea durează.

Sorrel o privi uluită. Nu se așteptase la un asemenea atac meschin și, deși știa că Miriam vorbea astfel numai din cauza ciudei, nu se putu opri să nu simtă un fior de gelozie. Ar fi vrut să fie singura femeie care să fi contat pentru Luc. Nu putu găsi un răspuns în timp util și Miriam se grăbi să profite de uimirea ei pentru a mai lansa o săgeată:

— Nu cred că te-a prezentat mamei lui, nu-i așa? Aluzia era evidentă și nu mai era nevoie să spună cu voce tare că un bărbat nu-și prezenta amanta curentă mamei lui. Sorrel se abținu să răspundă ceva și Miriam continuă, învingătoare: lasă-mă să-ți fac cunoștință cu ea.

Înainte ca ea să poată spune ceva, o prinse de încheietură și făcu ușor cu mâna în direcția unei doamne cu părul alb, îmbrăcată distins. Sorrel se uită disperată după Luc, dar acesta discuta cu niște clienți japonezi și nu privea în direcția ei.

Deja era prea târziu. Miriam spunea suav:

— Lady Anne, pot să v-o prezint pe Sorrel Valentine, talentatul designer care a creat bijuteriile pentru această lansare?

— Putem să lăsăm la o parte formalitățile, doamna Amory e destul pentru mine. Doamna cu părul alb se întoarse în direcția lui Sorrel și-i zâmbi amabil. E o colecție foarte originală, domnișoară Valentine. Am privit-o cu atenție și cred că voi discuta cu fiul meu în privința câtorva piese.

Sorrel răspunse cum se cuvenea. Îi plăcuse amabilitatea doamnei Amory, dar știa că ocupa o poziție prea precară în viața lui Luc, pentru a-și putea permite să se aventureze prea departe.

— Și hainele, continuă doamna Amory la fel de entuziasmată. Deja știu una pe care aș vrea s-o comand. Am încercat să-l găsesc pe domnul Rees și să-i spun, dar pare să fi dispărut cu totul.

— L-am văzut îndreptându-se spre încăperea din spatele scenei, spuse Miriam Gee. Zâmbi la fel de ironic ca

înainte, și reluă: cu Bianca. Păreau că se ceartă.

Sorrel se grăbi să profite de ocazie și se îndepărtă spunând:

— Mă duc să-l caut.

Doar când ajunse lângă cortină, își dădu seama că mama lui Luc venise după ea. Din locul în care se aflau îi puteau auzi foarte bine pe Bianca și pe Hywel certându-se.

— De ce mă chinui? Chiar crezi că nu-i sunt loial lui Luc, după tot ce a făcut pentru mine? Fără el n-aș fi reușit niciodată. Nu pot să-i iau femeia.

— Pentru a suta oară, nu sunt femeia lui, strigă Bianca și lacrimile se făcură simțite în vocea ei. Tu n-ai văzut că n-are ochi decât pentru Sorrel?

— Așa că vrei să te folosești de mine ca să-l faci gelos, răspunse Hywel disprețuitor.

Obrajii lui Sorrel luară foc și se întoarse spre doamna Amory, cu speranța s-o convingă să plece de acolo, dar aceasta păru că rămâne ținută locului, când vocea îndurerată a Biancăi se auzi din nou:

— Gelos? Cum să fie gelos din moment ce e fratele meu?

Sorrel o văzu pe doamna Amory pălind. Biata femeie începuse să tremure, dar vocile continuau să se audă.

— Fratele tău! Hywel părea la fel de șocat ca cele două femei care le ascultau discuția.

— Oh, Doamne! Bianca reluă printre suspine: avem același tată. Nu trebuie să spui nimănui. Luc nu m-ar ierta niciodată dacă mama lui ar afla.

Doamna Amory gemu și începu să se clatine pe picioare. Sorrel se temu c-o să leșine și se grăbi s-o susțină.

— Doamnă Amory. Nu știu cum să continue, dar, din fericire, vocile scăzură în intensitate și nu se mai auzeau cu atâta claritate. Singurul gând care-i veni în minte fu că trebuia s-o ducă pe doamna Amory de acolo, înainte ca Bianca s-o vadă și să înțeleagă ce făcuse.

— Nu poate fi adevărat. nu poate fi adevărat. Era tot ce femeia zdrobită de durere putea spune.

— Cu siguranță, nu este, încercă Sorrel s-o liniștească și reuși s-o conducă la una din ușile laterale care dădeau în camera principală.

— Luc. chemă ea cu o voce stinsă și el se apropie imediat de ele.

— Ce s-a întâmplat? Se uită uluit la ea și Sorrel bănuie că trebuia să fie mirat să-și vadă mama alături de amantă. Dar acum nu era cel mai bun moment pentru explicații.

— Mama ta. Doamna Amory nu se simte bine, răspunse ea încet. Nu se putea împiedica să nu se simtă vinovată pentru ce se întâmplase.

— Mamă? îngrijorarea se făcu imediat simțită în vocea lui.

— Du-mă acasă, Luc, spuse doamna Amory printre lacrimi.

— Desigur, mamă. O luă de umeri și-i aruncă o privire neliniștită lui Sorrel. Ne vedem mai târziu. O conduse încet pe mama lui afară din încăpere.

Sorrel îi privi plecând. Nimeni nu știa că momentul ei de glorie apusese și că trebuia să facă un efort ca să reușească să fie politicoasă cu cei care încă mai veneau s-o felicite.

Tatăl ei îi prezentă un om de afaceri din New York, un anume Seth Dewis, proprietar al unei companii rivale cu Amoroso. Sorrel îl ascultă cum încerca s-o convingă să semneze un contract cu el, dar cu greu reușea să-i răspundă coerent. Stătea încordată, pândind intrarea. Trecuse o oră de când Luc plecase cu mama lui și încă nu se întorsese. În cele din urmă, ca să scape de omul de afaceri care începuse s-o obosească, îi acceptă cartea de vizită și-i promise să-l sune dacă se va afla vreodată în New York.

Într-un final, oamenii de afaceri, reporterii și toate persoanele venite să asiste la lansare, plecară. Sorrel tocmai supraveghea împachetarea bijuteriilor, când îi văzu pe Bianca și Hywel apropiindu-se. Se țineau de mână și păreau atât fericiți, încât înțelese imediat că lucrurile se aranjaseră pentru ei. Simți însă o strângere de inimă când

se întrebă cu ce preț.

— Colecția a fost un succes. Felicitări, Hywel.

— Duble felicitări, Sorrel, completă Bianca, strălucind de fericire. Hywel m-a cerut de soție. Aruncă o privire prin încăpere și întrebă: unde e Luc? Vreau să-i spun și lui vestea cea mare.

— A plecat cu mama lui. i s-a făcut rău și a dus-o acasă. Nu se simțea în stare să le umbrească fericirea și evită să spună mai mult.

— A plecat! Asta e. O să-i spunem în seara asta, când mergem să sărbătorim.

Se îndoia că Luc va avea chef să iasă în oraș în seara aceea. Spera din toată inima că atunci când mama lui îi va povesti despre modul în care aflate de adulterul defunctului ei soț, nu se va supăra atât de tare încât să-și compromită relația cu Bianca.

— Cred c-ar fi mai potrivit să rămâneți singuri în seara asta, răspunse ea și reuși să adopte un ton glumeț. Mă bucur mult pentru amândoi. O îmbrățișă pe Bianca și-l sărută prietenește pe obraz pe Hywel.

Ei nu protestară, fiind prea absorbiți de noutatea fericirii lor. Nu se împotriviră prea tare nici când Sorrel refuză oferta lor de-a o duce acasă și optă pentru un taxi.

Când ajunse în apartamentul ei, primul lucru pe care îl făcu, fu o baie fierbinte. Începu să se relaxeze și rememoră evenimentele acelei zile. Se întrebă dacă Luc va veni în seara aceea, dar își aminti când de mult ținuse ca mama lui să nu afle adevărul despre Bianca și ajunse la concluzia că nu trebuia să-l aștepte. Fusesse o zi agitată și obositoare. Ieși din cadă și se duse să se culce.

Trecuse de ora zece când auzi un zgomot de cheie în ușă. Coborî scările și-l văzu pe Luc intrând. Părea atât de îndurerat, încât inima i se strânse din cauza sentimentului de vinovăție. Se apropie de el și-l întrebă îngrijorată:

— Cum se simte?

— A trebuit să ia o groază de calmante, de parcă ți-ar păsa. O prinse de brațe și o întrebă furios: de ce? De ce ai făcut asta?

Se așteptase să fie supărat pe ea pentru rolul involuntar pe care-l jucase în evenimentele care duseseră la o asemenea umilire a mamei lui, dar brutalitatea lui neașteptată o făcu să dea înapoi. Îi spuse încet:

— Știu că nu voiai să vorbesc cu mama ta. Adică, era evident că nu voiai să mă prezinți, dar.

— De asta ai făcut-o? Ochii lui o priveau cu groază și furie. Din cauză că nu ți-am făcut cunoștință cu mama?

Sorrel se clătină pe picioare. Cum putea să se uite la ea cu atâta ură?

— N-am căutat-o intenționat. Miriam Gee e cea care a insistat să mă prezinte și.

— Și ai profitat de ocazie ca să te revanșezi și să-mi trădezi încrederea, termină în locul ei și fața i se strâmbă într-o expresie de dezgust, care o făcu să se înfioare.

Începuse să înțeleagă ce o acuza c-ar fi făcut. Probabil că mama lui nu fusese în stare să-i spună ce se întâmplase cu adevărat și el trăsesese concluzia că fusese vina ei.

— Luc, doar nu crezi că eu i-am spus!

— Cine altcineva? Eu n-am făcut-o și nici Bianca n-ar face așa ceva. În afară de noi doi, doar tu mai știai. Erai cu ea când am găsit-o în stare de șoc.

Palidă și uluită, Sorrel nu putu să răspundă imediat, iar el continuă necruțător:

— Ce prost am fost să am încredere în tine! Și pentru ce? Pentru câteva săptămâni de acces la corpul tău.

Știuse de la început că relația lor va fi una temporară, dar să-l audă vorbind cu atâta cruzime, să-l vadă privind-o cu atâta dispreț, era prea mult. Ceea ce pentru ea fusese expresia celei mai pure iubiri, pentru el nu însemnase decât triumful unei dorințe. N-o iubea, nu conta pentru el, nu era decât o altă femeie dintr-un lung șir, și aveau să urmeze și altele după ea. Voia să-i spună că se înșela, că nu greșise față de el, dar la ce bun? Nu era nimic de păstrat, nimic care să merite să fie salvat.

Era doar amanta lui, o amantă pe care tot ar fi părăsit-o, mai devreme sau mai târziu. Bianca era sora lui

și relația cu ea era mai importantă. Dacă îl iubea cu adevărat, putea să mai facă un ultim lucru pentru el: să salveze acea relație. Alese să nu se apere. Nu va spune nimic. N-o va trăda pe Bianca.

— De ce-ai făcut-o? Ce sperai să câștigi? Vocea lui conținea la fel de multă furie ca înainte, dar Sorrel avu impresia că detectează și altceva. Ceva ce părea a fi durere.

— A fost un accident. Cuvintele îi scăpară în ciuda voinței ei.

— Un accident! O privi cu dispreț. Ce anume a fost accidental în a-i spune mamei mele că Bianca e copilul nelegitim al soțului ei?

Sorrel nu răspunse. N-ar fi avut cum să se apere decât trădând-o pe Bianca. Tăcerea ei părea că-l scoate din sărite. Veni spre ea și o prinse de bărbie, forțând-o să-l privească. Îl iubea chiar și când arăta atât de furios și nu reuși să-și ascundă durerea când îl privi.

— Cum poți să arăți așa? Ca un suflet răătăcit, care tânjește să fie descoperit... Credeam că aveam o relație bună, dar încep să cred c-am avut noroc și că scap tocmai la timp. Poate că tatăl tău n-are nicio vină. Poate c-ai stricat și relația aceea.

Sorrel închise ochii. Nu mai putea îndura să-l vadă atât de pornit împotriva ei. Degetele lui o strângeau tot mai puternic și începu să se teamă că va leșina din cauza durerii.

— Apără-te, naiba să te ia! Era ceva deosebit între noi, așa că dă-mi o explicație pe care s-o pot accepta.

Chiar dacă ar fi dorit să-i spună ce se întâmplase cu adevărat în după-amiaza aceea, tot n-ar mai fi reușit acum. Nu mai putea vorbi și când el îi dădu în sfârșit drumul, simți cum ametește din cauza sângelui care reîncepuse brusc să circule.

— Nu te pot înțelege. Părea năucit și îndurerat. Părea înfrânt. O privi încă o dată și-i aruncă ceva la picioare. Erau cheile pe care i le dăduse: de la ușa de la intrare și de la apartamentul ei. Spune-i lui Charlie, din partea mea, că

s-a înșelat. Nu e nimic care să merite să fie descoperit în spatele măștii tale.

Auzi ușa trântindu-se și pașii lui care se depărtau. Ridică mecanic cheile de pe podea și le privi fără să le vadă. Mișcându-se la fel de greu ca o femeie bătrână, merse până la ușa și stinse lumina. Întunericul inundă camera. Se terminase. Minunata și fragila ei fericire fusese distrusă. Se ghemui pe canapea și se lăsă în voia durerii care îi ardea sufletul.

Capitolul 11

Soarele strălucea în spatele draperiilor trase. Sorrel nu observă. Nu se putea mișca. Se afla în aceeași poziție de când plecase Luc.

Vocea lui Tammy se auzi în spatele ușii de la intrare și Sorrel înălță capul. Încercă să se ridice, dar nu reușea să se țină pe picioare. Sângele începuse să circule din nou și-și simțea corpul străbătut de înțepături. Ajunse clătinându-se la ușa și o deschise.

— Știi cât e ceasul? întrebă Tammy. Doamne! O privi pe Sorrel și rămase înmărmurită în fața palorii chipului ei. Arăți ca naiba! Ești bolnavă?

— Doar o durere de cap, răspunse Sorrel în silă. Astăzi nu mă duc la lucru.

— Atunci, îmi pare rău că te-am deranjat. N-am auzit niciun zgomot și. Ezită înainte de a continua: Luc a plecat la firmă?

— Nu. n-a rămas noaptea asta la mine. Îi venea greu să vorbească. Își ridică gulerul halatului de teamă că vânătăile de pe bărbie erau prea vizibile și se forță să continue: Luc și cu mine. ne-am despărțit.

— V-ați despărțit! Ochii lui Tammy se măriră în semn de neîncredere. Fii serioasă! Recunosc un bărbat îndrăgostit când îl văd. Vrei să spui că v-ați certat? Eu și Charlie ne certăm mereu, dar n-are nicio importanță.

Sorrel clătină din cap. Tammy avea intenții bune, dar în clipa aceea nu se simțea în stare să stea de vorbă cu ea.

— A fost mai mult decât o ceartă. Nu mai suntem împreună. Văzu că Tammy era pe cale să spună ceva și

continuă repede: te rog, nu vreau să vorbesc acum despre asta. Am nevoie să fiu singură, mă înțelegi, nu-i așa?

— Dacă ești sigură. Încuviință Tammy în silă, îngrijorată cu adevărat acum.

— Da, sunt sigură. Reuși să închidă ușa înainte ca primele lacrimi să i se prelingă pe obraji. Se urcă în dormitor și se strecură sub plapumă.

Timp de trei zile, Sorrel nu ieși din apartamentul ei. Respinse încercările lui Tammy de a o consola, pretinzând că lucrează. De fapt, stătea la masa de lucru și privea în gol. Dacă zilele erau grele, nopțile erau pur și simplu cumplite. Nu putea dormi și se răsucea întruna în așternut. Tânjea după Luc, după atingerea lui, după împlinirea pe care numai el i-o putea dăruia. Începuse să slăbească. Tammy observă și încercă să intervină.

— Nu mai poți continua în felul acesta, Sorrel, îi spuse ea într-un final. O să te îmbolnăvești și niciun bărbat nu merită asta, nici măcar Luc Amory. Nu vreau să mă amestec, dar nu crezi c-ar fi mai bine să vorbești despre asta, în loc să ții totul în tine?

Nu putea să-i spună lui Tammy adevărul, dar nici nu voia s-o mintă. Încercă să se eschiveze:

— Să spunem c-am iubit fără măsură și fără minte, spuse zâmbind trist. Știa însă că Tammy avea dreptate. De două ori Bianca și o dată Hywel o sunaseră, dar le spuse că era prea ocupată ca să-i vadă. Nu putea însă continua în felul acesta și știa că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să încerce să-și refacă viața. Nu putea risca să-i vadă pe Bianca și pe Hywel, dar cel puțin putea să-i liniștească pe Tammy și pe Charlie.

— N-a murit nimeni din cauza unei inimi frânte, spuse ea, și încercă să suradă. O să-mi treacă, dar, pentru început, ce-ar fi să veniți la mine și să cinăm împreună în seara asta? Măcar pentru câteva ore se va gândi la altceva în afară de Luc. Tammy acceptă, ușurată.

Dimineața următoare începu să lucreze la ora nouă. Avea mult de lucru și petrecu următoarele două săptămâni în atelier. Uneori rămânea și noaptea să lucreze. Când

simțea că era prea obosită, mergea să se plimbe prin muzee. Era singurul lucru pe care-l putea face ca să scape de amintirea lui Luc. Apartamentul părea să păstreze urme ale prezenței lui și se trezea asaltată de amintiri când se aștepta mai puțin. În plus, Bianca o suna întruna și se temea să-i vorbească. Era mai bine să n-o mai vadă, altfel va fi nevoită să-i spună ce se întâmplase și ea va încerca să îndrepte lucrurile. Mai ales asta voia să evite. Relația ei cu Luc nu mai putea fi salvată, chiar dacă el ar fi aflat adevărul, și nu voia ca și cea cu Bianca să fie distrusă.

Încercă să nu se mai gândească la el, să-și umple timpul cu lucruri care nu aveau legătură cu dragostea lor, dar păstrase tot timpul speranța ascunsă că ar putea fi însărcinată cu copilul lui. În ziua când Bianca reuși, în sfârșit, s-o prindă la telefon, și această ultimă speranță se spulberase. În dimineața aceea, crampele familiare îi dăduseră a înțelege că nu va avea un copil, că nu exista nimic care să mai facă vreo legătură între ea și bărbatul pe care-l iubea.

Era atât de copleșită de durere, încât n-o auzi pe Tammy intrând. O luă în brațe și Sorrel reuși să plângă. Era în brațele unei prietene, cea mai bună și mai apropiată din câte avusese vreodată, și-și putea permite să dea frâu liber durerii. Tammy rămase lângă ea până când suspinele și lacrimile încetară. Între timp, simpatia ei pentru Sorrel se transformase în furie pentru bărbatul care o făcuse să sufere astfel.

— Aș fi în stare să-l omor. Cum poate să-ți facă așa ceva?

— Nu e vina lui, reuși ea să îngaima.

— Dar. credeam că l-ai văzut și că v-ați certat din nou. Altfel nu văd de ce ai fi atât de supărată. Era o notă întrebătoare în cuvintele ei.

— Nu, nu l-am văzut, șopti Sorrel.

— Aș vrea să știu ce s-a întâmplat, oftă Tammy. E ceva mai important decât dorul după el, nu-i așa?

— Nu. nu sunt însărcinată.

— Nu ești însărcinată? Majoritatea femeilor ar fi

recunoscătoare pentru asta, sugeră Tammy precaută, fără să înțeleagă încă.

— Aș fi vrut să fiu. să am ceva de-al lui. Vocea i se pierdu printre suspine și reîncepu să plângă.

Tammy o luă iar în brațe și nu mai spuse nimic. Rămase întreaga dimineată cu ea și ar fi anulat o întâlnire importantă dacă Sorrel n-ar fi insistat că se simțea mai bine. De fapt, ajunsese la o stare de imobilitate a gândurilor și a simțurilor. Când telefonul sună, răspunse fără să-și dea seama ce face.

— Sorrel! Vocea Biancăi avea o notă de triumf. În sfârșit, am reușit să dau de tine. Ce se întâmplă cu tine și cu Luc? N-am putut să dau nici de el.

— Eu. noi. Sorrel se întrerupse, neștiind cum să-i explice. Am fost foarte ocupată. În ceea ce-l privește pe Luc. nu l-am mai văzut din seara lansării.

— Nu l-ai văzut? Vocea Biancăi părea neîncrezătoare. Dar atunci, unde e? Ce face? Nu răspunde nimeni la el și am presupus că era cu tine.

— Trebuie să știi că Luc mai are și alte femei în afară de mine, reuși să răspundă cu greutate.

— Fii serioasă! L-am văzut alături de multe alte femei și nu le privea cum te privește pe tine.

Se așternu o clipă de tăcere, fiindcă Sorrel nu reuși să găsească nimic de spus. Bianca păru că înțelege că se întâmplase ceva rău și o întrebă brusc:

— A intervenit vreo scorpie invidioasă între voi? Sorrel.

— Nu! Se temea să ajungă cu discuția la ideea unei influențe exterioare. N-a intervenit nimeni între noi. Noi. nu ne mai vedem, atâta tot. Am hotărât să ne despărțim.

— Nu cred! Era atât de fericit. și dacă ați hotărât să vă despărțiți de comun acord, atunci de ce nu vorbește nici cu mine? încă n-am reușit să-i spun despre Hywel și mine. E ceva ce-mi ascunzi și vreau să știu ce. Vin imediat la tine.

— Nu! Panica o cuprinse și încercă disperată să găsească o scuză care să stea în picioare. Mă întâlnesc cu

un client într-o oră și. În momentul acela veni ideea salvatoare și Sorrel înțelese că nici măcar nu va trebui să mintă. O să plec în străinătate.

— În străinătate? Bianca păru uluită și Sorrel profită de ocazie:

— Da. Am hotărât să semnez un contract cu o companie din New York.

— Dar ai un contract cu Luc. Nu poți să-l părăsești astfel. Nu înțeleg nimic. Sorrel, credeam că suntem prietene.

Cuvintele acestea nu făceau decât să-i îngreuneze situația. Da, ar fi vrut să fie prietene, ar fi vrut să fie ca două surori.

— Îmi pare rău, spuse încercând să-și înăbușe un hohot de plâns. Fii fericită, Bianca.

Închise telefonul și-și cuprinse fața în palme. Stătu mult timp așa. În cele din urmă, se ridică și începu să caute cartea de vizită pe care i-o dăduse Seth Dewis. Poate că acesta era răspunsul: o nouă țară, o nouă viață, un nou început. Nu credea că-l va uita pe Luc, dar cel puțin distanța va face despărțirea mai ușoară. Să spere că va putea lăsa în urmă amintirile era prea mult, dar cel puțin putea să scape de lucrurile care-i aminteau de el. Cine știe, poate că după un timp va putea să se gândească la relația lor fără să mai sufere. Asta ar fi vrut: să poată rememora doar momentele fericite, nu și ultima lor întâlnire și durerea cumplită care urmasă.

Peste o săptămână, totul era aranjat. În ciuda protestelor lui Tammy și Charlie, încă îngrijorați pentru ea, îl anunțase pe proprietar că se mută. Avea rezervat un bilet de avion pentru a doua zi. Nu vorbise cu Seth Dewis, fiindcă nu era sigură dacă voia să lucreze pentru el. Își făcuse planul să vadă mai întâi orașul și după aceea se va hotărî. Dar, un lucru era sigur: nu se va mai întoarce.

Îl anunțase pe tatăl ei, care păruse că regretă sincer decizia ei, și-i telefonase mamei ei, care păruse perfect indiferentă. Trimisese la un depozit lucrurile pe care voia să le ia cu ea și urma să trimită după ele imediat ce s-ar fi

instalat. Nu mai avea decât să împacheteze lucrurile mărunte. Își aranja hainele în geamantan, când sună interfonul.

— Sorrel? recunoscui imediat vocea și simți cum se prăbușește. Nu putea fi el, nu putea fi decât imaginația ei care-i juca feste.

— Sorrel! Sunt Luc. Lasă-mă să intru. Trebuie să-ți vorbesc.

Se sprijini de perete și încercă să-și recapete controlul asupra bătailor inimii. Dorința de-al vedea încă o dată - pentru ultima oară - se lupta cu teama unor noi acuzații. De ce venise acum? Încă o zi.

— Nu mai avem ce să ne spunem, răspunse cu glas stins. Te rog, pleacă.

— Nu. Vreau să-ți vorbesc. Fii rezonabilă și lasă-mă să intru. Dacă nu, rămân aici și sun întruna.

Degetul ei se apropie de butonul de acces. Tentația era mare, dar reuși s-o reducă la tăcere. Nu servea la nimic să-l vadă. De-abia reușise să înceapă să-și revină și dacă l-ar revedea, ar începe din nou să sufere.

— Nu vreau să te văd. Nu pot. Te rog, pleacă. Vino mâine. Puse la loc receptorul și se lăsă să alunece de-a lungul peretelui. Rămase acolo cât timp el continuă să sune, incapabilă să se miște. O dată, de două ori, de trei ori. Apoi se lăsă o tăcere binecuvântată.

Plecuse. Se ridică în silă și se întoarse să continue împachetatul lucrurilor rămase. Mâinile ei se mișcau mecanic. Refuză să se lase pradă gândurilor pe care le simțea dând târcoale. Nu putea să se gândească acum la el. Poate mai târziu, când se va afla în avion. O bătaie în ușă o făcu să tresară. Se relaxă când auzi familiarul „pisicuțooo!” al lui Tammy. Se aplecă peste balustradă și strigă:

— E deschis, Tammy.

Începu să coboare scara în spirală, dar se opri la jumătatea ei. Luc și nu Tammy era cel care intra pe ușă. Rămase ținută de locul și-l privi, devorându-l din ochi. Pentru moment, avu senzația că și el o privea în același

mod, dar nu putea fi adevărat.

Strânse puternic balustrada și-i spuse cât de aspru putu:

— Apelezi acum la așa ceva, Luc? Cred c-a fost destul de convingătoare povestea pe care i-ai depănat-o lui Tammy, ca să te lase să intri.

— Da, nu mi-a lăsat niciun dubiu privind părerea ei despre mine, dar eram gata să fac orice ca să te văd.

— Acum că ai reușit, poate îmi spui ce era așa de important.

— Nu mă inviți să iau loc?

Simțea cum forța personalității lui începea să pună stăpânire pe ea. Se luptă să reziste și termină de coborât scările. Răspunse cât de calm putu:

— Nu vei sta destul de mult, încât să te invit să iei loc. După cum vezi, sunt ocupată.

Luc privi în jurul lui, în camera aproape goală.

— Te muți? Întrebă el tăios.

— Măine. Am rezervare pentru avion. Plec la New York.

— Nu pleci nicăieri! o întrerupse cu asprime și-i aruncă o privire care nu-i lăsa nicio îndoială. Tocmai întâlnise un obstracol major în calea planurilor ei.

— Am făcut toate aranjamentele. Seth Dewis mi-a propus să semnăm un contract în seara lansării, dar l-am refuzat. Vorbea repede și cu nervozitate, încercând să-i evite privirea. Mai târziu, m-am gândit că era o idee bună. Contractul nostru e ca și anulat, așa că m-am gândit să lucrez pentru el.

— De asta mi-ai spus să mă întorc mâine?

Sorrel încuviință din cap.

— Ai spus că nu vrei să mă vezi, dar privirea ta mi-a spus cu totul altceva, când am intrat.

Așa cum se temuse, șocul vederii lui îi trădase adevăratele sentimente. Sorrel ezită câteva clipe înainte de a răspunde:

— Mi-a fost teamă. Și cine mă poate învinovăți, mai ales după ultima noastră întâlnire?

— De ce nu mi-ai spus adevărul atunci?

Întrebarea fusese rostită cu un glas blând, dar pentru Sorrel avu efectul unui bubuit de tunet. Își ridică privirea de la podea și expresia întipărită pe fața ei nu lăsă nicio îndoială asupra surprizei ei.

— Cine ți-a spus? Bianca? Nu-și dădu seama că se trădase, decât după ce rostise aceste cuvinte.

— N-am văzut-o pe Bianca. Am petrecut tot acest timp cu mama. Până acum a refuzat să vorbească despre asta, m-a întrebat doar dacă era adevărat. Abia astăzi mi-a spus: „tânăra aceea drăguță, cea care a creat bijuteriile, nu va spune nimănui, nu-i așa? Era lângă mine și a auzit și ea”. Nu mi-a venit să cred. Am asaltat-o cu întrebări până când am reușit să scot întreaga poveste de la ea. Se apropie și o cuprinse de umeri. De ce nu mi-ai spus cum au decurs lucrurile de la bun început?

— După cum îmi amintesc, erai deja convins că eram vinovată. Erai așa de furios, încât nici n-am reușit să deschid gura.

— Poate la început, dar după aceea te-am rugat, te-am implorat să spui ceva în apărarea ta, dar n-ai spus nimic.

Se depărtă de el și merse lângă fereastră.

— Ți-am spus c-a fost un accident și e adevărat. M-am dus să-l caut pe Hywel, dar am nimerit tocmai când se certa cu Bianca. Nu știam că mama ta venise după mine. Se întoarce spre el și continuă cu o voce rugătoare: nu trebuie s-o învinovățești pe Bianca. Nu și-a ales bine momentul, dar nu e vina ei. Tu mi-ai spus adevărul și ei doi se iubesc. Se vor căsători în curând.

Luc inspiră adânc.

— Deci ai tăcut ca s-o aperi pe Bianca. Dar nu înțeleg de ce crezi că avea nevoie s-o protejezi.

— Ai fi fost supărat pe ea și situația ar fi creat o ruptură între voi.

— Și n-a contat că m-am supărat pe tine și că a creat o ruptură între noi?

Sorrel închise ochii, amintindu-și cuvintele lui crude.

— E sora ta, răspunse încet. Relația cu ea e mai importantă pentru tine. Eu nu eram decât amanta ta, și încă una de care te puteai lipsi.

În mod surprinzător, el păru furios.

— Doar nu crezi așa ceva? După tot ce a fost între noi?

Se refugie în spatele măștii, deși îi venea greu să devină batjocoritoare când venea vorba de relația lor.

— Sunt sigură de asta. Ai avut grijă să mă faci să înțeleg. „Ce prost am fost să am încredere în tine”. Nu asta ai spus? „Și pentru ce? Pentru câteva săptămâni de acces la corpul tău”.

O pată de culoare puse stăpânire pe obrajii lui.

— Eram furios. La naiba, sufeream și voiam să suferi și tu. Am spus lucruri pe care nu le simțeam cu adevărat.

O făcuse să sufere; nu era nicio îndoială în privința asta. Dar chiar dacă acum își regreta brutalitatea, nu însemna că nu vorbise serios. Stăpânită de aceste gânduri, Sorrel nu răspunse. El înțelese și se apropie de ea. Îi luă mâinile în ale lui și nu-i dădu drumul când încercă să se elibereze.

— Cred că-mi ieșisem din minți, dar îmi pare rău, foarte rău, dacă te-am făcut să suferi, chiar și pentru o secundă. Mă poți ierta? În timp ce vorbea, îi mângâia ușor încheietura și Sorrel văzu cu surprindere că stăpânirea lui de sine dispăruse cu desăvârșire.

Nu trăise acest moment, noapte după noapte? Luc se va întoarce la ea, își va cere iertare, va regreta ce-i spusese în timpul certei lor. Era totul așa cum își imaginase, doar că nu spusese nimic despre o eventuală dorință de a fi iar împreună. Dar îl iubea prea mult ca să nu-l ierte.

— Nu te-am învinovățit că te-ai grăbit să tragi concluzii greșite, așa că n-am ce ierta.

El suspină adânc și o luă în brațe. Era mai mult decât putea suporta. Își înlănțui brațele în jurul taliei lui.

— Ești mai generoasă decât merit, șopti el în timp ce-i săruta fruntea, obrajii, buzele. O săruta atât de blând,

încât Sorrel simți cum apărarea ei se prăbușea cu desăvârșire. După asta tânjise atâta timp, după atingerea lui care o făcea să se înfioare și să nu-și mai dorească nimic altceva decât să dureze pentru totdeauna.

— Mi-a fost atât de dor de tine, draga mea. Te-am urât, te-am blestemat, am tânjit după tine săptămânile acestea.

— Știu. știu. Parcă spunea cu voce tare propriile ei gânduri.

O sărută din nou, dar de data aceasta exista o notă de triumf în sărutul lui.

— Acum putem să uităm de povestea asta cu plecatul tău în America, spuse el, și Sorrel avu senzația unei căderi din paradis. Deschise ochii și aruncă o privire în camera acum golită de mobilă.

— Dar. acum nu mai pot da înapoi. Nu mai am unde locui. Noii chiriași se vor muta aici săptămâna viitoare.

— N-are importanță. Poți să stai la mine până când. Se întrerupse și se încruntă, fiindcă ea clătinase din cap.

Până când o să-i găsească un mic cuibușor amoros, asta voia să spună?

— Nu. Totul e aranjat. Trebuie să plec.

— De ce? Furia și durerea din vocea lui aproape c-o făcură să tremure. De ce nu poți rămâne cu mine?

— Fiindcă nu mai pot să trec încă o dată prin ce-am trecut în ultimele săptămâni. Amintirea suferinței atroce pe care o îndurase era prea proaspătă ca să-și permită să cedeze tentației. Știam de la început că n-avem niciun viitor împreună. Mi-ai dat a înțelege că nu doreai o relație de durată și după ceea ce mi-ai spus despre tatăl tău, te înțeleg destul de bine. Mi-ai spus clar că nu puteai pretinde că ești îndrăgostit de mine.

— Atunci de ce ai devenit iubita mea, dacă știai că relația noastră n-are niciun viitor? Sorrel nu scoase niciun cuvânt și răspunse el în locul ei: fiindcă mă iubeai.

Sorrel făcu un pas înapoi, îngrozită. Desigur, un bărbat cu experiența lui își dăduse ușor seama de sentimentele ei adevărate. Răspunse rece:

— Nu-mi imaginez că sunt prima femeie care s-a îndrăgostit de tine sau prima care s-a amăgit cu gândul că o relație, fie ea și scurtă, poate compensa durerea resimțită când vei trece la altcineva. Îi evită privirea și continuă mai blând: m-am înșelat. Durerea a fost mai puternică decât mi-am închipuit. Acum simt că am depășit greul, dar nu vreau să mai trec prin așa ceva încă o dată.

— Ești tare prostuță. Se apropiase pe nesimțite de ea și o cuprinse cu brațele. Și nici eu nu sunt mai breaz. Am uitat cât de nesigură ești și.

— Luc, te rog. Încercă să se împotrivească, dar el îi întoarse încet fața spre el.

— Ai spus ce ai avut de spus, acum e rândul meu. Mai întâi, n-am spus niciodată că nu sunt îndrăgostit de tine, ci doar că nu m-am îndrăgostit la prima vedere. Acum nu mai sunt sigur nici de asta, dar știu că atunci când ți-am spus acele cuvinte, eram îndrăgostit de tine.

Sorrel rămase nemișcată. Se temea până și să respire, de teamă să nu-l întrerupă.

— Ai dreptate să susții c-am fost influențat de tatăl meu și că evitam o relație de lungă durată, dar nu în felul în care vezi tu lucrurile. Eram hotărât să nu mă mulțumesc decât cu femeia care se va dovedi sufletul meu pereche.

Lumea se învârtea în jurul lui Sorrel. Oare chiar spunea ceea ce auzea ea? O chinuia mica rază de speranță care începuse să revină la viață în inima ei.

Luc îi citi îndoiala pe față și surâse.

— Femeie oarbă și încăpățânată! Încă n-ai priceput că suntem suflete pereche? N-ai înțeles asta după toate clipele în care am fost împreună?

— Pentru mine așa a fost, dar. credeam că te-ai simțit la fel cu toate femeile acelea cu care ai fost.

— Doamne! închise ochii, ca și cum răbdarea lui ajunsese la limită. Toate femeile acelea nu există decât în imaginația ziariștilor. Recunosc, în cei treizeci și șase de ani ai vieții mele n-am trăit ca un călugăr, dar în ultimii zece ani îți ajung degetele de la o mână ca să numeri femeile cu care am avut contact intim. Au fost relații bune,

stabile și la fiecare am sperat că se va dovedi cea adevărată, dar n-a fost să fie. Dar în ceea ce te privește pe tine, nu mi-a luat prea mult timp să înțeleg că ești femeia cu care vreau să-mi petrec întreaga viață.

Raza de speranță din sufletul ei prinse aripi, dar încă îi era teamă să creadă. Spuse, precaut:

— N-ai spus niciodată. cât am fost împreună. dacă mă iubeai; de ce nu m-ai prezentat mamei tale?

— Draga mea, ce trebuie să fac ca să te conving că te iubesc la nebunie? Am avut mereu impresia ca faptele vorbesc mai tare decât cuvintele, iar în ceea ce o privește pe mama, plănuisem o cină în trei ca s-o cunoască pe viitoarea ei noră în liniște.

— Noră! Adică, vrei să te căsătorești cu mine?

— Da! Sper că n-ai nicio obiecție. Cuvintele erau ironice, dar privirea lui era tandră, mângâietoare, plină de dragoste.

— Oh, nu, îl asigură ea aproape plângând de fericire. Nici cea mai mică obiecție. Dacă mă iubești măcar pe jumătate cât te iubesc eu.

N-o lăsa să termine. O strânse în brațe atât de tare, încât se temu c-o să-i rupă ceva, dar nu protestă deloc. Nu voia decât s-o strângă și mai tare, să nu se despartă niciodată.

— Acum poți să-l suni pe Seth Dewis și să-i spui că te-ai răzgândit, spuse el după ce o repuse pe pământ.

— De fapt. nu i-am spus că-i accept oferta. Mă gândeam să ajung mai întâi la New York și după aceea să văd dacă vreau sau nu să rămân.

— Adică, n-ai renunțat la orice speranță, nu-i așa? o tachină el. Sorrel, când mă gândesc cât de aproape am fost să te pierd.

— S-a terminat cu asta. Acum nimic n-o să mai intervină între noi. Tot ce-mi doream era dragostea ta. De fapt, asta și un copil. Cea mai grea clipă fost când mi-am seama că nu eram însărcinată.

— O să avem câți copii vrei. Vom fi o familie mare și vom avea neapărat o casă. O casă la țară, unde să poată

crește fericiți.

Sorrel n-avea nevoie să facă un efort de imaginație ca să-și închipuie toate acestea. Era tot ce-și dorise, tot ce visase.

— Pentru moment, continuă Luc, vei sta la mine. Doar câteva zile, până aranjăm nunta. Să-ți luăm bagajele și să mergem.

Îndată ce ieșiră din apartament, ușa opusă se deschise și apărură fețele pline de curiozitate ale lui Tammy și Charlie.

— Va gândeați să ascultați țipete? întrebă Luc sarcastic. N-aveți de ce să vă temeți. După cum se vede, e vie și nevătămată. Surâse ironic în fața expresiei lor uimite și reluă bine dispus: mulțumesc că mi-ați acordat prezumția de nevinovăție. Drept răsplată, o să primiți o invitație la nuntă, de îndată ce fixăm o dată.

— Nuntă! Tammy se repezi și o îmbrățișă cu căldură pe Sorrel, în timp ce Charlie strângea mâna lui Luc. Știam eu, știam eu că totul se va sfârși cu bine, spuse ea emoționată.

Într-adevăr, totul se sfârșise cu bine. Speranțele și visele, singurătatea și tristețea, fericirea și dragostea lui Luc. Toate își găsiseră un loc în viața ei. Ultimele două însă aveau să dăinuie.

Luc ridică valizele și-i spuse zâmbind:

— Haide, draga mea, să mergem acasă.

Sfârșit